2016 Goncourt Ödülü

Leïla Slimani

Hoş Nağme

ÇEVİREN: AYLİN YENGİN

2. BASIM

KIRMIZIKEDİ

Leïla Slimani

Leïla Slimani 1981 yılında Fas'ta doğdu. Üniversitede okumak için gittiği Paris'te *Jeune Afrique* gazetesi için çalışmaya başladı. Arap Baharı'na dair haber yapmak için gittiği Tunus'ta tutuklandı. Ardından serbest çalışmaya ve romanlarını yazmaya başladı. İlk romanı *Dans le jardin de l'ogre* [Gulyabaninin Bahçesi] (2014) ile Fas'ta La Mamounia Ödülü'nü kazandı. *Chanson douce* [Hoş Nağme] (2016) ile Fransa'nın en önemli edebiyat ödüllerinden Goncourt Ödülü'nü kazandı. *Le pays des autres* [Başkalarının Ülkesi] adlı romanı da Kırmızı Kedi tarafından yayınlandı. Bunların dışında, *Sexe et mensonges; la vie sexuelle au Maroc* (2017), *Paroles d'honneur* (2017) ve *Simone Veil, mon héroïne* (2017) adlı kitapları bulunmaktadır.

Aylin Yengin

1969'da İstanbul'da doğdu. Notre Dame de Sion Lisesi'nden sonra 1992'de Boğaziçi Üniversitesi İngilizce Öğretmenliği bölümünden mezun oldu. Çevirdiği kitaplardan bazıları: *Leydi ve Efsane At*, Tracy Chevalier; *Artemis Fowl*, Eoin Colfer; *Sürtüşmeler*, Philippe Dijan; *Genç Kızların Gizli Yaşamı*, Eve Ensler; *Filler İçin Su*, Sara Gruen; *Nil'deki Baraj*, Christian Jacq; *Kral Bilge ve Soytarı*, Shafique Keshavjee; *Beatrice ve Virgil*, Yann Martel; *Pi'nin Yaşamı*, Yann Martel; *Anil'in Hayaleti*, Michael Ondaatje; *Poe Gölgesi*, Matthew Pearl; *Sen Uyumadan Önce*, Linn Ulmann, *Küçük Prens*, Antoine de Saint Exupéry.

Kırmızı Kedi Yayınevi: 914
Çağdaş Dünya Edebiyatı: 95

Özgün adı: *Chanson Douce*

Hoş Nağme
Leïla Slimani
Çeviren: Aylin Yengin

© Editions Gallimard, 2016
© Kırmızı Kedi Yayınevi, 2017

Yayın Yönetmeni: Enis Batur

Editör: Merve Çay
Kapak Tasarımı: Efdal Basan
Sayfa Tasarımı: Yasemin Çatal

Cet ouvrage a bénéficié du soutien des Programmes d'aide à la publication de l'Institut français.
Bu kitap, l'Institut Français'nin yayına destek programından yararlanmıştır.

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni alınmaksızın, hiçbir şekilde kopyalanamaz, elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Kırmızı Kedi'de Birinci Basım: Nisan 2018, İstanbul
İkinci Basım: Ekim 2021, İstanbul
ISBN: 978-605-298-279-2
Kırmızı Kedi Sertifika No: 40620

Baskı: Optimum Basım
Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No: 51/1 34295
Küçükçekmece/İSTANBUL
Tel: 0212 463 71 25 Sertifika No: 41707

Kırmızı Kedi Yayınevi
kirmizikedi@kirmizikedi.com / www.kirmizikedi.com
facebook.com: kirmizikediyayinevi / twitter.com: krmzkedikitap
instagram: kirmizikediyayinevi
Ömer Avni Mah. Emektar Sok. No: 18 Gümüşsuyu 34427 İSTANBUL
T: 0212 244 89 82 F: 0212 244 09 48

Leïla Slimani

HOŞ NAĞME

Çeviren: Aylin Yengin

ROMAN

KIRMIZIKEDİ

Émile'e.

Matmazel Vezzis, birkaç çocuğun bakımını üstlenmek üzere, sınırın diğer tarafından, bir hanımın yanına gelmişti [...]. Hanım, Matmazel Vezzis'in beş para etmediğine kanaat getirdi, temiz olmadığına ve hiçbir gayret göstermediğine de. Matmazel Vezzis'in kendine ait bir hayatı olduğu, kendi sorunlarıyla uğraşması gerektiği ve bunların Matmazel Vezzis için en önem teşkil eden şeyler olabileceği bir kez olsun aklına gelmemişti.

Rudyard Kipling,
Tepelerden Dümdüz Hikâyeler

"Anlayabiliyor musunuz, bayım, insanın gidecek bir yeri olmamasının ne demek olduğunu anlayabiliyor musunuz?" Marmeladov'un bir gün önce kendisine yönelttiği soru bir anda aklına gelivermişti. "Çünkü her insanın bir yere gidebiliyor olması gerekir."

Dostoyevski,
Suç ve Ceza

Bebek öldü. Birkaç saniye yetti de arttı. Doktor acı çekmediğini söyledi. Onu gri bir ceset torbasının içine koydular ve oyuncakların ortasında duran hareketsiz bedeninin üzerinden fermuarı çektiler. Küçük kız ise kurtarma ekipleri geldiğinde canlıydı hâlâ. Yırtıcı bir hayvan gibi dövüşmüş. Yumuşacık tırnaklarının altında mücadele izlerine, et parçalarına rastladılar. Onu hastaneye götüren ambulansın içinde sürekli kıpraşıyor, bedeni kasılıp seğiriyordu. Gözleri yuvalarından fırlamıştı, nefes almakta güçlük çekiyormuş gibiydi. Boğazı kanla dolmuştu. Akciğerleri delinmişti ve başını mavi komodine sertçe çarpmıştı.

Cinayet mahallinin fotoğraflarını çektiler. Polis etraftan parmak izleri topladı ve banyo ile çocuk odasının ölçülerini aldı. Yerde serili duran prenses halısı kan içindeydi. Bez değiştirme masası devrilmişti. Oyuncaklar şeffaf torbalara konularak götürüldüler ve mühürlendiler. Mavi komodin bile davada kanıt olarak kullanılacak.

Anne şoktaydı. Yani itfaiyecilerin dediğine, polis memurlarının tekrar ettiğine ve gazetecilerin yazdıklarına göre. Çocuklarının can çekiştikleri odaya girince bir çığlık atmış, acı dolu bir feryat, kurt uluması gibi. Duvarlar titremiş. Bu güzel mayıs gününe karanlık çökmüş. Anne kusmuş ve polis onu o haliyle bulmuş, kıyafetleri leş içinde, odada çömelmiş ve hıçkırıklara boğulmuş halde. Ciğerlerini yırtarcasına

böğürmüş. Ambulansın sürücüsü başını belli belirsiz sallamış ve kadıncağızı bütün karşı koymalarına ve tekmelerine rağmen yerden kaldırmışlar. Onu yavaşça kıpırdatmışlar ve ilkyardım ekibindeki genç stajyer ona bir sakinleştirici vermiş. Stajının ilk ayıymış.

Diğerini de kurtarmak gerekti. Aynı profesyonel yaklaşım ve aynı tarafsızlıkla. Ölmek bilmedi bir türlü, sadece öldürmeyi bildi. İki bileğini kesti ve bıçağı kendi boynuna sapladı. Parmaklıklı bebek karyolasının dibinde şuurunu kaybetti. Onu doğrulttular, nabzını ve tansiyonunu ölçtüler. Sedyeye yatırdılar ve genç stajyer elini sıkıca boynuna bastırdı. Komşular binanın aşağısında toplandılar. Çoğunlukla kadınlar. Birazdan çocukları okuldan alma zamanı gelecek. Kadınlar, gözleri ağlamaktan şişmiş halde ambulansa bakıyorlar. Ağlıyorlar ve olup biteni öğrenmek istiyorlar. Parmak ucunda yükseliyorlar. Polis kordonunun arkasında, sirenlerini bağırttırarak yola koyulan ambulansın içinde neler olduğunu görmeye çalışıyorlar. Kulaktan kulağa bir şeyler fısıldıyorlar. Söylentiler yayılmaya başladı bile. Çocukların başına kötü bir şey geldi.

Burası onuncu bölgedeki Hauteville Sokağı'nın güzel binalarından biri. Komşularının birbirlerini tanımadan dahi sohbet ettikleri, içtenlikle selamlaştıkları bir bina. Massé'lerin dairesi beşinci katta. Apartmanın en ufak dairesi. Paul ile Myriam, ikinci çocukları doğar doğmaz salonun ortasına bir ara duvar ördürdüler. Mutfak ile sokağa bakan pencerenin arasında, daracık bir odada yatıyorlar. Myriam alacalı mobilyaları ve Berberi halıları seviyor. Duvara, Japon oyma baskılar asmış.

Kadın bugün eve daha erken döndü. Bir toplantısını kısa kesti ve incelemesi gereken bir dosyayı yarına bıraktı. 7

numaralı metro hattının açılır kapanır koltuğunda otururken, çocuklara bir sürpriz yapmak istediğini geçirdi aklından. Durağa vardığında, pastaneye uğradı. Bir ekmek aldı, çocuklara bir tatlı, dadıya da portakallı kek. En sevdiğinden.

Onları atlıkarıncalara götürmeyi düşündü. Akşam yemeği için birlikte alışverişe gidebilirlerdi. Mila ona bir oyuncak almasını isteyecekti, Adam da bebek arabasında oturup ekmeğin köşesini kemirecekti.

Adam öldü. Mila hayatta kalamayacak.

"Kaçak yardımcı almayacağız, anlaştık mı? Bir gündelikçi ya da badanacı olsa sorun etmem. Bu insanların da bir şekilde para kazanmaları gerek, ama çocuklara bakacak biri için bu çok tehlikeli olur. Bir sorun olduğunda polisi aramaktan ya da hastaneye gitmekten korkacak birini istemiyorum. Bir de çok yaşlı olmasın yeter, türbanlı da olmasın ve sigara içmesin. Önemli olan dinç ve çalışkan olması. İşini yapsın ki, biz de kendi işimizi yapabilelim." Paul her şeyi hazır etti. Bir dizi soru hazırladı ve görüşme başına yarım saatin yeterli olacağını öngördü. Cumartesi öğleden sonralarını çocuklarına bir dadı bulmaya ayırdılar.

Birkaç gün önce Myriam, dadı arama süreçlerinden söz ederken, arkadaşı Emma, oğullarına bakan kadından şikâyet etmişti. "Bizim dadının burada iki oğlu var, bu yüzden de geç saate kadar kalamıyor ya da akşamları dışarı çıktığımızda asla çocuklarla durmuyor. Hiç elverişli bir durum değil. Görüşmeleri yaptığında, bu konuyu düşün. Çocukları varsa eğer, kendi ülkelerinde olmalarında yarar var." Myriam öğüdü için teşekkür etmişti. Oysa gerçekte, Emma'nın sözleri onu rahatsız etmişti. Eğer bir işveren, onun ya da arkadaşlarından biri hakkında bu şekilde konuşmuş olsaydı, feryat figan ayrımcılık yaptığından şikâyet ederlerdi. Sırf çocuğu var diye bir kadını eleme fikri ona korkunç geliyordu. Bu konuyu Paul'a açmamaya kararlıydı.

Kocası da tıpkı Emma gibi. Ailesi ile kariyerini her şeyin önüne koyan bir faydacı.

O sabah, ailece alışverişe çıktılar, dördü birlikte. Mila, Paul'un omuzlarında ve Adam bebek arabasında uyuyor. Çiçek aldılar ve şimdi de daireye çeki düzen veriyorlar. Geçit töreni yapacak olan dadılara iyi görünmek istiyorlar. Yerlere, yataklarının altına ve hatta banyoya kadar saçılmış kitapları, dergileri toparlıyorlar. Paul, Mila'ya oyuncaklarını büyük plastik kutulara yerleştirmesini söylüyor. Küçük kız mızmızlanarak, istemediğini söylüyor ve sonunda onları duvarının kenarına istifleyen yine Paul oluyor. Küçüklerin giysilerini katlıyorlar, yatak çarşaflarını değiştiriyorlar. Temizliyorlar, atıyorlar ve içinde boğuldukları daireyi ümitsizce havalandırmayı deniyorlar. Düzgün insanlar olduklarını görmelerini istiyorlar, çocuklarına her şeyin en iyisini vermeye çalışan, ciddi ve düzenli insanlar. Patronlarının kim olduklarını anlasınlar.

Mila ile Adam yatıyorlar. Myriam ile Paul yataklarının kenarında oturuyorlar. Gergin ve huzursuzlar. Şimdiye dek çocuklarını hiç kimseye emanet etmediler. Myriam, Mila'ya hamile kaldığında hukuk fakültesinden mezun olmak üzereydi. Doğumdan iki hafta önce diplomasını aldı. Paul stajdan staja koşuyor, ilk karşılaştıklarında Myriam'ı cezbeden, o kendine özgü iyimserlikle dolup taşıyordu. İkisinin yerine çalışabileceğinden emindi. Krize ve bütçe kısıntılarına rağmen müzik yapımcılığı kariyerinde ilerleyeceğine kesin gözüyle bakıyordu.

Mila hassas bir bebekti, çabuk öfkelenen ve boyuna ağlayan. Bir türlü kilo almıyordu, ne annesinin memesini emmek istiyordu ne de babasının hazırladığı biberonları içmek. Hayatını

beşiğinin üzerine eğilmiş halde sürdüren Myriam dış dünya ile ilişkisini kesmişti. Bütün gayesi bu cılız ve ağlak bebeğe birkaç gram aldırmakla sınırlıydı. Aylar, farkına bile varmadan geçip gidiyordu. Paul ile Myriam, Mila'dan bir an olsun ayrılmıyorlardı. Arkadaşlarının bu durumdan duydukları rahatsızlığı ve ufacık bir bebeğin barda ya da restoranda işi olmadığıyla ilgili arkalarından yaptıkları konuşmaları duymazdan geliyorlardı. Myriam, bakıcı tutma konusuna kesinlikle karşıydı. Kızının ihtiyaçlarını karşılayabilecek tek insan kendisiydi.

Myriam yeniden hamile kaldığında, Mila henüz bir buçuk yaşındaydı. Bunun bir kaza olduğunu söyleyip durdu. "Doğum kontrol hapı asla yüzde yüz koruma sağlamaz," diyordu arkadaşlarına gülerek. Oysa gerçekte bu hamileliği önceden planlamıştı. Adam, huzurlu ev ortamından uzaklaşmaması için bir bahane olmuştu. Paul'un hiçbir çekincesi yoktu. Sanatçıların kaprisleri ve sürekli değişen programları yüzünden, günlerini ve gecelerini geçirmek zorunda kaldığı ünlü bir stüdyoda işe başlamıştı. Karısı bu hayvansal anaçlık duygusuna bayılıyormuş gibi görünüyordu. Dünyadan ve başkalarından uzakta, fanusun içindeki bu yaşantıları onları her şeyden koruyordu.

Ama sonradan, zaman resmen akmamaya başladı, o kusursuz aile düzeni sarpa sardı. Küçük kızları doğduğunda onlara sürekli destek olan Paul'un anne babası, baştan aşağı tadilata soktukları sayfiye evlerinde, giderek daha çok vakit geçirmeye başladılar. Myriam'ın doğumuna bir ay kala, üç haftalık bir Asya seyahatine çıkmaya karar verdiler ve Paul'a son anda haber verdiler. Paul bu duruma son derece içerledi, anne babasının bencilliklerinden, düşüncesizliklerinden Myriam'a yakınıp durdu. Oysa Myriam rahatlamıştı.

Sylvie'nin sürekli etrafında dolanmasına dayanamıyordu. Kayınvalidesinin öğütlerini gülümseyerek dinliyor, buzdolabını karıştırıp içindekileri her çekiştirişinde ona sabır göstermeye çalışıyordu. Sylvie doğal tarım ürünleri satın alıyordu. Mila'nın yemeklerini hazırlıyor, ama sonrasında mutfağı darmadağın halde bırakıyordu. Myriam ile hiçbir konuda hemfikir değillerdi ve evin içinde sürekli, her an yumruk yumruğa bir kavgaya dönüşebilecekmiş gibi duran bir huzursuzluk, bir gerginlik ortamı hâkimdi. "Bırak anne babanı kendi hayatlarını yaşasınlar. Özgürlüklerinin tadını çıkarmak onların en doğal hakkı," demişti en sonunda Myriam, Paul'a.

Başına açtığı işin boyutundan habersizdi. İki çocukla hayat çok daha karmaşıktı: alışveriş yapmak, onları yıkamak, doktora götürmek, evi temizlemek. Ödenecek faturalar birikti. Myriam içine kapandı. Park gezintilerinden nefret etmeye başladı. Kış günleri ona bitip tükenmeyecekmiş gibi geliyordu. Mila'nın kaprislerine tahammülü kalmamıştı, Adam'ın söylediği ilk sözcükleri umursamıyordu bile. Yalnız başına yürüme ihtiyacı her geçen gün biraz daha artıyordu, sokaklara çıkıp bangır bangır bağırmak geliyordu içinden. "Beni canlı canlı kemiriyorlar," diye düşünüyordu bazen kendi kendine.

Kocasını kıskanıyordu. Akşamları, kapının arkasında durup heyecanla gelişini bekliyordu. Tam bir saatini çocukların gürültüsünden, dairenin küçüklüğünden, kendine hiç vakit ayıramamasından yakınmakla geçiriyordu. Sözü Paul'a verdiğinde ve kocası ona bir hip-hop müzik grubunun kayıt programlarından söz etmeye başladığında ona, "Ne kadar şanslısın," diye çemkiriyordu. "Hayır, esas şanslı olan

sensin," diye karşılık veriyordu Paul. "Büyüdüklerini görmeyi nasıl da isterdim." Bu oyunun kazananı yoktu.

Geceleri Paul, bütün gün çalışmış ve güzelce dinlenmeyi hak etmiş birinin ağır uykusuna gömülüyordu. Myriam ise burukluğuna ve pişmanlıklarına yem ediyordu kendini. Parasızlığa ve ailevi destekten yoksunluğuna rağmen, eğitimini tamamlamak için gösterdiği bütün çabaları düşünüyordu, baroya kabul edildiğinde hissettiği mutluluğu, cübbesini gururla ve neşeyle üzerine geçirdiği gün, Paul'un binalarının önünde durup fotoğrafını çekişini.

Aylarca, bu duruma katlanabiliyormuş gibi göstermeye çalıştı. Halinden ne kadar utanç duyduğunu Paul'a bile söylemeye dili varmadı. Çocukların yaptıkları soytarılıklardan ya da süpermarkette sohbetlerine kulak misafiri olduğu yabancıların konuşmalarından başka anlatacak bir şeyi olmamasının onu nasıl mahvettiğini. Akşam yemeği davetlerini geri çevirmeye, arkadaşlarının telefonlarına çıkmamaya başladı. Esas güvenmediği kadınlardı, onlardan her türlü gaddarlık beklenirdi. Ona hayranlık duyuyormuş ya da daha beteri, özeniyormuş gibi duran kadınları boğası geliyordu. İşlerinden, çocuklarını yeterince görmediklerinden şikâyet etmelerini dinlemeye sabrı kalmamıştı. En fazla da yabancılardan çekiniyordu. Gayet masumane bir şekilde ne işle meşgul olduğunu sorup, ev kadını olduğunu öğrendiklerinde konuyu değiştirenlerden.

Bir gün, Saint-Denis Bulvarı'ndaki bir marketten alışveriş ederken, bebek arabasında unutulmuş bir çift çorabı farkında olmadan arakladığını fark etti. Mağaza evinden sadece birkaç metre uzaktaydı ve çorapları iade etmek için geri

dönebilirdi, ama içinden gelmedi. Paul'a da anlatmadı. Bunun hiçbir yararı yoktu, oysa bir türlü aklından çıkaramıyordu. Bu olayın ardından, düzenli olarak aynı markete uğramaya ve oğlunun bebek arabasının içine bir şampuan, bir el kremi ya da asla sürmeyeceği bir ruj gizlemeye başladı. Yakalandığı takdirde, bunalmış anne rolüne bürünmesi yeterli olacaktı, insanların onun iyi niyetine kanacaklarını biliyordu. Bu gülünç hırsızlıklar onu transa geçiriyordu. Dünya âlemle dalga geçtiğini düşünerek sokakta tek başına gülüyordu.

Tesadüf eseri yolda Pascal ile karşılaştıklarında bunu bir işaret olarak algıladı. Hukuk fakültesinden eski dostu, onu ilk bakışta tanıyamamıştı: üzerinde aşırı geniş bir pantolon, ayağında eski püskü çizmeler vardı ve kirli saçlarını topuz yapmıştı. Mila'nın bir türlü inmek istemediği atlıkarıncaya yüzünü dönmüş, öylece dikiliyordu. "Bak ama bu son tur," diye tekrar ediyordu, atına sıkıca kenetlenmiş kızı elini sallayarak önünden her geçtiğinde. Gözlerini kaldırdı: Pascal, sevincini ve şaşkınlığını belli etmek istemişçesine kollarını ardına dek açmış ona gülümsüyordu. Myriam, ellerini sıkıca tuttuğu bebek arabasından ayırmadan gülümsemesine karşılık verdi Pascal'ın fazla vakti yoktu, ama şansa, toplantısı Myriam'ın evinin hemen bitişiğindeydi. "Benim de dönmem gerekiyor zaten. Beraber yürüyelim mi?" diye sordu Pascal'a.

Myriam, çığlık çığlığa bağıran Mila'nın üzerine atıldı. Küçük kız ilerlemek istemiyordu ve Myriam gülümsemekte, durumu kontrol altında tutuyormuş gibi davranmakta ısrar ediyordu. Paltosunun altına giydiği ve lime lime olmuş yakasının Pascal'ın gözünden kaçmayacağını düşündüğü, eski

püskü kazağını düşünüyordu sürekli. Elini boyuna şakaklarına götürüp duruyordu, sanki bu şekilde birbirine dolaşmış kupkuru saçlarını şekle sokabilecekmiş gibi. Pascal hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi görünüyordu. Ona iki okul arkadaşıyla birlikte açtığı avukatlık bürosundan, kendi hesabına çalışmanın mutluluğundan ve zorluklarından söz etti. Myriam dediklerini kana kana içiyordu. Mila sürekli araya giriyordu ve Myriam onu susturabilmek için varını yoğunu vermeye hazırdı. Gözlerini Pascal'dan ayırmadan, ceplerini, çantasının içini karıştırdı, bir lolipop, bir şeker ya da kızını susturabilecek herhangi bir şey bulabilmek için.

Pascal çocuklara gözucuyla baktı sadece. İsimlerini bile sormadı. Bebek arabasının içinde uyuyan Adam'ın o huzurlu melek yüzü bile onu yumuşatmış ya da etkilemiş görünmüyordu.

"Burası işte." Pascal onu yanağından öptü. "Seninle tekrar görüştüğümüze çok sevindim," dedi ve mavi renkli ağır demir kapısı hızla çarparken Myriam'ı yerinden sıçratan binaya girdi. Myriam sessizce dua etmeye başladı. Orada, sokağın ortasında, öyle çaresizdi ki yere çöküp ağlayabilirdi. Pascal'ın bacağına yapışıp, onu da yanında götürmesi, ona bir şans vermesi için yalvarabilirdi. Eve döndüğünde, korkunç bir umutsuzluk içindeydi. Bir köşede sessizce oynayan Mila'ya baktı. Bebeğe banyosunu yaptırdı ve bu mutluluğun, bu basit, bu suskun ve tutuklu mutluluğun onu yatıştırmaya yetmediğini düşündü. Pascal onunla dalga geçmiş olmalıydı. Hatta üniversiteden birkaç arkadaşını arayıp, "artık bir şeye benzemeyen" ve "hayal ettiğimiz gibi bir kariyeri olmayan" Myriam'ın acınası hayatını anlatmış dahi olabilirdi.

Bütün gece, kafasında dönüp duran hayali konuşmalar zihnini kemirdi. Ertesi sabah, duştan çıkar çıkmaz telefonuna bir mesaj geldiğini duydu. "Hukuk kariyerine geri dönmeyi düşünür müsün? Eğer ilgini çekerse görüşebiliriz." Myriam az kalsın sevinçten çığlık atacaktı. Evin içinde hoplayıp zıplamaya başladı ve ona, "Ne oldu anne? Neden gülüyorsun?" diye soran Mila'yı öptü. Sonradan Myriam, Pascal'ın o anki umutsuzluğunu fark edip etmediğini düşündü ya da belki, hayatında tanıdığı en çalışkan öğrenci Myriam Charfa'ya rastlamanın tam bir düşeş olduğunu geçirmişti aklından. Belki de, onun gibi birini işe alabileceği, onu yeniden mahkeme salonlarına çekebileceği için Tanrı'nın şanslı kulu olduğunu düşünmüştü.

Myriam konuyu Paul'a açtı, ancak tepkisi karşısında hayal kırıklığına uğradı. Kocası omuz silkti. "Çalışmak istediğini bilmiyordum." Bu sözler onu korkunç öfkelendirdi, gereğinden bile fazla. Tartışmaları alevlendi. Myriam kocasını bencillikle suçladı, Paul ona tutarsız olduğunu söyledi. "Çalışmak istiyorsun, kabul, peki ama çocukları ne yapacağız?" Myriam'ın hırslarıyla dalga geçercesine ve ona bu dairenin içinde ömrünün sonuna kadar hapis kalacağı izlenimini verircesine kıkırdıyordu.

İkisi de sakinleştikten sonra, seçenekleri sabırla değerlendirmeye giriştiler. Ocak ayının sonuydu: bir kreşte ya da yuvada yer bulmanın hayalini kurmak dahi imkânsızdı. Belediyede hiç tanıdıkları yoktu. Ve Myriam çalışmaya başlarsa, maaş kesintisinin en acımasız olduğu döneme denk geleceklerdi: Acil yardıma başvurmak için fazla zengin, dadı işe almaları büyük fedakârlık yapmalarını gerektirecek kadar da yoksul. En sonunda Paul'un, "Fazla mesai saatlerini

hesaba katınca, sen ve dadı yaklaşık aynı parayı kazanacaksınız. Ancak bu işin keyfini yerine getireceğini düşünüyorsan..." demesinden sonra bir dadı işe almaya karar verdiler. Bu tartışmalar Myriam'ın canını yakmıştı. Paul'a karşı kin gütmüştü.

Her şeyi usulüne göre yapmaya karar verdi. İşi sağlama almak için, mahallede yeni açılmış olan bir acenteye gitti. Burası sade döşenmiş ve otuzlarında iki kadın tarafından işletilen ufak bir ofisti. Bebek mavisine boyalı vitrin duvarı, altın renkli yıldızlarla ve hecin develeriyle süslenmişti. Myriam kapıyı çaldı. Cam kapının diğer tarafındaki kadın onu dikkatlice süzdü. Yavaşça yerinden kalktı ve başını kapı aralığından dışarı uzattı.

"Buyurun?"

"Merhaba."

"Kayıt olmak için mi gelmiştiniz? Eksiksiz bir dosya istiyoruz. Özgeçmişiniz ve önceki işverenleriniz tarafından imzalanmış referanslar."

"Hayır, yanlış anladınız. Ben çocuklarım için geldim. Bir dadı arıyorum."

Kadının yüzü bir anda şekil değiştirdi. Bir müşteri kazandığına memnun, aynı zamanda da kırdığı pottan utanmış görünüyordu. Ama bu bitkin görünümlü, gür ve kıvırcık saçlı kadının, kaldırımda zırlayan o güzel küçük kızın annesi olduğunu nasıl düşünebilirdi?

İdareci kadının açtığı kalın kataloğun üzerine doğru eğildi. "Oturun," dedi kadın ona. Çoğunluğu Afrikalı ya da Filipinli düzinelerce kadının fotoğrafı geçit töreni yapar gibi gözlerinin önünden geçiyordu. Mila eğleniyordu. "Bu çok

çirkin, değil mi?" diyordu. Annesi onu azarlıyordu ve ruhu daralarak, içlerinde gülümsemeyen tek bir poz dahi olmayan bu kadınların bulanık ya da kötü kadrajlı fotoğraflarına geri dönüyordu. İdareci kadından nefret etmişti. İkiyüzlülüğünden, yuvarlak ve kızarık suratından, boynunun etrafına doladığı lime lime eşarptan. Az önce besbelli ettiği ırkçılığından. Bütün bunlar yüzünden buradan kaçıp gidesi vardı. Myriam kadınla tokalaştı. Konuyu kocasıyla tartışacağına söz verdi ve oraya bir daha hiç ayak basmadı. Onun yerine, mahallenin ufak tefek mağazalarına kendi hazırladığı el ilanlarını yapıştırmayı tercih etti. Bir arkadaşının tavsiyesiyle, bütün sosyal medyayı ACİL başlıklı iş ilanlarıyla doldurdu. Bir haftanın sonunda altı geri dönüş aldılar.

Her ne kadar çocuklarını birine bırakma düşüncesi onu dehşete düşürse de, Myriam bu dadıyı Mesih'i bekler gibi bekliyor. Çocuklarının her şeyini biliyor ve bu bilgiyi sır gibi saklamak istiyor. Zevklerini biliyor ve takıntılarını da. İçlerinden biri hasta ya da üzgün olduğunda hemen anlıyor. Hiç kimsenin onları kendisi kadar iyi koruyamayacağı düşüncesiyle onları şimdiye dek gözünün önünden hiç ayırmadı.

Doğdukları günden beri her şeyden korkar oldu. En çok da ölmelerinden korkuyor. Bu konudan ne Paul'a ne de arkadaşlarına söz ediyor, oysa hepsinin aklından aynı düşüncelerin geçtiğini biliyor. Kocasının da, tıpkı kendisi gibi, çocuklarını uykularında izlerken, bu beden bir anda cesede dönüşürse, kapalı duran gözleri bir daha hiç açılmazsa neler hissedeceğini düşündüğünden emin. Elinde değil. Zihninde oluşan felaket senaryolarını başını sallayarak, dualar okuyarak, tahtaya vurarak ve annesinden miras kalan Fatma'nın

eline dokunarak uzaklaştırmaya çalışıyor. Kaderi, hastalığı, kazaları, yırtıcı hayvanların doymak bilmez iştahlarını savuşturuyor. Geceleri, çocuklarının umursamaz bir güruhun içinde kaybolduklarını görüyor rüyasında. "Çocuklarım nerede?" diye bağırıyor ve insanlar gülüyor. Deli olduğunu düşünüyorlar.

"Gecikti. Kötüye alamet." Paul sabırsızlanıyor. Giriş kapısına yönelip dikiz deliğinden bakıyor. Saat 14.15 ve Filipinli ilk aday hâlâ gelmedi.

Saat 14.20'de Gigi kapıyı yavaşça çalıyor. Myriam gidip kapıyı açıyor. İlk bakışta kadının küçücük ayakları olduğunu fark ediyor. Soğuk havaya rağmen, ayağında bez lastik ayakkabılar ile volanlı beyaz çoraplar var. Ellili yaşlarında olmasına rağmen, ayakları çocuk gibi. Oldukça şık sayılır, saçlarını sırtının ortasına dökülen bir örgü ile toplamış. Paul ona geç kaldığını söylüyor ilgisizce ve Gigi özürler geveleyerek başını eğiyor. Kendini Fransızca ifade edemiyor. Paul hiç düşünmeden soruları İngilizce sormaya başlıyor. Gigi deneyimlerinden söz ediyor. Ülkesinde bıraktığı çocuklarından, on yıldır görmediği en küçük oğlundan. Paul onu işe almayacak. Sırf laf olsun diye birkaç soru soruyor ve saat 14.30'da onu uğurluyor. "Sizi arayacağız. *Thank you*."

Arkasından gelen Fildişi Sahili'nden güleç yüzlü bir mülteci, Grace. Saçları yağ içinde, obez bir sarışın olan ve bütün mülakat boyunca sırtının ağrıdığından, damar tıkanıklığı sorunlarından şikâyet eden Caroline. Yaşını başını almış bir Faslı olan ve yirmi senelik iş hayatı ile çocuklara olan sevgisini anlatıp duran Malika. Myriam bu konuda kesin kararlı. Çocuklarına bir Magriplinin bakmasını istemiyor. "İyi olurdu aslında," diye onu ikna etmeye çalışıyor Paul. "Çocuklarla

Arapça konuşurdu, sen bunu yapmak istemediğine göre." Ama Myriam kesinlikle karşı geliyor. İkisi arasında üstü kapalı bir hoşgörü, gereksiz bir samimiyet kurulmasından korkuyor. Kadının ona Arapça eleştirilerde bulunmasından. Hayatını anlatmaya başlamasından ve kısa süre sonra da, ortak dillerini ve dinlerini öne sürerek ondan binbir talepte bulunmasından. Kendi tabiriyle göçmen dayanışması diye adlandırdığı bu güç birliğinden her daim sakınmıştı.

Ve sonra Louise geldi. Bu ilk mülakatlarını anlattığında, Myriam bunun kusursuz bir karşılaşma olduğunu söylemeye bayılıyor. İlk görüşte aşk gibi. Özellikle de kızının davranış tarzına yoğunlaşıyor. "Onu aslında Mila seçti," diye belirtmeyi seviyor. Mila, kardeşinin tiz çığlıklarıyla bölünen öğleden sonra uykusundan yeni kalkmıştı. Paul, peşinde bacaklarının arasında gizlenen kızıyla, bebeği yatağından almaya gitti. Louise yerinden kalktı. Myriam bu sahneyi, dadının kendine olan güveninin etkisinden kurtulamamış gibi anlatıyor. Louise, Adam'ı babasının kollarının arasından dikkatlice aldı ve Mila'yı görmemiş gibi davrandı. "Peki prenses nerede? Onu bir an görür gibi oldum ama sonra gözden kayboldu." Mila kahkahalarla gülmeye başladı ve Louise oyununu sürdürdü, köşe bucak araştırarak, masanın altına, kanepenin arkasına bakarak esrarengiz kayıp prensesi aradı.

Ona birkaç soru soruyorlar. Louise kocasının öldüğünü, kızı Stéphanie'nin artık kocaman olduğunu — "neredeyse yirmi yaşında, inanılır gibi değil" — ve her zaman müsait olduğunu söylüyor. Paul'a, üzerinde eski işverenlerinin isimleri yazılı bir kâğıt uzatıyor. Listenin en başındaki

Rouvier ailesinden söz ediyor. "Yanlarında uzun süre kaldım. Onların da iki çocuğu vardı. İki oğlan." Paul ile Myriam, Louise'in cazibesine kapılıyorlar, düzgün hatlarının, içten gülüşünün, titremeyen dudaklarının. Son derece soğukkanlı görünüyor. Her şeyi duyup, her şeyi affedebilen bir kadının bakışlarına sahip. Yüzü, derinliğini hiç kimsenin tahmin edemeyeceği sakin bir deniz gibi.

O akşam, Louise'in kendilerine verdiği numaradan, Rouvier'leri arıyorlar. Telefona bir kadın yanıt veriyor, sesi mesafeli. Ancak Louise'in adını duyar duymaz bir anda sesi değişiyor. "Louise mi? Onu bulduğunuz için ne kadar da şanslısınız. Bizim oğlanların ikinci annesi gibiydi. Birbirimizden ayrılmak zorunda kalınca derin bir üzüntü yaşadık. Gerçeği söylemek gerekirse, o dönem yanımızdan ayrılmasın diye üçüncü bir çocuk yapmayı bile düşünmüştüm."

Louise dairesinin panjurlarını açıyor. Saat sabahın beşini biraz geçiyor ve dışarıda sokak lambaları yanıyor hâlâ. Sokakta bir adam yürüyor, yağmurdan kaçmak için duvar dibinden ilerliyor. Sağanak gece boyunca devam etti. Rüzgâr, olukların içinde esti ve rüyalarına girdi. Sanki yağmur, binanın cephesini ve pencereleri canhıraş kamçılamak istermişçesine yatay biçimde yağıyor. Louise pencereden dışarı bakmayı seviyor. Evinin hemen karşısında, iki meşum bina arasında, etrafı çalılık bir bahçeyle çevrili ufak bir ev var. Yaz başında eve genç bir çift taşındı, çocukları pazar günleri salıncakta sallanırken bostana çekidüzen veren Parisli bir aile. Bu mahallede ne işleri olduğunu düşünüyor Louise.

Uykusuzluktan hafifçe ürperiyor. Tırnağının ucuyla pencerenin kenarını kazıyor. Haftada iki kez pencereleri çılgınca temizlemesine rağmen, camlar gözüne sürekli puslu, tozlu ve kir pas içinde görünüyor. Bazen onları paramparça edinceye dek ovalamak istiyor. Başparmağının ucuyla, giderek daha kuvvetlice kazıyor ve en sonunda tırnağı kırılıyor. Parmağını ağzına götürüyor ve kanamasını durdurmak için ucunu ısırıyor.

Tek odalı dairesi hem yatak odası hem de oturma odası görevi görüyor. Her sabah üşenmeden çekyatını kapatıp üzerine siyah örtüsünü örtüyor. Yemeklerini sehpanın üzerinde yiyor ve televizyonu sürekli açık tutuyor. Duvarın kenarında

kapalı karton kutular yığılı. İçlerinde, bu ruhsuz stüdyo daireye biraz renk katabilecek birkaç nesne bulunuyor olabilir. Kanepenin yan tarafında, parlak bir çerçevenin içine yerleştirilmiş, kırmızı saçlı bir genç kızın fotoğrafı duruyor.

Uzun eteği ile gömleğini kanepenin üzerine özenle yerleştirmiş. Yere bıraktığı babetlerini eline alıyor, on sene önce satın aldığı bu ayakkabılara o kadar iyi bakmış ki hâlâ yepyeni görünüyorlar. Kare topuklu ve ön taraflarında küçük bir fiyonk olan çok sıradan bir çift rugan ayakkabı. Oturuyor ve ufak bir pamuk parçasını makyaj temizleme sütüne daldırarak ilkini silmeye başlıyor. Hareketleri ağır ve itinalı. İşine son derece yoğunlaşmış halde, öfkeli bir özenle temizliyor. Pamuğun üzeri kirle kaplandı. Louise ayakkabıyı, ortadan ayaklı yuvarlak sehpanın üzerindeki abajura yaklaştırıyor. Cilası gözüne yeterince parlak göründüğünde ayakkabıyı yere bırakıp ikincisini eline alıyor.

Saat daha o kadar erken ki temizlik yaparken bozulan tırnaklarını şekle sokacak zamanı var. İşaretparmağının etrafına bir yara bandı sarıyor ve diğer tırnaklarına çok uçuk pembe bir oje sürüyor. Hayatında ilk kez ve çok pahalı olmasına rağmen saçlarını kuaförde boyattı. Saçını ensesinde topuz yapıyor. Makyajını yapıyor ve gözkapaklarına sürdüğü mavi göz farı onu olduğundan daha yaşlı gösteriyor, oysa o ufak tefek ve narin vücuduyla yirmisinden büyük durmuyor. Halbuki yaşı bunun tam iki katı.

Şimdiye dek gözüne hiç bu denli küçük, bu denli sıkışık görünmemiş olan odanın içinde dört dönüyor. Önce oturuyor sonra hemencecik yerinden kalkıyor. İstese televizyonu açabilir. Çay içebilir. Yatağının yanında duran kadın

dergisinin eski sayısını karıştırabilir. Ancak gevşemekten korkuyor, kendini koyuvermekten, mahmurluğa teslim olmaktan. Bu erken uyanış onu kırılgan ve güçsüz bıraktı. Farkına bile varmadan gözlerini kapatmasıyla birlikte bir anda uykuya dalabilir ve işe geç kalabilir. Zihnini zinde tutmalı ve tüm dikkatini bu ilk iş gününe yoğunlaştırmalı. Evde oturup bekleyecek durumda değil. Saat daha altı bile olmadı, daha çok zamanı var, oysa hızlı adımlarla tren istasyonuna doğru ilerliyor. Saint-Maur-des-Fossés istasyonuna varmak on beş dakikasını alıyor. Sırtını kamburlaştırıp başını cama dayayarak derin uykuya dalmış bir Çinlinin karşısına geçip oturuyor. Louise adamın bitkin yüzüne dikiyor gözlerini. Her durakta, onu uyandırmak geçiyor içinden. Kaybolmasından korkuyor, fazla uzağa gitmesinden, gözlerini açtığında kendini bir başına, en son durakta bulmasından ve bütün yolu geri dönmek zorunda kalmasından. Ama bir şey söylemiyor. İnsanlarla konuşmamak daha akıllıca. Bir keresinde, esmer ve çok güzel bir genç kız, az kalsın onu tokatlayacaktı. "Niye bana bakıp duruyorsun, sen? Ha, söylesene ne var bu kadar bakacak?" diye bağırmıştı.

Auber'e vardığında Louise perona atlıyor. Etraf kalabalıklaşmaya başlıyor, metroya çıkan merdivenleri tırmandığı sırada kadının teki onu itekliyor. Taze kruvasan ile yanık çikolatanın sarhoş edici kokusu boğazını yakıyor. Opéra istasyonunda 7 numaralı metro hattına geçiyor ve Poissonnière durağında tekrar sokak seviyesine çıkıyor. Louise'in bir saat vakti var hâlâ, bu yüzden binanın girişini gözetleyebileceği, gayet gösterişsiz bir café olan Paradis'de oturuyor. Kaşığıyla oynamaya başlıyor. Sağında oturan ve etli, çarpık dudaklarıyla sigarasını emen adama imrenerek bakıyor. Adamın

sigarasını elinden kapıp derin bir nefes çekmek isterdi şu an. Artık dayanamıyor, kahvesinin parasını ödeyip sessizliğe gömülmüş binaya giriyor. On beş dakika sonra kapıyı çalacak, arada beklerken iki kat arasındaki basamaklardan birine oturuyor. Bir ses duyuyor ve daha yerinden bile kalkamadan, hoplayıp zıplayarak merdivenlerden inen Paul'u görüyor. Kolunun altına bisikletini almış, kafasında da pembe bir kask var.

"Louise? Çoktandır mı buradasınız? Neden içeri girmediniz?"

"Rahatsız etmek istemedim."

"Ne rahatsızlığı, aksine. Buyurun bunlar anahtarlarınız, diyor cebinden bir tomar anahtar çıkararak. Girin hadi, evinizdeymiş gibi davranın."

"Bizim dadı tam bir peri kızı." Louise'in günlük yaşantılarına ani girişini anlatırken bu sözleri söylüyor Myriam. Bu boğucu, ufacık daireyi huzurlu ve aydınlık bir mekâna dönüştürebildiğine göre büyülü güçlere sahip olması gerekir. Louise duvarları ittirdi. Dolapları derinleştirdi, çekmeceleri genişletti. İçeri ışık girmesini sağladı.

İlk geldiği gün, Myriam ona birkaç talimat veriyor. Beyaz eşyaları nasıl çalıştıracağını gösteriyor. Bir mobilyayı ya da bir giysisi göstererek: "Buna çok dikkat edin. Çok sevdiğim bir parçadır," diye tekrar ediyor. Ona, çocukların el sürmemesi gerektiği Paul'un plak koleksiyonu hakkında tavsiyelerde bulunuyor. Louise sessizce ve uysalca başını sallıyor. Her bir parçayı, fethedeceği topraklara bakan bir komutanın cesaretiyle inceliyor.

Gelişini izleyen haftalarda, Louise bu beş para etmez daireyi soylu bir konuta dönüştürüyor. Modası geçmiş tarzını, mükemmeliyetçiliğini her yerde belli ediyor. Myriam ile Paul gözlerine inanamıyorlar. Bir dikiş iğnesi aramaya üşendiklerinden, aylardır üzerlerine giymedikleri ceketlerinin eksik düğmelerini dikiyor. Pantolonlarının ve eteklerinin sökük paçalarını düzeltiyor. Myriam'ın, gözünü bile kırpmadan atmaya niyetlendiği Mila'nın giysilerini onarıyor. Louise sigara dumanından ve tozdan sararmış perdeleri yıkıyor. Haftada bir kez yatak çarşaflarını değiştiriyor. Paul ve

Myriam mutluluktan uçuyorlar. Paul ona Mary Poppins'e benzediğini söylüyor gülümseyerek. Louise'in bu kompliманı anlayıp anlamadığından emin değil. Geceleri, tertemiz çarşaflarının içinde gülüyorlar ve hayatlarının aldığı bu yeni şekle inanmakta güçlük çekiyorlar. Bulunmaz Hint kumaşını bulduklarını, Tanrı'nın sevdiği kulları olduklarını hissediyorlar. Tabii ki Louise'in maaşı aile bütçesinde büyük bir delik açıyor, ancak Paul şikâyet etmiyor artık. Birkaç hafta içinde, Louise yeri doldurulamayacak birine dönüştü.

Akşamları, Myriam evine döndüğünde akşam yemeğini hazır buluyor. Çocuklar sakin ve derli toplu. Louise, Myriam'ın büyütmekten utandığı ideal aile fantezisini ortaya çıkarıp sonuna kadar götürüyor. Mila'ya eşyalarını toplamayı öğretiyor ve küçük kız, anne babasının şaşkın bakışları arasında paltosunu portmantoya asıyor.

Gereksiz harcamalar bitti. Louise sayesinde hiçbir şey birikmiyor, ne bulaşıklar, ne kirli çamaşırlar ne de açmayı unuttukları ve sonradan eski bir derginin altında buldukları zarflar. Hiçbir şey çürümüyor, hiçbir şey bozulmuyor. Louise hiçbir şeyi savsaklamıyor. Louise çok titiz. Her şeyi, üzerinde çiçek resimleri olan defterine not ediyor. Bale derslerini, okul çıkış saatlerini, çocuk doktoru randevularını. Çocukların aldıkları ilaçların adlarını yazıyor, parkta satın aldığı dondurmanın fiyatını ve Mila'nın öğretmeninin kendisine söylediği cümlenin tamamını.

Birkaç hafta içinde, eşyaların yerini değiştirmekte bir mani görmemeye başlıyor. Gömme dolapları tamamen boşaltıyor, paltoların arasına lavanta keseleri asıyor. Çiçek buketleri hazırlıyor. Adam uykuya daldığında ve Mila okulda

olduğunda, bir köşeye oturup yaptığı işle gururlanmayı seviyor. O anlarda sessiz daire tamamen onun boyunduruğu altına giriyor, tıpkı bağışlanmayı dileyen bir düşman gibi.

Ancak en olağanüstü becerilerini mutfakta sergiliyor. Myriam ona yemek pişirmekten hiç anlamadığını ve ağzının tadı olmadığını itiraf etmişti. Dadı, Paul'un çok lezzetli bulduğu ve çocukların tabaklarındakini bitirmeleri konusunda tek bir uyarı bile almadan afiyetle silip süpürdükleri yemekler pişiriyor. Myriam ile Paul eve yeniden misafir davet etmeye başlıyorlar ve gelenler tas kebaplarının, etli güveçlerin, adaçaylı inciklerin ve Louis'in hafif ateşte hazırladığı çıtır çıtır sebzelerin tadını çıkarıyorlar. Myriam'ı tebrik ediyorlar, onu komplimanlara boğuyorlar, oysa o hep gerçeği itiraf ediyor: "Her şeyi dadımız hazırladı."

Mila okuldayken, Louise Adam'ı büyük bir eşarpla göğsüne bağlıyor. Bebeğin tombul baldırlarının karnına değmesini, uyuyakaldığında salyasının yavaşça boynuna doğru akmasını seviyor. İyice tembelliğe alıştırdığı bebeğe bütün gün şarkılar söylüyor. Ona masaj yapıyor, kat kat göbeğinden, pespembe yumuk yumuk yanaklarından kendine pay çıkarıyor. Sabahları bebek cıvıldayarak, şişko kollarını ona doğru uzatarak karşılıyor dadısını. Louise'in gelişini izleyen haftalar içerisinde, Adam yürümeyi öğreniyor. Her gece uykusundan çığlıklarla uyanan o bebek artık sabaha kadar deliksiz uyuyor.

Mila, daha yabani. Balerin olmaya aday, hassas bir çocuk. Louise ona öyle gergin topuzlar yapıyor ki, gözleri şakaklarına çekiliyor, çekik gözlü oluyor. Bu haliyle, geniş alınlı, asil ve soğuk bakışlı Ortaçağ kahramanlarına benziyor. Mila zor ve yorucu bir çocuk. İsteklerine karşı gelindiğinde deli gibi bağırmaya başlıyor. Sokağın ortasında kendini yere atıyor, tepiniyor ve sırf Louise'i utandırmak için yerlerde sürünüyor. Dadısı yanına çömelip onunla konuşmaya çalıştığında, Mila başka tarafa bakıyor. Duvar kâğıdının üzerindeki kelebekleri saymaya başlıyor yüksek sesle. Ağladığı zaman kendini aynadan izliyor. Bu çocuk kendi yansımasına kafayı takmış durumda. Sokakta, gözünü vitrinlerden ayırmadan yürüyor. Yansımasını hayran hayran izlemeye öyle kaptırıyor ki kendini, çok kez yoldaki direklere çarpıyor ya da kaldırım kenarındaki taşlara takılıyor.

Mila hin bir çocuk. Herkesin onları izlediğinin ve Louise'in bu tür davranışlardan utandığının farkında. Dadısının direnci, kalabalık ortamlarda daha kolay kırılıyor. Louise, Mila'nın çığlıklarına engel olmak için, çareyi cadde üzerindeki oyuncakçıların önünden geçmeden yolu uzatmakta buldu. Okula giderken Mila ayaklarını sürüye sürüye yürüyor. Seyyar manavın tezgâhından ahududu yürütüyor. Vitrinlerin pervazlarına çıkıyor, binaların sundurmalarının altına saklanıyor ve koşar adım kaçıyor. Louise bir yandan bebek arabasını sürerek peşinden koşmaya çalışıyor ve ancak kaldırımın en ucuna geldiğinde duran küçük kızın adını bağırıyor. Bazen, Mila pişmanlık duyuyor. Louise'in kireç gibi suratına ve başına açtığı belalara üzülüyor. Sevimli, sevecen bir çocuk oluveriyor yine, kendini affettiriyor. Dadısının bacaklarına sarılıyor. Ağlıyor ve ondan şefkat bekliyor.

Yavaş yavaş, Louise çocuğu ehlileştiriyor. Günbegün ona, içinde hep benzer kahramanların olduğu hikâyeler anlatıyor. Yetimler, kaybolan küçük kızlar, esir düşmüş prensesler ve korkunç devlerin kendi haline bıraktığı metruk şatolar. Karga burunlu kuşlardan, tek bacaklı ayılardan ve hüzünlü tek boynuzlu atlardan oluşan garip bir hayvanlar topluluğu süslüyor Louise'in öykülerini. Küçük kız dut yemiş bülbüle dönüyor. Pür dikkat ve sabırsızlık içinde dadısının yanında duruyor. Hayal kahramanlarının yeni öykülerini bekliyor. Nereden buluyor bunları Louise? Hiç düşünmeden, hafızasını ya da hayal gücünü en ufak zorlamadan, peş peşe dökülüyorlar ağzından. Peki ama, sonunda iyilerin dünyayı kurtarmalarına fırsat bile kalmadan öldükleri bu acımasız masalları hangi karanlık gölün, hangi uçsuz bucaksız ormanın içinden bulup çıkartıyor?

Myriam, çalıştığı avukatlık bürosunun giriş kapısının açıldığını her duyduğunda hayal kırıklığına uğruyor. Saat 09.30'a doğru meslektaşları işe gelmeye başlıyorlar. Kahvelerini koyuyorlar, telefonlar zırıl zırıl çalıyor, tahta zemin gıcırdıyor, sessizlik bozuluyor. Myriam saat sekizden önce ofiste oluyor. Her zaman ilk işe gelen o oluyor. Yalnızca masasının üzerindeki küçük lambayı yakıyor. Bu ışık huzmesinin altında, bu derin sessizliğin içinde, öğrencilik yıllarındaki gibi odaklanabiliyor. Her şeyi unutup kendini büyük bir zevkle dosyalarını incelemeye adıyor. Bazen eline bir belge alıp karanlık koridorda yürüyor ve tek başına konuşuyor. Balkona çıkıp bir sigara içiyor. İşe yeniden başlayacağı gün, Myriam içinde çocuksu bir heyecanla sabahın köründe uyandı. Yeni aldığı eteğini ve topuklu ayakkabılarını giydi ve Louise dayanamayıp: "Çok güzelsiniz," diye haykırdı. Kucağında Adam ile kapının eşiğinde duran dadı, patronunu kapı dışarı etti. "Gözünüz arkada kalmasın," diye tekrar etti. "Her şey yolunda gidecek."

Pascal, Myriam'ı hararetle karşıladı. Kendisininkinin yanında bulunan ve genelde aralık bıraktıkları bir kapıyla geçiş yapılabilen bağlantılı ofisi ona verdi. İşe başladıktan yalnızca iki-üç hafta sonra, Pascal ona kıdemli iş ortaklarının şimdiye dek asla hak kazanmadıkları sorumluluklar vermeye başladı. Zaman içinde Myriam, onlarca müşterinin dosyalarını tek başına üstleniyor. Pascal farklı alanlara

eğilmesi ve azametine inandığı iş gücünü ortaya çıkarması için onu cesaretlendiriyor. Myriam hiçbir şeye hayır demiyor. Pascal'ın kendisine uzattığı hiçbir dosyayı geri çevirmiyor. Pascal ona sık sık: "Mükemmelsin," diyor. Aylar boyunca ufak tefek davaların üstesinden geliyor. Sefil torbacıları, hırpanileri, bir teşhirciyi, beceriksiz hırsızları, alkollü araba kullanan sürücüleri savunuyor. Borç davalarına, kredi kartı dolandırıcılıklarına ve kimlik gaspı dosyalarına bakıyor.

Pascal yeni müvekkiller bulma konusunda ona güveniyor ve kamu hayrına hukuki yardım davalarına zaman ayırmasını destekliyor. Myriam ayda iki kez Bobigny'deki adalet sarayına gidiyor ve akşam saat dokuza kadar koridorlarda bekleyip, gözünü saatinden ayırmadan zamanın geçmesini bekliyor. Bazen sıkılıyor ve ne yapacağını şaşırmış müvekkillere sertçe çıkışıyor. Ama yine de elinden geleni yapmaya ve en iyi anlaşmayı kapmaya çalışıyor. Pascal ona sürekli: "Dosyanı ezbere bilmelisin," deyip duruyor. Ve Myriam kendini elindeki dosyaya adıyor. Gece geç saatlere kadar tutanakları defalarca okuyor. En ufak yanlışları fark ediyor, en küçük usulsüzlük hataları gözüne çarpıyor. İşine öyle deli bir hırsla sarılıyor ki, en sonunda karşılığını almaya başlıyor. Eski müvekkilleri onu arkadaşlarına öneriyorlar. Tutukluların sohbetlerinde ismi geçiyor. Ağır bir hapis cezasından kurtardığı genç bir adam, onu mükâfatlandıracağına söz veriyor. "Sen beni oradan kurtardın ya. Seni hiç unutmayacağım."

Bir akşam, gecenin bir yarısı, gözaltına tanıklık etmek üzere çağırılıyor. Eski bir müvekkili aile içi şiddet suçundan tutuklanmış. Oysaki bir kadına elini bile kaldırmayacağına yemin etmişti. Myriam sabahın ikisinde, karanlığın içinde, çıt çıkarmadan giyindi ve Paul'u öpmek için üzerine doğru eğildi. Kocası homurdandı ve diğer tarafa döndü.

Paul ona sık sık çok fazla çalıştığını söylüyor ve bu da Myriam'ı çıldırtıyor. Kocası bu tepkisine güceniyor, iyi dileklerini abartıyor. Karısının sağlığından, Pascal'ın onu sömürmesinden endişelendiğini bahane ediyor. Myriam çocuklarını düşünmemeye, suçluluk duygusunun içini kemirmemesine çalışıyor. Bazen, hepsinin birlik olup ona karşı geldiklerini geçiriyor aklından. Kayınvalidesi, "Mila sürekli hastalanıyorsa, bu kendini yalnız hissettiği içindir," düşüncesine inandırmaya çalışıyor onu. Meslektaşları onu asla iş çıkışı kendileriyle birlikte bir kadeh bir şeyler içmeye davet etmiyorlar ve ofiste geçirdiği gecelere şaşırıyorlar. "Çocukların yok mu senin?" Hatta Mila ile bir sınıf arkadaşı arasında geçen saçma sapan bir hadiseyi tartışmak için bir sabah onu okula çağıran sınıf öğretmeni bile. Myriam son birkaç veli toplantısını kaçırdığı ve yerine Louise'i gönderdiği için özür dilediğinde, kır saçlı öğretmen elini ölçüsüz bir hareketle sallıyor. "Bir bilseniz! Bu zaten asrın vebası. Anne babaların ikisi de aynı hırs tuzağına düşmüşken, bütün o zavallı çocuklar tek başlarına bırakılmış halde. Olay gayet basit, sürekli koşuşturuyorlar. Anne babaların çocuklarına en çok söyledikleri şey ne, biliyor musunuz? 'Acele et biraz!' ve tabii ki hepsinin ceremesini biz çekiyoruz. Çocuklar bütün sıkıntılarının, tek başlarına bırakılmalarının acısını bizden çıkarıyorlar."

Myriam öğretmene haddini bildirmek isterdi ama bunu yapamadı. Yağlıboya ve oyun hamuru kokan bu odada, üzerine tünediği ufacık sandalyenin rahatsızlığı yüzünden mi yapamamıştı acaba? Sınıfın dekoru, öğretmenin ses tonu onu zorla çocukluğuna geri götürmüştü, itaat ile baskının çeliştiği yaşlara. Myriam gülümsedi. Aptalca gülümseyerek teşekkür etti ve Mila'nın gelişme göstereceğine söz verdi. Kadınlara

duyduğu nefreti ve verdiği ahlak derslerini, bu yaşlı cadının yüzüne vurmamak için zor tuttu kendini. Kır saçlı kadının çocuğundan intikam almasından fena halde korkuyordu.

Pascal, Myriam'ın içindeki öfkeyi, sonu gelmez kabullenme arzusunu, kendi çapında meydan okumasını anlıyormuş gibi görünüyor. Pascal ile aralarında, her ikisinin de anlaşılmaz keyif aldıkları bir çekişme var. Pascal onu zorluyor, Myriam ona kafa tutuyor. Pascal canını çıkarıyor, Myriam onu asla hayal kırıklığına uğratmıyor. Bir akşam iş çıkışı Pascal onu içkiye davet ediyor. "Neredeyse altı aydır aramızdasın, bunu kutlamak gerekir, öyle değil mi?" Yolda sessizce yürüyorlar. Pascal ona barın kapısını tutuyor ve Myriam gülümsüyor. Mekânın en dibine, kapitone döşemeli koltuklara geçiyorlar. Pascal bir şişe beyaz şarap ısmarlıyor. Önce, ellerindeki bir dosyadan söz ediyorlar ve hemen ardından öğrencilik yılarına ait anıları yâd etmeye başlıyorlar. On sekizinci bölgedeki konağında bir parti düzenleyen arkadaşları Charlotte'u anıyorlar. Zavallı Céline'in sözlü sınav günleri yaşadığı son derece gülünç panik atakları. Myriam hızlı içiyor ve Pascal onu güldürüyor. Evine dönmek istemiyor. Gecikeceğini haber verecek, onu bekleyen hiç kimse olmasın isterdi. Ama Paul var. Ve çocuklar var.

Hafif ama keskin bir cinsel çekim Myriam'ın boğazını ve göğüslerini sızlatıyor. Dilini dudaklarında gezdiriyor. Canı bir şeyler çekiyor. Uzun zamandan beri ilk kez, keyfi bir arzu duyuyor, önemsiz, bencilce. Paul'u dilediği kadar sevsin, kocasının bedeni bir hatıra deposu gibi. İçine girdiğinde, Myriam'ın ana karnına nüfuz ediyor, Paul'un dölünün sık sık yuvalandığı o ağır, hamile karnına. İçine evlerini inşa ettikleri, onca derdin ve onca mutluluğun yaşandığı o kıvrımlı

ve büklümlü karnına. Paul onun şişmiş ve morarmış bacaklarını ovdu. Kanının çarşafların üzerine yayıldığını gördü. İki büklüm olmuş kusarken, Paul onun saçlarını ve alnını tuttu. Çığlıklarını duydu. Ikındığı esnada, damarları pırtlamış yüzünü sildi. İçinden çocuklarını çıkardı.

Çocuklarının başarısını ve özgürlüğünü baltalayacak bir ayak bağı olabilecekleri düşüncesine daima karşı çıkmıştı. Tekneyi dibe doğru çeken, boğulan birinin yüzünü çamura saplayan bir çapa gibi. Bu farkındalık, ilk başta onu derin bir hüzne boğdu. Bunun haksızlık ve son derece moral bozucu olduğunu düşünüyordu. Bundan böyle asla, kendisinin noksan olduğu düşüncesine kapılmadan yaşayamayacağını fark etmişti, sürekli bir şeyleri yanlış yaptığını, bir şeyin yararına başka bir şeyden feragat etmesi gerektiğini düşünmeden. Bu ideal annelik rüyasından vazgeçmeyi reddederek, gereksiz bir dram yaratmıştı. Her şeyin mümkün olduğunu düşünmekte inat ederek, bütün amaçlarına ulaşacağını, ne hırçın ne de yorgun olacağını. Ne eziyet çekeceğini ne de süper anne rolünü üstleneceğini.

Hemen her gün, Myriam, arkadaşı Emma'dan bir bildirim alıyor. Emma tüm sosyal iletişim ağlarına, iki sarışın çocuğunun sepya tonlarındaki fotoğraflarını koyuyor. Parkta oyun oynayan ve şimdiden keşfettiği yeteneklerini daha da geliştirecek bir okula yazdırdığı mükemmel çocuklar. Onlara, Kuzey Avrupa mitolojisinden bulduğu ve anlamını anlatmaktan hoşlandığı, telaffuzu imkânsız isimler verdi. Emma da fotoğraflarda güzel görünüyor. Kocası hiçbir resimde yok, o kendini yalnızca bir izleyici rolünde olduğu ideal ailenin fotoğraflarını çekmeye adamış. Oysa kadraja

girmek için çaba sarf ediyor. Sakalıyla, doğal yünden kazaklarıyla, işe giderken giydiği daracık ve rahatsız pantolonlarıyla.

Myriam, Louise'i çocuklarıyla bir arada gördüğünde kafasından geçen o fevri, o acımasız sayılmayacak ama utanç verici düşünceyi Emma ile paylaşmaya asla cesaret edemez. Ancak birbirimize artık gereksinim duymadığımızda mutlu olabileceğiz, diyor kendi kendine. Bizim olan bir hayat, bize ait, başkalarını ilgilendirmeyen bir hayat yaşayabildiğimizde. Özgür olduğumuzda.

Myriam kapıya doğru gidip dikiz deliğinden dışarı bakıyor. Beş dakikada bir, aynı şeyi tekrar ediyor: "Geciktiler." Mila'yı huzursuz ediyor. Üstünde o iğrenç tafta elbisesiyle kanepenin kenarına oturmuş olan Mila ağladı ağlayacak. "Sence gelmeyecekler mi?"

"Elbette gelecekler," diye cevap veriyor Louise. "Biraz sonra hepsi burada olur."

Mila'nın doğum günü hazırlıkları, Myriam'ın tahammülünü aşan boyutlara ulaştı. İki haftadan beri, Louise sadece bundan söz ediyor. Akşamları, Myriam yorgun argın eve döndüğünde, Louise ona kendi elleriyle yaptığı çiçekten çelenkleri gösteriyor. Ufak bir mağazada rastladığı ve ona göre Mila'yı mutluluktan havalara uçuracağını düşündüğü şu tafta elbiseyi anlatıyor kabına sığmayan bir heyecanla. Birkaç kez, Myriam onu terslememek için kendini tutmak zorunda kaldı. Louise'in gülünç uğraşlarından bıktı usandı artık. Mila henüz ufacık! Bu kadar çaba harcamaya henüz hiç gerek olmadığını düşünüyor. Ama Louise, fal taşı gibi açtığı o ufacık gözlerini üzerine dikiyor. Etekleri zil çalan Mila'yı tanık gösteriyor. Şu an için en önemli şey prensesin mutluluğu ve büyülü bir ortamda geçmesi planlanan doğum günü. Myriam alaycı yorumlarını kendine saklıyor. Kendini biraz suçüstü yakalanmış gibi hissediyor ve doğum gününe katılmak için elinden geleni yapacağına söz veriyor.

Louise doğum gününü bir çarşamba öğleden sonra düzenlemeye karar verdi. Çocukların Paris'te olduklarından ve herkesin katılacağından emin olmak istiyordu. Myriam sabah işe gitti ve öğle yemeğinden hemen sonra evde olacağına yemin etti.

Öğleden sonra eve döndüğünde, gördükleri karşısında az kalsın çığlık atacaktı. Kendi dairesini resmen tanıyamamıştı. Salon baştan aşağı biçim değiştirmiş, her tarafı parıltılar, balonlar ve kâğıttan çelenklerle süslenmişti. Daha da önemlisi, çocuklara oyun alanı yaratmak için kanepe dışarı çıkarılmıştı. Ve hatta eve taşındıklarından bu yana asla yerinden kımıldatılmamış olan, meşe ağacından yemek masası bile odanın diğer tarafına çekilmişti.

"Bu eşyaları kim yerinden oynattı? Size Paul mu yardım etti?"

"Hayır," diye yanıt veriyor Louise. "Kendi başıma hallettim."

Gözlerine inanamayan Myriam'ın gülesi geliyor. Şaka yapıyor olmalı, diye düşünüyor, dadının her biri bir kibrit çöpü kalınlığındaki çelimsiz kollarına bakarak. Sonra, Louise'in ne denli hayret verici bir kuvvete sahip olduğunu önceden de fark etmiş olduğunu anımsıyor. Bir-iki kez, bir yandan Adam'ı kucağında taşırken, bir yandan da ağır ve havaleli paketleri nasıl kaldırdığına şahit olmuştu. Hassas ve narin bedenine rağmen, Louise inanılmaz bir güce sahip.

Louise sabahtan beri, her birine farklı bir hayvan şekli verdiği balonları şişirip, onları koridordan mutfaktaki çekmecelere kadar evin her yanına yapıştırdı. Doğum günü pastasını bile kendi elleriyle pişiriyor, bir sürü süsleme ile bezediği kırmızı meyveli kocaman bir kremalı pasta.

Myriam öğleden sonra izin almış olduğuna pişman. Ofisinin sessizliğinde kendini çok daha mutlu hissederdi. Kızının doğum günü onu kaygılandırıyor. Canları sıkılan ve sabırsızlanan çocuk manzaraları görmekten korkuyor. Kavga edenleri ikna etmek ya da anne babaları onları almakta geciktiği için ağlayanları teselli etmek istemiyor. Kendi çocukluğu ile ilgili dondurucu anılar geliyor aklına. Kendi aralarında evcilik oynayan küçük kızlardan ayrı, tek başına, beyaz tüylü yün halının üzerinde oturduğunu hatırlıyor. Elindeki çikolatayı halının uzun tüyleri arasında eritmiş, sonra da hatasını örtmeye çalışırken her şeyi daha da beter etmişti. Ev sahibi çocuğun annesi, onu herkesi önünde bir güzel azarlamıştı.

Myriam yatak odasına gizlenip kapısını örtüyor ve pürdikkat mesajlarını okuyormuş gibi yapıyor. Her zaman olduğu gibi, bu kez de Louise'e güvenebileceğini biliyor. Kapının zili çalmaya başlıyor. Salon çocuk gürültüsüyle doluyor. Louise müziğin sesini açıyor. Myriam sessizce odasından çıkıyor ve dadının etrafını sarmış olan çocukları izliyor. Halka olmuş etrafında dönüyorlar, büyülenmiş gibiler. Louise onlara özel şarkılar ve sihirbazlık numaraları hazırladı. Kıyafet değiştirip şekilden şekle giriyor ve kandırması hiç de kolay olmayan çocuklar, onu hayran bakışlarla izliyorlar, Louise'in onlardan biri olduğunun farkındalar. Dadı heyecan içinde, mutlu, muzip. Şarkılar mırıldanıyor, hayvan sesleri çıkarıyor. Hatta gülmekten yerlere yatan ve bu rodeoya katılmak için ona adeta yalvaran küçük misafirlerin gözleri önünde Mila ile bir arkadaşını sırtına alıyor.

Myriam, Louise'in çocuklarla gerçek anlamda oynayabilme yeteneğine hayran. Onlarlayken, yalnızca çocukların sahip oldukları o kıpırdak heyecana kapılıyor. Bir akşam eve döndüğünde Myriam, Louise'i yüzü gözü boya içinde yerde yatar halde buluyor. Yanaklarında ve alnında savaş boyasını andıran kalın siyah çizgiler var. Kendine krepon kâğıdından bir Kızılderili başlığı yapmış. Salonun ortasına bir çarşaf, sopalı süpürge ve sandalyeyle eğreti bir çadır kurmuş. Kapı aralığında dikilen Myriam ilk anda şaşırıyor. Yerde kıvranan, vahşi çığlıklar atan Louise'i izliyor ve son derece endişeleniyor. Dadı sarhoş gibi görünüyor. Aklına ilk gelen şey bu. Louise, Myriam'ın geldiğini fark edince yerinden kalkıyor, yanakları al al olmuş, sendeleyerek doğruluyor. "Bacaklarım karıncalanmış," diyor özür dileyerek. Adam baldırına yapışmış halde ve Louise gülüyor, oyunlarının geçtiği hayali ülkeye yaraşır bir kahkahayla.

Belki Louise de bir çocuktur, diye kendini yatıştırıyor Myriam. Mila ile oynadıkları oyunları son derece ciddiye alıyor. Mesela hırsız polis oynadıklarında, Louise Mila'nın onu hayali parmaklıkların arkasına kilitlemesine izin veriyor. Bazen düzeni sağlayan kendisi oluyor ve Mila'yı yakalamak için peşinden koşuyor. Her defasında, Mila'nın ezberlemesi gereken kendine özgü bir coğrafya uyduruyor. Kıyafetler dikiyor, senaryoyu en ufak ayrıntısına kadar

kurguluyor. Dekoru özenerek hazırlıyor. Çocuk bazen sabırsızlanıyor. "Haydi, başlayalım artık!" diye yalvarıyor.

Myriam bilmiyor ama Louise en çok saklambaç oynamayı tercih ediyor. Ama bu oyunda kimse ona kadar saymıyor ve hiçbir kural geçmiyor. Oyun şaşırtmaca etkisi üzerine kurulu. Louise kimseciklere haber vermeden ortadan kayboluyor. Bir köşeye sinip çocukların onu bulmalarını bekliyor. Çoğunlukla gizlendiği yerden çocukları gözetleyebileceği noktaları seçiyor. Yatağın altına kıvrılıyor ya da bir kapının arkasına sığışıyor ve hiç kıpırdamadan duruyor. Nefesini tutuyor.

Mila o an oyunun başladığını anlıyor. Çılgınca bağırmaya başlıyor ve ellerini çırpıyor. Adam da onu taklit ediyor. Ufaklık o kadar çok gülüyor ki en sonunda dengesini kaybedip çoğu zaman kıçüstü yere yuvarlanıyor. Sesleniyorlar, ama Louise yanıt vermiyor. "Louise? Neredesin?" "Dikkat et Louise, yaklaşıyoruz, seni bulacağız."

Louise sesini çıkarmıyor. Çocuklar bangır bangır bağırsalar da, ağlasalar, umutsuzluğa kapılsalar da saklandığı yerden çıkmıyor. Karanlığın içinde durup hüngür hüngür ağlamaktan bitkin düşmüş Adam'ın paniğini gözetliyor. Oğlan anlamıyor. Dudaklarının üzerine akan sümükleri ve hırsından morarmış yanaklarıyla, "Louise" diye sesleniyor isminin son hecesini yutarak. En sonunda Mila da paniğe kapılıyor. Bir an için Louise'in gerçekten gitmiş olduğuna, az sonra karanlığın bastıracağı bu evde onları tek başlarına bıraktığına, yapayalnız kaldıklarına ve dadılarının asla geri dönmeyeceğine inanıyor. Endişesi dayanılmaz hale gelen Mila dadısına yalvarmaya başlıyor: "Hiç komik değil, Louise. Neredesin?" Çocuk sinirleniyor, ayaklarını yere vuruyor. Louise bekliyor. Oltanın ucunda sallanan, yüzgeçleri kan

içinde, çırpına çırpına can çekişen balıkları izlermişçesine bakıyor onlara. Teknenin zemininde titreşen, bitkin ağzıyla havayı içine çekmeye çalışan, hiçbir kurtulma şansı olmayan balıkları.

Sonraları Mila, Louise'in saklandığı yerleri keşfetmeye başladı. Kapıları açması, perdeleri kaldırması, eğilip karyolanın altına bakması gerektiğini anladı. Ancak Louise o kadar ufak tefek ki, gizlenecek yeni yerler buluyor sürekli. Kirli çamaşır sepetine sığışıyor, Paul'un çalışma masasının altına ya da gömme dolapların dibine giriyor ve üzerine bir örtü çekiyor. Karanlıkta banyoya girip duş kabininin içine saklandığı da oluyor bazen. Öyle durumlarda Mila onu boş yere arıyor. Gözyaşlarına boğuluyor ve Louise taş kesiliyor. Çocuğun umutsuzluğu onu yumuşatmıyor.

Bir gün, Mila bağırmıyor. Louise kendi tuzağına düşüyor. Mila susuyor, Louise'in gizlendiği yerin etrafında dönüyor ve dadıyı görmemiş gibi yapıyor. Kirli çamaşır sepetinin üzerine oturuyor ve Louise boğulacakmış gibi oluyor. "Ne oldu, barıştık mı?" diye mırıldanıyor çocuk.

Oysa Louise vazgeçmek istemiyor. Dizlerini çenesine yapıştırmış halde, sessizliğini koruyor. Küçük kız ayaklarını yavaşça hasır sepete vuruyor. "Louise, orada olduğunu biliyorum," diyor gülerek. Bir anda Louise, Mila'yı hayrete düşüren ve onu yere savuran ani bir hareketle ayağa fırlıyor. Küçük kızın başı duşun fayanslarına çarpıyor. Mila sersemlemiş halde ağlamaya başlıyor, ama hemen ardından galip gelmiş ve dirilmiş Louise'in kendi zaferiyle övünen bakışları karşısında, korkusu yerini çılgınca bir coşkuya bırakıyor. Sesleri duyup banyoya koşan Adam, gülmekten boğulacakmış gibi duran kızların eğlencesine katılıyor.

Stéphanie

Stéphanie sekiz yaşına geldiğinde bebek bezi değiştirmeyi ve biberon hazırlamayı biliyordu. Kendinden emin hareketleri vardı ve minicik bebekleri beşiklerinden kaldırmak için parmaklarını narin enselerine götürdüğünde eli bir an olsun titremiyordu. Sırtüstü yatırılmaları ve asla sarsılmamaları gerektiğini biliyordu. Elini bebeğin omzuna sıkıca kenetleyip onlara banyo yaptırıyordu. Yenidoğanların çığlıkları, viyaklamaları, onların o kahkahaları, ağlamaları, Stéphanie'nin çocukluğunun en güzel anılarıydı. Bebeklere duyduğu sevgi insanın içini açıyordu. Bu kadar küçük yaştaki bir kızda ender görülebilecek türde bir anaçlığa, bir özveriye sahipti.

Stéphanie henüz çocukken, annesi Louise, kendi evinde bebek bakardı. Daha doğrusu, bu konuya ısrarla parmak basmayı seven Jacques'ın evinde. Sabahları, anneler bebeklerini Louise'e bırakırlardı. Stéphanie, evden çıkar çıkmaz kulaklarını kapıya yapıştıran, o aceleci ve üzgün bakışlı kadınları anımsıyor. Louise ona apartmanın koridorlarındaki kadınların endişeli adımlarının sesini takip etmeyi öğretmişti. İçlerinden bazıları doğumdan hemen sonra işe geri dönüyor ve minicik bebeklerini Louise'in kollarına teslim ediyorlardı. Ona ayrıca, ışık geçirmeyen çantaların içinde, gece boyunca çektikleri ve Louise'in buzdolabına yerleştirdiği sütlerini de bırakıyorlardı. Stéphanie, buzdolabının raflarına

dizilmiş duran, üzerlerinde bebeklerin isimlerinin yazılı olduğu bu küçük cam kavanozları anımsıyor. Bir gece uykusundan uyanmış ve üzerinde, sivri tırnaklarıyla yanağını çizen, kırmız yanaklı Jules bebeğin isminin yazılı olduğu kavanozun kapağını açmıştı. İçindeki sütü tek dikişte yuvarlamıştı. O ekşi tadı, ağzından haftalarca gitmeyen o çürük kavun tadını asla unutamadı.

Bazı cumartesi akşamları annesi ile birlikte, gözüne devasaymış gibi görünen evlere bebek bakmaya giderlerdi. Güzel ve etkileyici görünümlü kadınlar koridorda salınıp, çocuklarının yanaklarına kırmızı ruj izi bırakan öpücükler kondururlardı. Louise ile Stéphanie'nin oradaki varlıklarından rahatsız olan erkekler salonda beklemekten hoşlanmazlardı. Yüzlerinde aptal bir gülümsemeyle tepinirlerdi. Eşlerini azarlarlar, sonra da paltolarını giymelerine yardımcı olurlardı. Çıkmadan hemen önce, evin hanımı ince topuklarının üzerinde dengede durmaya çalışarak yere çömelir ve oğlunun yanaklarından süzülen gözyaşlarını silerdi. "Ağlama, aşkım. Louise sana masal anlatacak ve seni kucağına alıp okşayacak. Değil mi, Louise?" Louise razı gelirdi. Sürekli annelerini isteyip çırpınan ve çığlık çığlığa bağıran çocukları güç bela sakinleştirmeye çalışırdı. Bazen, Stéphanie bu kadınlardan nefret ederdi. Louise'e el kaldırmalarına, ona işkence eder gibi konuşmalarına hiç tahammülü yoktu.

Louise çocukları yatırırken, Stéphanie de çekmeceleri, gece masalarının üzerinde duran küçük kutuları karıştırırdı. Sehpaların altına gizlenmiş fotoğraf albümlerini çıkartırdı. Louise her yeri temizlerdi. Bulaşıkları yıkar, mutfak tezgâhını süngerle silerdi. Ne giyeceğine bir türlü karar veremeyen ev hanımının çıkmadan önce yatağının üzerine fırlattığı

giysileri katlardı. "Bulaşıkları yıkamak zorunda değilsin," diye tekrar edip dururdu Stéphanie, "gel biraz yanımda otur." Ama Louise buna bayılıyordu. Eve döndüklerinde, çocuk bakıcısının yanı sıra, bedavadan bir gündelikçiye de hak kazandıklarını fark eden ev sahiplerinin yüzlerindeki ifadeyi incelemeye bayılıyordu.

Uzun yıllar yanlarında çalıştığı Rouvier'ler, bir keresinde onları sayfiye evlerine götürmüşlerdi. Louise çalışıyor, Stéphanie de tatil yapıyordu. Ancak orada bulunma amacı ev sahibinin oğulları gibi, bütün gün güneşin altında serilip tıka basa meyve yemek değildi. Kuralları çiğnemek, geç saatlere kadar ayakta kalmak ya da bisiklete binmeyi öğrenmek için de orada bulunmuyordu. Orada olmasının tek nedeni, onu bırakacak bir yerleri olmamasıydı. Annesi ona ölçülü davranmasını, sessizce oynamasını söylüyordu. Onlardan faydalanırmış izlenimini vermemesini. "İstedikleri kadar, bunun bizim de tatilimiz olduğunu söyleyip dursunlar, fazlaca eğlenirsen yanlış anlarlar." Sofrada, ev sahiplerinin ve konuklarının uzağında, annesinin yanında oturuyordu. İnsanların konuştuklarını, sürekli konuştuklarını anımsıyor. Annesi ile o gözlerini tabaklarına çevirir ve yemeklerini sessizce midelerine indirirlerdi.

Rouvier'ler küçük kızın varlığından hoşnut değillerdi. Stéphanie onları huzursuz ediyordu, fiziksel bir şeydi sanki. Solmuş mayosuyla ortalıkta dolanan bu esmer küçük kıza, bu sakar ve ifadesiz suratlı çocuğa karşı utanç verici bir antipati duyuyorlardı. Salonda, televizyon izlemek için küçük Hector ile Tancrède'in yanına oturduğu zaman, ev sahipleri ellerinde olmadan bu duruma sinirleniyorlardı. Her defasında

çareyi küçük kızdan bir şeyler istemekte — "Stéphanie, hadi bir iyilik yap da şu dışarıdaki gözlüklerimi getir,"— ya da annesinin onu mutfakta beklediğini söylemekte buluyorlardı. Neyse ki Louise, Rouvier'lerin devreye girmelerine gerek bile kalmadan kızının havuza yaklaşmasına kesinlikle izin vermiyordu.

Geri dönüşlerinden bir gün önce, Hector ile Tancrède, yepyeni trambolinleriyle oynamak üzere komşu çocukları evlerine davet etmişlerdi. Çocuklardan azıcık daha büyük olan Stéphanie, oldukça şaşırtıcı hareketler yapabiliyordu. Diğer çocukları çığlık çığlığa bağırttıran cesur sıçrayışlar ve perendeler atıyordu. En sonunda Bayan Rouvier Stéphanie'ye trambolinden inmesini ve çocukların oynamalarına müsaade etmesini söyledi. Kocasının yanına sokuldu ve şefkatli bir sesle ona şöyle dedi: "Belki de onu bir daha davet etmemekte yarar var. Sanırım bu durum ona zor geliyor. Yapmaya hakkı olmayan onca şeyi görmek onu çok üzüyor olmalı." Kocası gülümsedi, rahatlamış görünüyordu.

Myriam, bütün hafta bu akşamı bekledi. Dairesinin kapısını açıyor. Louise'in el çantası salondaki koltuğun üzerinde duruyor. Çocuksu seslerin şarkı söylediklerini duyuyor. Yeşil bir fare ve denizdeki gemilerle ilgili bir şarkı, dönen bir şeyler ve yüzen bir şeyler. Parmak ucunda ilerliyor. Louise dizlerinin üzerinde, küvetin üzerine eğilmiş halde. Mila kızıl saçlı bebeğini suya daldırıp çıkarıyor ve Adam şarkılar mırıldanıp ellerini çırpıyor. Louise, küvetin içinden topladığı köpükleri nazik hareketlerle çocukların başlarının üzerine bırakıyor. Dadıları üfledikçe uçuşan bu komik şapkaları onları güldürüyor.

Eve dönüş yolunda, metronun içinde otururken, Myriam yeniyetme âşık gibi sabırsızdı. Çocuklarını hafta boyunca görmedi ve bu akşam, bütün zamanını onlara adamaya kendi kendine söz verdi. Hep birlikte büyük yatağa gireceklerdi. Myriam onları gıdıklayacak, öpecek ve sersemletinceye dek sımsıkı sarılacaktı. Çırpınıp kollarından kurtulmaya çalışıncaya dek.

Banyonun kapısının arkasına gizlenmiş, çocuklarını izliyor ve derin bir iç geçiriyor. Tenlerinden beslenmeye çılgınca ihtiyacı var, minicik ellerine öpücükler kondurmaya, ona "anne" diyen o tiz seslerini duymaya. Bir anda duygusallaştığını hissediyor. Annelik onda böyle bir etki yarattı. Bazen aptallaşıveriyor. Sıradanlığın içinde olağanüstü ayrıntılar keşfediyor. Vara yoka duygulanıyor.

Bu hafta, her akşam eve geç döndü. Çocukları uykuya dalmıştı bile ve bazı akşamlar Louise çıktıktan sonra, Mila'nın daracık yatağına yatıp, küçük kızının bedenine yaslanarak saçlarının o mis kokusunu, kimyasal içerikli o çilekli şekerleme kokusunu içine çektiği oldu. Bu akşam onlara, genelde izin vermediği şeyleri yapmalarına müsaade edecek. Yorganın altına kıvrılıp tuzlu tereyağlı ve çikolatalı sandviçler yiyecekler. Çizgi film izleyip, birbirlerine sıkıca sarılıp geç saatte kadar uyanık kalacaklar. Gece boyunca, yüzüne tekmeler savuracaklar ve Adam'ın yataktan düşmesinden endişelenecek olan Myriam, bütün gece gözünü kırpmayacak.

Çocuklar çırılçıplak sudan fırlayıp annelerinin kollarına atılıyorlar. Louise banyoyu toparlamaya koyuluyor. Eline bir sünger alıp küveti temizliyor ve Myriam ona şöyle diyor: "Hiç zahmet etmeyin, lütfen. Saat de geç oldu zaten. Evinize dönebilirsiniz. Zor bir gün geçirmiş olmalısınız." Louise duymamış gibi yapıyor, diz çökmüş halde küvetin kenarlarını ovmaya ve çocukların etrafa saçtıkları plastik oyuncakları yerlerine koymaya devam ediyor.

Louise havluları katlıyor. Çamaşır makinesini boşaltıyor ve çocukların yataklarını açıyor. Süngeri mutfak dolaplarından birine yerleştiriyor ve ufak bir tencere alıp ocağın üzerine koyuyor. Myriam şaşkın bakışlarla Louise'i izliyor. Onu ikna etmeye çalışıyor. "Ben hallederim, gerçekten." Tencereyi ellerinin arasından almaya çalışıyor, ancak Louise avcunun içinde sımsıkı tuttuğu sapını bırakmıyor. Myriam'ı gayet kibarca uzaklaştırıyor. "Dinlenin siz," diyor. "Yorgun olmalısınız. Çocuklarınızla vakit geçirin, ben de arada yemeklerini hazırlarım. Burada olduğumun farkına bile varmayacaksınız."

Dediği doğru. Haftalar geçtikçe, Louise giderek görünmez ve bir o kadar da yeri doldurulmaz hale geliyor. Myriam gecikeceğini haber vermek için onu aramıyor artık ve Mila annesinin ne zaman geleceğini sormuyor. Louise hep orada, bu zorlu görevi başarıyla yürütüyor. Myriam, kendisine annelik etmesine izin veriyor. Her geçen gün, onlara müteşekkir olan Louise'e daha fazla sorumluluk yüklüyor. Dadıları, karanlık bir tiyatro sahnesinde dekorların yerlerini değiştiren görevliler gibi. Hani şu yatağı kaldıran, tek elle kartondan bir sütunu ya da bir duvar panosunu iten sahne amirleri gibi. Louise kulisin içinde sürekli hareket halinde, ölçülü ve güçlü. Sihir gösterisinin gerçekleşmesini sağlayan şeffaf ipler onun elinde. O kutsal Vişnu, korumacı, kıskanç ve anaç tanrı. O aile saadetlerinin mutlak kaynağını tattıkları memeli anne kurt. Ona bakıyorlar ama görmüyorlar. Samimi bir varlık gösterse de asla laubali olmuyor. Sabahları giderek daha da erken gelmeye ve akşamları sürekli daha geç çıkmaya başlıyor. Bir sabah Myriam, çırılçıplak duştan çıktığı sırada, karşısında gözlerini bile kırpıştırmadan duran dadıyı buluyor. "Aman, ne işi olur benim vücudumla?" diye kendini rahatlatıyor Myriam. "Bu tür mahcubiyetleri yok."

Louise, çifti dışarı çıkmaya teşvik ediyor. "Gençlikten faydalanmak gerekir," diye tekrar ediyor papağan gibi. Myriam, öğütlerine kulak veriyor. Louise'in işini bilen, iyi niyetli biri olduğunu düşünüyor. Bir akşam Paul ve Myriam, Paul'un yeni tanıştığı bir müzisyenin evindeki davete katılıyorlar. Davet, altıncı bölgedeki bir çatı katında. Evin salonu ufacık, tavanları alçak ve konuklar dip dibe oturuyorlar. Az sonra herkesin dans etmeye başladığı bu odada, son derece neşeli bir hava hüküm sürüyor. Dudaklarına çingene

pembesi ruj sürmüş uzun boylu bir sarışın olan müzisyenin karısı sarma cigaraları elden ele gezdiriyor ve buzlu bardaklara durmadan votka dolduruyor. Myriam tanımadığı ama hep bir ağızdan kahkahalarla güldüğü insanlarla konuşuyor. Bir saat boyunca mutfakta, tezgâhın üzerine oturuyor. Sabahın üçünde konuklar açlıktan ölmek üzere olduklarını söylüyorlar ve güzel sarışının pişirdiği mantarlı omleti, doğrudan tavanın içinden, çatallarını birbirlerine çarptırarak yiyorlar.

Sabahın dördüne doğru evlerine döndüklerinde, Louise'i bacaklarını göğsüne çekmiş, ellerini birbirine kenetlemiş kanepenin üzerinde, sızmış halde buluyorlar. Paul üzerini nazikçe örtüyor. "Uyandırmayalım bence," diyor. "O kadar huzurlu görünüyor ki." Ve Louise haftada bir-iki kez orada uyumaya başlıyor. Asla açıkça konuşulmuyor, bu konuyu hiç açmıyorlar, ancak Louise evin ortasına kendi yuvasını sabırla inşa ediyor.

Louise'in sürekli uzayan çalışma saatleri bazen Paul'u endişelendiriyor. "Günün birinde, onu sömürüyoruz diye bizi suçlamasını istemiyorum," Myriam işi tekrar ele alacağına dair ona söz veriyor. Her konuda o kadar adil, o kadar kuralcıyken bu konuyu daha önce ele almamış olduğu için kendini suçluyor. Louise ile konuşup her şeyi açığa kavuşturacak. Hem bu yaptıklarından utanıyor, hem de aynı zamanda Louise'in onca ev işinin tek başına üstesinden gelmesine, kendisinden asla istenmeyen işleri bile halletmesine için için seviniyor. Myriam sürekli ondan bin bir özür diliyor. Eve geç döndüğünde: "Nezaketinizi suiistimal ettiğim için affedin," diyor ve Louise ona şöyle cevap veriyor: "Ben bunun için buradayım zaten. İçinizi ferah tutun."

Myriam ona sık sık hediyeler alıyor. Metro çıkışındaki ucuz bir dükkândan satın aldığı bir çift küpe. Louise'in bildiği tek oburluğu olan portakallı kek. Ona artık kullanmadığı giysilerini veriyor, her ne kadar şimdiye dek bunun aşağılayıcı bir davranış olduğunu düşünmüş olsa da. Myriam, Louise'i incitmemek için elinden geleni yapıyor, onu kıskandırmamak ya da üzmemek için. Kendisi ya da çocuklar için alışverişe çıktığında, yeni aldığı giysileri eski bir kumaş çantanın içine saklıyor ve paketleri ancak Louise evine gittikten sonra açıyor. Paul onu bu tür inceliklerinden ötürü kutluyor.

Eninde sonunda Paul ile Myriam'ın çevresindeki herkes Louise'i tanımaya başlıyor. Bazıları onunla mahallede ya da evde karşılaştılar. Diğerleri, sanki bir masal kitabından fırlamış gibi duran bu gerçeküstü dadının marifetlerinden söz edildiğini duydular sadece.

"Louise'in akşam yemekleri" bir gelenek, Paul ile Myriam'ın arkadaş çevresinin favori etkinliği haline geliyor Louise her birinin ağız tadını biliyor. Emma'nın anoreksisini, ustalıklı bir vejetaryenlik ideolojisinin arkasına sakladığının farkında. Paul'un erkek kardeşi Patrick'in et ve mantara bayıldığını biliyor. Yemekler genellikle cuma akşamlarına denk getiriliyor. Çocuklar ayaklarının dibinde oynarken, Louise bütün öğleden sonra yemek pişiriyor. Evi derleyip topluyor, bir buket çiçek hazırlıyor ve güzel bir sofra kuruyor. Bir masa örtüsü dikmek için birkaç metre kumaş almaya Paris'in ta öbür ucuna kadar gitti. Masa kurulduktan, yemek piştikten ve şarap da sürahiye döküldükten sonra, Louise bir gölge gibi evden ayrılıyor. Kimi zaman konuklarla apartmanın kapısında karşılaştığı oluyor ya da metronun girişinde. Tebriklerine ya da bir ellerini midelerine dayamış, ağızları sulanarak sırıtışlarına utangaçça karşılık veriyor.

Bir akşam, Paul kalması için ısrar ediyor. Bu diğerlerinden farklı bir gün. "Kutlanacak bir sürü şey var!" Pascal, Myriam'a, açıkgöz ve kurnaz savunması sayesinde

kazanmak üzere olduğu çok büyük bir dava verdi. Paul da çok mutlu. Bir hafta kadar önce, stüdyoda oturmuş kendi şarkıları üzerinde çalışırken, ünlü bir şarkıcı kayıt kabinine girmiş. Saatlerce konuşmuşlar, ortak zevklerinden, kafalarındaki aranjmanlardan, temin edebilecekleri inanılmaz malzemelerden ve en sonunda şarkıcı, Paul'a sıradaki albümünü çıkartmasını teklif etmiş. "Bazı seneler, işimiz böyle hep rast gider. Tadını çıkarmayı bilmek gerek," diyor Paul. Louise'in omuzlarını sarsıp ona gülümseyerek bakıyor. "İsteseniz de istemeseniz de, bu akşam bizimle birlikte yiyorsunuz."

Louise çocukların odasına kaçıyor. Uzun süre, Mila'ya sarılıp yatakta uzanıyor. Küçük kızın şakaklarını, saçlarını okşuyor. Gece lambasının mavi ışığının altında, Adam'ın ifadesiz yüzünü inceliyor. Bir türlü odadan çıkamıyor. Giriş kapısının açıldığını ve koridordaki gülüşmeleri duyuyor. Patlatılan bir şampanya şişesinin sesini, duvara doğru itilen bir koltuğun gıcırtısını. Louise banyoda topuzunu düzeltip, gözkapaklarına mor renkli farını sürüyor. Myriam hiç makyaj yapmıyor. Bu akşam, üzerinde dar bir kot pantolon ile kollarını kıvırmış olduğu Paul'un bir gömleği var.

"Sanırım tanışmıyorsunuz? Pascal, sana sevgili Louise'imizi takdim ediyorum. Herkesin bizi kıskandığını biliyorsundur!" Myriam, Louise'in omuzlarını sıkıca kavrıyor. Gülümsüyor ve bu aşırı samimi hareketinden biraz çekiniyor.

"Louise, bu Pascal, patronum."

"Patronun mu? Kes şunu! Beraber çalışıyoruz. Meslektaşız." Pascal şen bir kahkaha atarak elini Louise'e uzatıyor.

Louise ince uzun parmaklarını şampanya kadehine sıkıca sarmış, kanepenin köşesinde oturuyor. Bir yabancı gibi

tedirgin, etrafında konuşulan dili anlamayan bir mülteci gibi. Sehpanın her iki yanından, diğer konuklarla birbirlerine utangaç ve iyiliksever gülümsemeler atıyorlar. Konuklar kadehlerini Myriam'ın yeteneğine, içlerinden birinin şarkılarını mırıldanmaya başladığı Paul'un şarkıcısına kaldırıyorlar. Mesleklerinden konuşuyorlar, terörden, gayrimenkulden. Patrick, Sri Lanka tatil planlarını anlatıyor. Tesadüfen Louise'in yanına oturmuş olan Emma, ona çocuklarından söz ediyor. Louise bu konuda konuşabilir. Emma'nın endişeleri var ve içini rahatlatması için Louise'e açılıyor. "Bununla sık sık karşılaştım, hiç telaş etmeyin," diye tekrar edip duruyor dadı. Bir sürü sıkıntısı olan ve kimseciklerin dinlemediği Emma, böyle ciddi ifadeli bir dadıya güvenebildiği için Myriam'ı kıskanıyor. Emma tatlı bir kadın, tek sorunu sürekli eğri büğrü duran elleri. Güler yüzlü ama kıskanç. Süslü ama aynı zamanda son derece kompleksli.

Emma yirminci bölgede oturuyor, her köşe başında yeni nesil kreşlerin türediği bir mahallede. Küçük bir evde yaşıyor ve öyle zevkli döşenmiş ki, insan kendini neredeyse rahatsız hissediyor. Biblolar ve yastıklarla dolup taşan salonu, rahat bir ortam yaratmaktan ziyade, insanın içinde kıskançlık duygusu uyandırmak üzere tasarlanmış gibi.

"Mahalle okulu, tam bir facia. Çocuklar yere tükürüyor. Okulun önünden geçerken çocukların birbirlerine 'orospu' ya da 'ibne' diye seslendiklerini duyuyoruz. Çocukların gittikleri özel okulda, hiç kimsenin birbirine 'orospu' demediğini savunmuyorum tabii. Ama farklı bir şekilde söylüyorlar, sizce de öyle değil mi? En azından sadece kendi aralarında söylemeleri gerektiğinin farkındalar. Kötü bir şey olduğunu biliyorlar."

Emma, sokaklarındaki devlet okulunda, anne babaların çocuklarını okula pijamalarıyla ve ders saati başladıktan yarım saat sonra getirdiklerini bile duymuş. Türbanlı bir velinin, müdürün elini sıkmayı reddettiğini de.

"Bunu söylemek üzücü, ama Odin sınıfındaki tek beyaz çocuk olurdu. Vazgeçmememiz gerektiğini biliyorum, ancak günün birinde oğlum Allah'ın adını ağzına alarak ya da Arapça konuşarak eve dönerse, pek de ılımlı bir tepki vereceğimi sanmıyorum." Myriam ona gülümsüyor. "Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?"

Gülerek yerlerinden kalkıp yemek masasına geçiyorlar. Paul, Emma'yı yanına oturtuyor. Louise hemencecik mutfağa giriyor ve elinde servis tabağıyla salona geri döndüğünde alkışlarla karşılanıyor. "Kızardı," diye takılıyor ona Paul, biraz fazlaca ciyaklayarak. Birkaç dakika boyunca, Louise bütün dikkatlerin odağı oluyor. "Sosunu nasıl yapmış?" "Zencefil ne kadar da yakışmış!" konuklar becerilerini övüyorlar ve Paul da ondan — "dadımız" — söz etmeye başlıyor, tıpkı yanlarındayken yaşlılardan ya da çocuklardan, konuşulduğu gibi. Paul şarap kadehlerini dolduruyor ve konuşmalar kısa sürede, dünyevi tatlardan başka konulara kayıyor. Gitgide daha yüksek sesle konuşuyorlar. Sigaralarını tabaklarının içine söndürüyorlar ve izmaritler sosun kalanında yüzüyor. Hiç kimse Louise'in mutfağa geçip, itinayla temizliğe başladığını fark etmedi.

Myriam, Paul'a öfkeli bir bakış fırlatıyor. Şakalarına gülüyormuş gibi yapıyor, ama kocasının sarhoş olması onu sinirlendiriyor. Açık saçık konuşmaya başlıyor, kabalaşıyor ve gerçeklik algısını yitiriyor. İçkiyi biraz fazla kaçırır kaçırmaz, iğrenç tiplere davetler yağdırıyor, asla tutamayacağı sözler vermeye başlıyor. Yalanlar söylüyor. Oysa Paul,

karısının öfkesini fark etmemiş görünüyor. Bir şişe şarap daha açıyor ve masanın kenarına hafifçe vuruyor. "Bu sene, kendimize bir iyilik yapıp dadımızı da tatile götüreceğiz! İnsan hayattan biraz keyif almalı, öyle değil mi?" Louise, elinde bir sürü tabakla, gülümsüyor.

Ertesi sabah, Paul üzerinde kırış kırış olmuş gömleğiyle uyanıyor, dudaklarında hâlâ kırmızı şarap lekeleri duruyor. Duşunu alırken, önceki akşam yaşananlar bölük pörçük aklına geliyor. Yaptığı teklifi ve karısının ona attığı ters bakışı hatırlıyor. Kendini aptal ve bezmiş hissetmeye başladı bile. İşte düzeltilmesi gereken bir hata. Hiçbir şey söylememiş gibi de yapabilirdi, üzerinden vakit geçince unutulurdu nasılsa. Myriam'ın onunla, sarhoşken verdiği sözlerle dalga geçeceğini biliyor. Parasal konularda ne kadar tutarsız ve Louise'e karşı ne kadar düşüncesizce davrandığını yüzüne vuracak. "Senin yüzünden kadıncağız hayal kırıklığına uğrayacak, ama çok nazik biri olduğu için bunu sana söylemeye bile çekinecek." Myriam ona ödenmesi gereken faturaları gösterecek ve gerçek dünyaya geri dönmesini isteyecek. Ve şöyle bitirecek: "Her içtiğinde aynı şey."

Oysa Myriam kızmış görünmüyor. Kollarında Adam ile kanepeye uzanmış, şaşkınlık verecek kadar tatlı bir biçimde gülümsüyor kocasına. Üzerinde, birkaç beden büyük gelen bir erkek pijaması var. Paul yanına oturup, boynunun o çok sevdiği çiçek kokusunu içine çekiyor. "Dün söylediklerinde ciddi miydin? Sence bu yaz Louise'i yanımızda götürebilir miyiz?" diye soruyor. "Düşünsene! Bir kereliğine gerçek bir tatil yapabileceğiz. Louise de ne kadar mutlu olur: zaten yapacak daha iyi bir şeyi mi var sanki?"

Hava o kadar sıcak ki, Louise otel odasının penceresini aralık bıraktı. Sarhoşların naraları ile keskin fren sesleri, ağızları açık, tek bacakları yatağın dışına sarkmış horul horul uyuyan Adam ile Mila'yı uyandırmıyor. Atina'da yalnızca bir gece kalıyorlar ve fazla masraf olmasın diye Louise çocuklarla birlikte minicik bir odayı paylaşıyor. Bütün akşam gülüp durdular. Geç yattılar. Adam çok mutluydu, Atina sokaklarının kaldırımlarında dans etti ve etraftaki yaşlılar, yaptığı bale figürlerine hayran kalıp onu alkışladılar. Louise, öğleden sonra boyunca, yakıcı güneşe ve çocukların sitemlerine rağmen yollarını aşındırdıkları bu şehri sevmedi. Tek düşündüğü şey yarın çıkacakları ve Myriam'ın çocuklara, haklarındaki tüm efsaneleri ve mitolojik hikâyeleri anlattığı adalar turu.

Myriam iyi bir anlatıcı değil. Zor sözcükleri rahatsız edici şekilde telaffuz ediyor ve her cümlesini, "anladın mı?", "bildin mi?" diye bitiriyor. Ama Louise, Zeus'un ve savaş tanrıçasının hikâyesini dikkatle dinledi, tıpkı çalışkan bir öğrenci gibi. Mila gibi o da, Ege Denizi'ne hayatında ilk kez bineceği geminin yol aldığı denize mavi rengini veren Aegeus'u çok seviyor.

Sabah Mila'yı yataktan kaldırmaya uğraşıyor. Dadı onu soyduğu sırada küçük kız uyuyor hâlâ. Onları Pire Limanı'na götüren takside, Louise mitolojik tanrıların isimlerini anımsamaya çalışıyor, ama hepsi kafasından uçup gitmiş.

Hatırlayamıyor. Bu kahramanların adlarını çiçekli defterine not etmeliydi. Daha sonra, yalnız başına olduğunda tekrar aklına getirebilirdi. Limanın girişinde korkunç bir kalabalık var ve polis memurları trafiği düzenlemeye çalışıyorlar. Hava şimdiden çok sıcak ve Louise'in kucağında oturan Adam ter içinde. Yol üzerinde, adalara hareket edecek olan gemilerin rıhtımlarını işaret eden dev boyutta ışıklı levhalar var, ancak Paul hiçbir şey anlamıyor. Öfkeleniyor ve heyecanlanmaya başlıyor. Şoför U dönüşü yapıp geri dönüyor ve umutsuzca omuzlarını silkiyor. İngilizce konuşmuyor. Paul parasını ödüyor. Arabadan iniyorlar, bavulları ve Adam'ın bebek arabasını çekiştirerek iskeleye doğru koşmaya başlıyorlar. Mürettebat köprüyü çekmek üzereyken, saçı başı dağılmış, kaybolmuş gibi görünen ailenin kendilerine el kol harekeleri yaptığını fark ediyor. Şansları yaver gidiyor.

Gemiye yerleşir yerleşmez çocuklar uyuyakalıyor. Adam annesinin kucağında ve Mila, başını Paul'un dizlerine yaslamış halde. Louise denizi ve adaların çevresini görmek istiyor. Güverteye çıkıyor. Banklardan birinde sırtüstü uzanmış bir kadın var. Bikini giymiş: İnce kenarlı bir alt ile pembe renkli, memelerini güç bela örten askısız bir üst. Platin sarısı saçları kupkuru, ama Louise'i esas etkileyen şey derisi, kadının morumsu, kocaman kahverengi lekelerle dolu bir cildi var. Bazı yerlerinde, bacak içlerinde, yanaklarında, göğüs çatalında, derisi su toplamış, canlı canlı yanmış gibi. Hareketsiz yatıyor, leşi kalabalık bir izleyici kitlesinin gözlerinin önüne serilmiş, derisi yüzülmüş biri gibi.

Louise'i deniz tutuyor. Derin derin nefes alıyor. Gözlerini kapatıp sonra tekrar açıyor, ama baş dönmesine engel olamıyor. Yerinden kıpırdayamıyor. Gemi bordasından uzakta,

sırtı güverteye dönük, bir bankta oturuyor. Denize bakmak, bunları, turistlerin parmaklarıyla işaret ettikleri bu beyaz kumsallı adaları hatırlayabilmek isterdi. Demir atmış yelkenlilerin yandan görünüşlerini hafızasına kazımak isterdi ve suya dalan bu incecik karaltıları. Çok isterdi, ama midesi kaldırmıyor.

Güneş giderek daha yakıcı oluyor ve şu an, bankta uzanmış yatan kadının izleyicileri epeyce kalabalıklaştı. Gözlerinin üzerine bir eşarp örtmüş ve esen rüzgârın sesi alaylı gülüşleri, hakkında yapılan yorumları ve fısıldaşmaları duymasına engel oluyordur kuşkusuz. Louise bakışlarını, bir deri bir kemik kalmış, kan ter içindeki bu vücuttan ayıramıyor. Güneşin eritip bitirdiği, mangala atılmış bir et parçasını andıran bu kadından.

Paul, adanın tepesinde, özellikle çocuklar tarafından rağbet gören bir plajın üzerindeki şirin aile pansiyonunda iki oda tuttu. Güneş batıyor ve koyun tamamı pespembe bir ışığa boğuluyor. Başkent Apollonia'ya doğru yürüyorlar. Kenarlarında kaktüsler ile incir ağaçlarının yetiştiği sokaklardan geçiyorlar. Kayalığın ucundaki bir manastır mayolu turistleri ağırlıyor. Louise etrafındaki bütün güzelliklere kaptırıyor kendini, daracık sokakların sessizliğine, kedilerin uyukladığı ufacık köşelere. Alçak bir duvarın üzerine oturuyor ve ayaklarını boşlukta sallayarak, karşısındaki avluyu süpüren yaşlı bir kadını izliyor.

Güneş denizin içine gömüldü, ama hava kararmadı. Işık pastel tonlara büründü sadece, manzaranın ayrıntıları belli oluyor hâlâ. Bir kilisenin tepesindeki çanın belirgin hatları. Taştan bir büstün kartal burunlu profili. Deniz ve çalılıklarla örtülü kıyı gevşemiş, tembel bir mahmurluğa gömülmüş görünüyor, kendini gecenin kollarına teslim etmiş gibi, yavaşça, bütün arzuları harekete geçirerek.

Çocukları yatırdıktan sonra, Louise uyuyamıyor. Yuvarlak koyu boydan boya izleyebildiği, odasının önündeki terasa geçip oturuyor. Akşam, hafif bir rüzgâr esmeye başladı, tuzun ve düş ülkelerin tadını taşıdığını tahmin ettiği bir deniz meltemi. Orada öylece uyuyakaldı, katlanır bir sandalyeye oturmuş halde, üzerinde örtü niyetine incecik bir şalla.

Tan vaktinin serinliğinde uyanıyor ve yeni günün gözlerinin önüne serdiği manzara karşısında çığlık atmamak için kendini zor tutuyor. Saf bir güzellik, sade, apaçık. Bütün kalpleri fethedebilecek bir güzellik.

Çocuklar da uyanıyor, heyecan içindeler. Tek düşündükleri şey deniz. Adam kumlarda yuvarlanmak istiyor. Mila balıkları görmek istiyor. Kahvaltılarını bitirir bitirmez, plaja iniyorlar. Louise turuncu renkli geniş bir elbise giyiyor, Myriam'ı gülümseten, kaftan tarzı bir şey. Bu elbiseyi yıllar önce Bayan Rouvier ona hediye etmişti, "Ah, biliyor musunuz, ben bunu çok giydim," diye belirttikten sonra tabii.

Çocuklar hazır. Onları güneş kremine güzelce buladı ve çocuklar tek hamlede kumlara atılıyorlar. Louise sırtını taştan bir duvara yaslayarak oturuyor. Bir çam ağacının gölgesinde, dizlerini kıvırmış, güneşin denize yansıyan pırıltısını inceliyor.

Myriam yüzükoyun uzanmış bir roman okuyor. Kahvaltıdan önce yedi kilometre koşmuş olan Paul, biraz kestiriyor. Louise kumdan kaleler yapıyor. Adam'ın her yıktığında, sabırla yeniden yapmaya başladığı koskoca bir kaplumbağaya şekil vermekle meşgul. Sıcaktan bunalmış olan Mila, onu kolundan çekiştiriyor. "Hadi Louise, suya gel." Dadı direniyor. Ona beklemesini söylüyor. Oturmasını. "Kaplumbağamı tamamlamama yardım et, olur mu?" Çocuğa, kumsaldan topladığı ve dev kaplumbağasının evinin üzerine özenle yerleştirdiği deniz kabuklarını gösteriyor.

Çam ağacı onlara gölge yapmaya yetmiyor artık ve sıcaklık giderek dayanılmaz hâle geliyor. Louise kan ter içinde ve ona yalvarmaya başlayan küçük kıza üretecek bir bahanesi kalmadı artık. Mila elini tutuyor ama Louise ayağa

kalkmamakta diretiyor. Küçük kızı bileğinden kavrıyor ve onu öyle sertçe itiyor ki Mila yere düşüyor. "Yeter, düş yakamdan artık," diye bağırıyor Louise.

Paul gözlerini aralıyor. Myriam, ağlamaya başlayan Mila'nın yanına koşup onu avutuyor. Louise'e kızgın ve hoşnutsuz bakışlar atıyorlar. Dadı utanç içinde geriye çekildi. Tam ona hesap sormak üzerelerken, yavaşça mırıldanıyor: "Bunu size hiç söylememiştim, ama yüzmeyi bilmiyorum."

Paul ve Myriam sessiz kalıyorlar. Kıkırdamaya başlayan Mila'ya susmasını işaret ediyorlar. Mila dalga geçiyor: "Louise bir bebek. Yüzmeyi bile bilmiyor daha." Paul utanıyor ve utancı onu öfkelendiriyor. Sefaletini, kırılganlıklarını buraya kadar sürüklediği için Louise'e içerliyor. Istıraplı yüz ifadesiyle bu güzel günü burunlarından getirdiği için. Paul çocukları yüzmeye götürüyor ve Myriam kitabına kaldığı yerden devam ediyor. Sabah faslı, Louise'in kasveti yüzünden rezil oldu ve tavernanın ufak terasındaki yemek masasında kimse ağzını açmıyor. Henüz yemekleri bitmemişti ki, Paul bir hışım masadan kalkıp Adam'ı da kucağına alıyor. Plajdaki dükkâna kadar yürüyor. Ayak tabanlarını yakan sıcak kum yüzünden hoplaya zıplaya geri dönüyor. Louise ile Myriam'ın gözlerinin önünde salladığı bir paket tutuyor elinde. "İşte," diyor. İki kadın karşılık vermiyorlar ve Paul kollukları dirseğinden yukarı doğru kaydırdığı sırada Louise kollarını uysalca uzatıyor. "O kadar ufak tefeksiniz ki, çocuk kolluğu bile tam oldu!"

Bütün hafta, Paul Louise'i yüzmeye götürüyor. Sabahları ikisi erkenden kalkıyorlar ve Myriam ile çocuklar pansiyonun ufacık havuzunun kenarında otururlarken, Louise ile Paul henüz ıssız haldeki plaja iniyorlar. Islak kumların üzerine adım atar atmaz, el ele tutuşup, ufuk çizgisini hedef alarak uzun süre denizde yürüyorlar. Ayakları kumdan yavaşça ayrılıp bedenleri suyun üzerinde dalgalanıncaya dek ilerliyorlar. Tam o anda ve her defasında Louise gizleyemediği bir panik hissine kapılıyor. Paul'a, elini biraz daha sıkı tutması gerektiğini ifade eden ufak bir çığlık atıyor.

İlk başta Louise'in tenine dokunmaya çekiniyor. Ona sırtüstü yüzmeyi öğrettiğinde, bir elini ensesinin, diğerini de kalçasının altına yerleştiriyor. Aklına saçma, uçarı bir düşünce geliyor ve için için gülüyor: "Louise'in kalçaları varmış." Louise'in, Paul'un ellerinin altında titreşen bir vücudu var. Şimdiye dek Louise'i çocukların ya da mavi yakalıların arasına sınıflandıran Paul'un hiç görmediği, hatta varlığından bile kuşkulanmadığı bir vücut. Louise hiç de itici görünmüyor oysa. Paul'un avuçlarına kendini teslim etmiş olan dadı, minik bir oyuncak bebeğe benziyor. Sarı saçlarının birkaç sarı lülesi, Myriam'ın ona satın almış olduğu yüzme bonesinden fırlamış. Hafif yanık teni, yanaklarının ve burnunun üzerindeki minicik çilleri belirginleştirmiş. Paul ilk kez, yüzündeki yeni doğmuş civcivlerinkini andıran incecik

sarı tüyleri fark ediyor. Ancak Louise'in iffetli ve çocuksu bir yanı var, Paul'un ona karşı arzu kadar özgür bir duygu beslemesine engel olan bir çekingenliği.

Louise kuma gömülen ve suyun hafifçe yaladığı ayaklarına bakıyor. Gemideyken Myriam onlara, Sifnos'un geçmişteki refahını toprağın altındaki gümüş ve altın madenlerine borçlu olduğunu anlatmıştı. Ve Louise, suyun içinde, kayaların üzerinde gördüğü ışıltıların bu değerli metallerin bir yansıması olduğundan emin. Serin sular kalçalarını örtüyor. Şimdi ıslanma sırası cinsel organında. Deniz sakin, saydam. Louise'i gafil avlayacak, göğsüne su sıçratacak tek bir dalga bile yok. Suyun kenarında bebekler oturuyor, anne babalarının huzurlu bakışları altında. Su beline kadar geldiğinde, Louise soluk alamıyor. Pırıl pırıl, gerçek değilmiş gibi görünen gökyüzüne bakıyor. İncecik kollarına takılı mavi ve sarı renkte, üzerlerinde bir ıstakoz ile bir su semenderi çizili olan kolluklarını yokluyor. Yalvaran bakışlarını Paul'a kenetliyor. "Korkacak bir şey yok," diye söz veriyor, Paul. "Ayaklarınız yere bastığı sürece korkacak bir şey yok." Oysa Louise donakalmış gibi. Dengesini yitireceğini hissediyor. Başı suyun içinde, bacakları boşlukta çırpınır halde derinliklere kapılacağını, ta ki takatsiz kalıncaya dek.

Sınıf arkadaşlarından birinin çocukken, köylerinin dışındaki bir gölete düştüğünü hatırlıyor. Yazları etrafa korkunç bir koku saçan çamurlu bir su birikintisiydi. Anne babalarının yasaklarına rağmen, çocuklar yine de buraya oynamaya gelirlerdi, durgun suya akın eden sivrisineklere rağmen. Orada, Ege Denizi'ne dalmış yüzerken, Louise'in aklı o leş kokulu kara suya takılıyor ve yüzü bataklık çamuruna saplanmış halde bulunan çocuğa. Hemen önünde Mila ayaklarını çırpıyor. Suda süzülüyor.

Sarhoşlar ve çocukların kaldıkları odanın bitişik terasına çıkan taş basamakları tırmanıyorlar. Gülüyorlar ve arada sırada Louise diğerlerinden daha yüksek bir basamağa tırmanabilmek için Paul'un kolundan destek alıyor. Biraz soluklanıyor ve pespembe bir begonvilin altına oturup, aşağılarındaki plajda, içki içip dans eden genç çiftleri izliyor. Otelin barı, kumların üzerinde bir davet düzenledi. "*Full moon party*". Paul ona tercüme ediyor. Gece boyunca güzelliğini övdükleri o kıpkızıl, yusyuvarlak dolunayın şerefine bir kutlama. Louise şimdiye dek böylesine güzel, gökyüzüne asılmayı hak edecek kadar ihtişamlı bir ay görmemişti. Çocukluğundaki o soğuk ve gri aylara hiç benzemeyen bir ay.

Adanın tepesindeki restoranın terasından, Sifnos koyunun manzarasını ve lav renkli güneş batışını hayranlıkla seyre daldılar. Paul oya gibi işlenmiş bulutları gösterdi ona. Turistler fotoğraf çektiler ve Louise de, eline cep telefonunu alıp yerinden kalkmaya yeltendiğinde Paul elini hafifçe koluna değdirerek yerine oturmasını söyledi. "Hiçbir şeye benzemeyecek. Resmi zihninize kazımak en doğrusu."

İlk defa, üçü birlikte akşam yemeği yiyorlar. Çocuklara bakmayı öneren pansiyonun sahibesiydi. Kendisininkilerle aynı yaştalar ve seyahatin başından beri bir an olsun birbirlerinden ayrılmadılar. Myriam ile Paul gafil avlandılar. Tabii ki Louise, ilk başta kesinlikle karşı çıktı. Çocukları yalnız

bırakmak istemediğini, onları yatırması gerektiğini söyledi. Bunun onun sorumluluğu olduğunu. "Gün boyunca yüzdüler, hemencecik sızarlar zaten," dedi pansiyoncu kırık Fransızcasıyla. Bunun üzerine, biraz tereddütlü ve sessizliklerini bozmadan restorana doğru yürüdüler. Yemekte, hepsi normalden daha fazla içti. Myriam ve Paul bu buluşmadan çekiniyorlardı. Konuşacak konu bulabilecekler miydi? Birbirlerine ne anlatabilirlerdi? Bunun yapılması gereken doğru hareket olduğu ve Louise'i mutlu edeceği konusunda birbirlerini ikna ettiler. "İşini takdir ettiğimizi görsün diye, anladın mı?" Çocuklardan konuşuyorlar, manzaradan, ertesi gün nerede yüzeceklerinden, Mila'nın yüzmesinin ne kadar geliştiğinden. Havadan sudan sohbet ediyorlar. Louise de anlatmak isterdi. Bir şeyler anlatmak, herhangi bir şey, kendine ait bir hikâye, ama cüret edemiyor. Derin bir nefes alıyor, bir şeyler söylemek için yüzünü öne doğru meylediyor, ama sonra dili tutulmuş halde geriliyor. İçiyorlar ve bir sessizlik çöküyor, ortam ağırlaşıyor.

Louise'in yanında oturan Paul, kolunu dadının omuzlarına doluyor. Uzo onu keyiflendiriyor. Kocaman eliyle omzunu sıkıyor ve eski bir dostu, yakın bir arkadaşıymış gibi gülümsüyor ona. Louise büyülenmiş halde Paul'un yüzüne kenetleniyor. Yanık tenine, bembeyaz dişlerine, rüzgârdan ve tuzdan sararmış saçlarına. Çekingen ya da hüzünlü bir arkadaşını kendine getirmeye çalışırmışçasına, onu hafifçe silkeliyor Paul, sanki gevşemesini ya da kendine çeki düzen vermesini istermiş gibi. Cüret edebilse, Louise elini Paul'un elinin üzerine koyup, onu kemikli parmaklarıyla sıkıca kavrardı. Ama cesareti yok.

Paul'un rahat tavrına hayran kalıyor. Paul onlara sindirimi kolaylaştıran içkiden ikram eden garsonla şakalaşıyor.

Daha şimdiden birkaç Rumca sözcük öğrendi bile, satıcıları güldürmek ya da biraz indirim alabilmek için. İnsanlar onu tanımaya başladı. Plajdaki diğer çocuklar da onunla oynamak istiyorlar ve o da gülerek arzularına katlanıyor. Onları sırtına alıyor, birlikte denize atlıyorlar. İnanılmaz bir iştahla yiyor. Myriam sinirleniyormuş gibi duruyor, oysa Louise Paul'un bütün mönüyü sipariş etmesine neden olan boğazına düşkünlüğünü etkileyici buluyor. "Bundan da alalım mı? Denemiş oluruz, ne dersin?" Ve Paul parça etleri, köz biberleri ya da peyniri parmaklarının ucuyla ağzına atıp saf bir mutlulukla midesine indiriyor.

Otelin terasına vardıklarında, üçü de kahkahalarla gülüyorlar ve Louise parmağını dudaklarına götürüyor. Küçükleri uyandırmamak gerek. Bir anda, bu sorumluluk gösterisi onlara gülünç geliyor. Sanki bütün gün boyunca aynı hedefe kitlenip çocuklara yol yordam öğretmeye çalışanlar kendileri değilmiş gibi, çocuklaşıveriyorlar. Bu akşam, üzerlerinde alışılmadık bir hafiflik var. Sarhoşluk, içlerinde biriken endişelerden, çocukların aralarına sızdırdıkları o gerginlikten soyutluyor onları, karı koca, anne dadı arasına.

Louise bu anın ne kadar gelip geçici olduğunun farkında. Paul'un aç gözlerle karsının omuzlarına baktığını görüyor. Açık mavi elbisesinin içinde, Myriam'ın teni daha da parlak görünüyor. Seke seke dans etmeye başlıyorlar. Oldukça sakarlar, utangaç gibiler hatta ve Myriam sanki çok uzun zamandır kimsecikler belini böyle sarmamış gibi kıkırdıyor. Bu şekilde arzulanmayı gülünç buluyormuş gibi. Myriam yanağını kocasının omzuna yaslıyor. Louise az sonra duracaklarını, onunla vedalaşıp, uykuları varmış gibi yapacaklarını biliyor. Onları alıkoymak isterdi, yakalarına yapışmak,

taş zemini tırnaklarıyla kazımak. Onları bir fanusun altına yerleştirmek isterdi, tıpkı bir müzik kutusunun dibine yapıştırılmış, dans ederken gülümseyen cansız bebekler gibi. Onları asla sıkılmadan, saatlerce izleyebileceğini düşünüyor. Onları sırf yaşarken izlemekle yetinebileceğini, yeter ki mekanizma tutukluk yapmasın, her şey mükemmel olsun diye hep gölgede kalabileceğini. Şu an artık, mutluluğunun onların elinde olduğu kanısına vardı, bu yakıcı ve acı gerçeğe yürekten inanıyor. Onlara ait olduğuna, onların da Louise'e.

Paul kıkır kıkır gülüyor. Dudaklarını karısının boynuna gömmüş, bir şey mırıldanıyor. Louise'in duyamadığı bir şey. Myriam'ın elini sımsıkı tutuyor ve iki uslu çocuk misali, Louise'e iyi geceler diliyorlar. Odalarına çıkan taş basamakları tırmanışlarını izliyor. Bedenlerini çerçeveleyen mavi çizgi bulanıklaşıyor, hafifçe gölgeleniyor, kapı hızla çarpıyor. Perdeleri kapalı. Louise edepsiz bir hayale dalıyor. İstemeden de olsa, kaçınsa da, her şeye rağmen duyuyor. Myriam'ın iniltilerini duyuyor ve oyuncak bebek gibi sızlanışını. Çarşafların hışırtısını ve duvara çarpıp duran yatak başını.

Louise gözlerini açıyor. Adam uykusundan uyanmış, ağlıyor.

Rose Grinberg

Bayan Grinberg, o kısacık asansör yolculuğunu en az yüz kez tarif edecekti. Zemin kattaki kısa bekleyişin ardından beş kat. Varoluşunun en elim ânı haline gelen iki dakikalık yolculuk. Kader ânı. Olayların akışını değiştirebileceğini tekrar edip duracak, hiç durmadan. Louise'in nefesine daha fazla dikkat etmiş olsaydı eğer. Şekerleme yapmak için pencerelerini ve panjurlarını kapatmamış olsaydı eğer. Telefonda hüngür hüngür ağlayacak ve kızları onu sakinleştiremeyeceklerdi. Polis memurları, kendine bu denli önem veriyor olmasına sinirlenecek ve ona gayet soğuk bir biçimde: "Nasılsa elinizden bir şey gelmezdi," dediklerinde gözyaşları sel olacaktı. Davaları izleyecek gazetecilere her şeyi anlatacak. Sanığın, son derece küstah ve özensiz bulduğu avukatıyla konuşacak ve tanık olarak çağırıldığında da her şeyi tekrar edecek.

Her defasında da, o gün Louise'in her zamanki gibi olmadığını söyleyecek. Genelde hep güler yüzlü, hep tatlı dilli olmasına rağmen, o gün camlı kapının önünde mum gibi dikilmişti. Basamaklardan birinde oturan Adam, ciyak ciyak bağırıyordu ve Mila kardeşini itekleyerek zıplıyordu. Louise kıpırdamıyordu. Yalnızca altdudağı hafifçe titreşiyordu. Elleri birbirine kenetlenmişti ve bakışlarını yere çevirmişti. İlk kez, çocukların gürültüsü kulağına gelmiyormuş gibiydi.

Komşuları rahatsız etmemeye ve her daim düzgün davranmaya onca özen gösteren Louise, o gün çocuklara tek kelime bile etmedi.

Bayan Grinberg, Louise'i çok takdir ediyordu. Hatta çocukların üzerlerine titreyen bu zarif kadına bir tür hayranlık besliyordu. Küçük kız Mila'nın saçları her zaman sıkı sıkı örülü ya da kurdeleyle tutturulmuş bir topuzla topluydu. Adam, Louise'e bayılıyordu. "Şimdi bu olup bitenlerden sonra, bunu söylememem gerekir belki. Ama o aralar, çok şanslı çocuklar olduklarını düşünüyordum."

Asansör zemin kata vardı ve Louise Adam'ı yakasından kavradı. Onu asansör kabinin içine sürükledi ve Mila şakıyarak peşlerinden gitti. Bayan Grinberg, onlarla çıkıp çıkmamak konusunda tereddüt etti. Birkaç saniye boyunca, posta kutusunu kontrol etmek için apartman girişine geri dönmenin iyi fikir olabileceğini düşündü. Louise'in solgun yüzü onu huzursuz ediyordu. Birlikte çıkacakları beş katın bitmeyecekmiş gibi gelmesinden korkuyordu. Ancak Louise, alışveriş torbalarını bacaklarının arasına almış, duvara yapışık duran komşuları için kapıyı tuttu.

"Sarhoş muydu?"

Bayan Grinberg kesin konuşuyor. Louise gayet normal görünüyordu. Böyle bir şey aklından bile geçecek olsa, çocukların asla onunla yukarı çıkmasına izin vermezdi... Yağlı saçlı avukat kadın onunla alay etti. Mahkemeye, Rose'un baş dönmesinden mustarip olduğunu ve gözlerinin iyi göremediğini hatırlattı. Kısa süre sonra altmış beş yaşını kutlayacak olan emekli müzik öğretmeni artık pek bir şey göremiyordu. Sürekli karanlıkta yaşıyor, köstebek gibi. Parlak ışıklar ona

korkunç baş ağrıları veriyor. Zaten bu yüzden, o gün panjurları kapamıştı. Bu yüzden hiçbir şey duyamamıştı.

Az kalsın avukata, adliye sarayının ortasında hakaret edecekti. Onu susturmaya, çenesini kırmaya can atıyordu. Utanmıyor muydu? Edepten hiç mi nasibini almamıştı? Dava başlar başlamaz, avukat Myriam'dan "ilgisiz bir anne" ve "istismarcı bir işveren" diye söz etmeye başladı. Gözünü hırs bürümüş bir kadın olarak tarif etti onu, Louise'in sabrını tüketecek kadar bencil ve umursamaz biri olarak. Davayı izleyen gazetecilerden bir tanesi Bayan Grinberg'e, boş yere sinirlendiğini çünkü tüm bunların bir "savunma taktiği" olduğunu anlattı. Ancak Rose bunun iğrenç bir tutum olduğunu düşünüyordu, hepsi bu.

Apartmandakilerin hiçbiri bu konudan söz etmiyor, oysa Bayan Grinberg herkesin aynı şeyi düşündüğünü biliyor. Geceleri, her katta yaşayan insanların karanlıkta gözlerinin fal taşı gibi açıldığını. Yüreklerin sıkıştığını ve gözyaşlarının sel olduğunu. Gözlerine bir türlü uyku girmeyen bedenlerin yatakta durmadan dönüp kıvrandıklarını biliyor. Üçüncü kattaki çift taşındı. Massé'ler tabii ki bir daha evlerine dönmediler. Rose ise hayaletlere ve kafasından atamadığı o çığlığın hatırasına rağmen orada kaldı.

O gün şekerleme yaptıktan sonra, panjurları açtı. Ve o anda duydu. İnsanların çoğu, hayatlarında hiç böyle çığlıklar duymadan yaşarlar. Savaşta atılan çığlıklardır bunlar, hendeklerde, başka dünyalarda, başka kıtalarda. Buraya ait çığlıklar değildir. En az on dakika sürdü, neredeyse bir çırpıda çıktı, soluksuz ve sözsüz. Boğuklaşan, kanla, sümükle ve öfkeyle dolan o çığlık. "Bir doktor", ağzından tek

çıkarabildiği bu oldu. Yardım çağırmadı, "imdat" diye bağırmadı, ama bilincinin yerine geldiği ender anlarda, "bir doktor" diye tekrarlayıp durdu.

Bu olaydan bir ay kadar önce, Bayan Grinberg, Louise ile sokakta karşılaşmıştı. Dadı kaygılı görünüyordu ve sonunda ona maddi sorunlarından söz etmeye başladı. Onu canından bezdiren ev sahibinden, birikmiş borçlarından, sürekli ekside olan banka hesabından. Havasını boşaltan bir balon gibi konuşmuştu, gitgide hızlanarak.

Bayan Grinberg anlamıyormuş gibi davranmıştı. Çenesini boynuna gömüp, "Zor zamanlardan geçiyoruz," demişti. Ve sonra Louise, Bayan Grinberg'in kolunu kavramıştı. "Para dilenmiyorum. Çalışabilirim ben, gece ya da sabah erken. Çocuklar uyurken. Temizlik yaparım, ütü yaparım, ne isterseniz." Eğer bileğini bu kadar sıkmasaydı, kapkara gözlerini küfür ya da tehdit edermişçesine gözlerine kenetlemeseydi, belki de Rose Grinberg bu teklifini kabul edebilirdi. Ve polis memurları ne derse desin, her şeyi değiştirebilirdi.

Uçak çok gecikme yapıyor ve Paris'e akşamüstü iniyorlar. Louise çocuklarla uzun uzun vedalaşıyor. Öpüp kokluyor, sıkıca kucaklıyor. "Pazartesi görüşürüz, evet, pazartesi. Herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa beni arayın," diyor, havaalanının otoparkına inmek için asansöre tıkışan Myriam ile Paul'a.

Louise trene doğru yürüyor. Etraf ıssız. Camın önüne oturup manzaraya lanet ediyor, gençlerin takıldığı peronlara, sıvaları dökülmüş binalara, balkonlara, güvenlik görevlilerinin asık suratlarına. Gözlerini kapatıyor ve Yunanistan plajlarının hatıralarını getiriyor aklına, güneş batışlarının, deniz manzarasına nazır yenilen akşam yemeklerinin. Tıpkı mutasavvıfların mucizelere başvurdukları gibi çağırıyor bu anıları. Stüdyo dairesinin kapısını açtığında, elleri titremeye başlıyor. Kanepenin üzerindeki örtüyü parçalamak geliyor içinden, cama yumruğunu geçirmek. Karnına biçimsiz bir öbek, keskin bir acı saplanıyor ve çığlık atmamak için zor tutuyor kendini.

Cumartesi sabah ona kadar kalkmıyor. Çekyata uzanmış, ellerini göğsüne kavuşturmuş, yeşil avizenin üzerinde biriken toza bakıyor. Asla bu kadar zevksiz bir şey satın almazdı. Daireyi eşyalı kiraladı ve hiçbir şeyini değiştirmedi. Kocasının ölümünden ve evden atıldıktan sonra oturacak bir yer bulması gerekiyordu. Haftalar süren göçebeliğin

ardından, kendisine bir yuva bulmalıydı. Créteil'deki bu stüdyoyu, kendisine şefkat gösteren Henri-Mondor Hastanesi'ndeki hemşirelerden biri sayesinde buldu. Genç kadın ona, ev sahibinin fazla bir garanti istemediğinin ve nakit ödeme kabul ettiğinin teminatını vermişti.

Louise kalkıyor. Bir sandalyeyi itip, doğrudan avizenin altına yerleştiriyor ve eline bir toz bezi alıyor. Lambayı ovarak parlatmaya başlıyor ve öyle kuvvetli abanıyor ki, tavandan sökülmesine ramak kalıyor. Parmak ucunda duruyor ve koca gri yumaklar halinde saçlarına dökülen tozları silkeliyor. Saat on bire geldiğinde bütün temizliği bitiriyor. Pencereleri sildi, içten ve dıştan, hatta sabunlu bir süngerle panjurların arasını bile aldı. Ayakkabıları tek sıra halinde duvar dibinde dizili duruyor, pırıl pırıl ve gülünçler.

Onu ararlar belki. Cumartesileri öğlenleri bazen lokantada yiyorlar, bunu biliyor. Mila ona anlattı. Köşedeki restorana gidiyorlarmış ve küçük kız her istediğini sipariş ediyormuş, Adam ise anne babasının duygu yüklü bakışları altında, kaşığın ucuyla ufacık bir parça hardal ya da limon suyu deniyormuş. Bu Louise'in hoşuna giderdi. Birbirine çarpan tabak çanak seslerinin ve garsonların bağırtılarının doldurduğu tıklım tıklım bir lokantada sessizlik onu bu denli korkutmazdı. Mila ile erkek kardeşinin arasına oturur, beyaz kumaş peçeteyi küçük kızın dizlerine örterdi. Adam'ı kaşık kaşık yedirirdi. Paul ile Myriam'ın sohbetlerine kulak verirdi, her şey hızla gelişirdi ve Louise kendini iyi hissederdi.

Mavi elbisesini giydi, hani şu ayak bileklerine kadar gelen ve önü boydan boya minik mavi düğmelerle kapanan elbisesini. Hazır olmak istiyordu, kendisine ihtiyaç duyulması

halinde. Onlarla herhangi bir yerde, alelacele buluşması gerekirse diye, çünkü onun ne kadar uzakta oturduğunu ve her sabah evlerine gitmek için yolda ne kadar zaman harcadığını unutmuş olmalıydılar. Mutfakta oturmuş, tırnaklarının ucuyla formika masanın üzerinde tempo tutuyor.

Öğle vakti geçiyor. Bulutlar tertemiz camların önünü kapladı, gökyüzü karardı. Sert bir rüzgâr çınar ağaçlarını sallıyor ve yağmur yağmaya başlıyor. Louise huzursuzlanıyor. Onu aramıyorlar.

Artık dışarı çıkmak için çok geç oldu. Ekmek almaya ya da biraz açık havada dolaşmaya gidebilirdi. Kısa bir yürüyüş yapabilirdi. Ama bu bomboş sokaklarda gezip ne yapacak? Mahallenin tek café'si sarhoşların buluşma noktası, üstelik saat üçte bile, bazı adamların ıssız bahçe duvarının dibinde dövüştüklerine şahit oldu. Daha önce düşünmesi gerekirdi, bir metroya atlamalı ve Paris sokaklarında avare avare tatil dönüşü alışveriş yapan insanların arasında dolaşmalıydı. Kalabalığın içinde gözden kaybolurdu ve büyük mağazaların önünden geçerken acelesi olan güzel kadınları takip ederdi. İnsanların oturup kahve içtikleri lokantaların masalarına hafifçe sürtünerek Madeleine civarında dolanırdı. Yolda onu itekleyenlere, "Affedersiniz" derdi.

Onun gözünde Paris dev bir vitrin. En çok da Opéra çevresinde dolaşmayı seviyor, Royale Sokağı'ndan inip oradan Saint-Honoré Sokağı'na sapmayı. Yavaş adımlarla yürüyor, yoldan geçenleri ve mağazaların vitrinlerini inceliyor. Her şeye sahip olmak istiyor. Süet çizmelere, içi kürklü deri montlara, yılan derisi çantalara, dantel süslemeli kaşkorselere. İpek gömlekleri istiyor, pembe kaşmir hırkaları, desensiz külotlu çorapları, askeri montları. O anlarda, her şeyi satın

alabilecek maddi imkâna sahip olduğu bir yaşam hayal ediyor. Beğendiği eşyaları, yapmacık tavırlı satıcıya parmağıyla işaret edebileceği bir yaşam.

Can sıkıntısı ve bunalım sürecinde pazar günü gelip çatıyor. Çekyatın dibinde karamsar ve kasvetli bir pazar. Üzerinde mavi elbisesiyle uyuyakaldı ve kırış kırış olmuş sentetik kumaş onu terletiyor. Gece boyunca birkaç kez, aradan bir saat mi, yoksa bir ay mı geçtiğinin farkında olmadan gözlerini açtı. Myriam ile Paul'un evinde mi, yoksa Bobigny'deki evde Jacques'ın yanında mı yattığını bilmeden. Gözlerini her kapattığında, her defasında kâbuslarla dolu derin bir uykuya dalıyordu.

Louise, besbelli hafta sonlarından nefret ediyor. Henüz birlikte yaşadıkları dönemde Stéphanie pazar günleri hiçbir şey yapmamaktan şikâyet ederdi ve Louise'in diğer çocuklar için düzenlediği etkinliklere katılmaya hakkı olmadığından. Eline geçen ilk fırsatta evden kaçmaya başladı. Cumaları, mahalledeki gençlerle bütün gece dışarılarda sürterdi. Sabaha karşı, yüzü kireç gibi, gözleri kan çanağına dönmüş ve gözaltları mosmor eve dönerdi. Aç biilaç. Küçük salonu kat edip dosdoğru buzdolabına saldırırdı. Sırtını buzdolabına yaslayıp, Louise'in Jacques için hazırladığı öğle yemeği kutularını elleriyle yerdi, oturmaya zahmet bile etmeden. Bir keresinde saçlarını kırmızıya boyatmıştı. Burnuna hızma taktırmıştı. Hafta sonlarında, ara ara ortadan kaybolmaya başladı. Ve sonra bir gün geri dönmedi. Onu Bobigny'deki eve bağlayacak hiçbir şey kalmamıştı. Ne uzun zaman önce terk ettiği lise. Ne de Louise.

Tabii ki annesi kaybolduğunu polise bildirdi. "Bu yaşlardaki gençler arasında, çok karşılaştığımız bir durum. Biraz

bekleyin, dönecektir." Başka bir şey söylemediler ona. O da kızını bir daha aramadı. Sonradan, komşuları aracılığıyla, Stéphanie'nin güneye gittiğini ve birine âşık olduğunu öğrendi. Sürekli seyahat ettiğini. Komşuları, Louise'in ayrıntıları öğrenmeye çalışmadığına, hiç soru sormadığına, ellerindeki birkaç önemsiz bilgiyi onlara defalara tekrar ettirtmediğine inanamadılar.

Stéphanie ortadan kaybolmuştu. Bütün hayatı boyunca birilerine rahatsızlık verdiği izlenimine kapılmıştı. Varlığı Jacques'ı huylandırıyordu, kahkahaları Louise'in baktığı çocukları uyandırıyordu. O daracık koridorda başkalarının geçmelerine izin verirken, o koca kıçı, ağır bedeni duvara yapışıyordu. Yolu tıkamaktan çekiniyordu, birilerinin onu itip kakmasından, bir başkasının oturmak isteyeceği bir sandalyeyi kapmış olmaktan. Konuştuğunda kendini kötü ifade ediyordu. Gülüyordu ve insanları rencide ediyordu, gülmesi ne kadar masum olursa olsun. En sonunda görünmez olabilme yeteneğini geliştirdi ve mantığa uygun olarak, gürültüsüz patırtısız, habersizce, sanki güdülmüşçesine, ortadan kayboldu.

Pazartesi sabahı, daha gün bile ağarmadan Louise evinden çıkıyor. Trene doğru yürüyor, Auber istasyonunda tren değiştiriyor, peronda bekliyor, Lafayette Sokağı'nı tırmanıyor ve sonra Hauteville Sokağı'ndan yoluna devam ediyor. Louise bir asker. İlerliyor, ne pahasına olursa olsun, bir hayvan gibi, yaramaz çocukların bacaklarını kırdığı bir köpek gibi.

Eylül ayı sıcak geçiyor ve güneşli. Çarşamba günleri okul sonrası, Louise çocukları ev ortamından uzaklaştırmak için parkta oynamaya ya da balıkları izlemeye akvaryuma götürüyor. Boulogne korusundaki gölde sandalla gezdiler ve Louise Mila'ya, suyun üzerinde yüzen yosunların, aslında günahkâr ve intikamcı bir cadının saçları olduğunu anlattı. Ayın sonunda, hava o kadar güzel ki, Louise, mutlu mesut, onları botanik bahçesine götürmeye karar veriyor.

Metro istasyonun girişinde, yaşlı bir Mağribi, Louise'in merdivenleri inmesine yardım etmeyi teklif ediyor. Louise ona nazikçe teşekkür ediyor ve zorlanarak da olsa, içinde Adam'ın oturduğu bebek arabasını kendi başına kavrıyor. Yaşlı adam peşlerinden geliyor. Çocuklarının kaç yaşında olduklarını soruyor. Louise kendi çocukları olmadığını söylemeye yelteniyor. Ama adam çocukların yanlarına çömeldi bile. "Çok güzeller."

Çocukların en sevdikleri şey metroya binmek. Louise onları tutmasa, perona doğru koşup, etraftaki yolcuların ayaklarına basa basa kendilerini vagonun içine atarlardı, sırf cam kenarında bir yer kapabilmek için, dilleri bir karış sarkmış, gözleri fal taşı gibi açık halde. Ayakta dikiliyorlar ve Adam, demir çubuğa tutunup treni kullanıyormuş gibi yapan ablasını taklit ediyor.

Bahçeye geldiklerinde, dadıları onlarla birlikte koşuyor. Gülüyorlar, Louise onları şımartıyor, dondurma ve uçan

balon ısmarlıyor. Fotoğraflarını çekiyor, sapsarı ya da kan kırmızısı kuru yaprakların üzerine uzanmışken. Mila neden bazı ağaçların ışıl ışıl, altın rengine bürünürken, diğerlerinin, hatta aynılarının, tam yanındaki ya da karşılarındakilerinin, yeşilden doğruca koyu kahveye dönüp adeta çürümüş gibi göründüklerini soruyor. Louise kendini ifade edemiyor. "Bunu annene sorarız," diyor.

Atlıkarıncaya bindiklerinde korkudan ve zevkten çığlıklar atıyorlar. Louise'in başı dönüyor ve tren karanlık tünellere girdiğinde ya da tam gaz yokuş aşağı inmeye başladığında dizlerinin üzerinde oturan Adam'ı sımsıkı tutuyor. Gökyüzünde bir balon uçuyor. Miki Fare bir uzay gemisi olmuş.

Piknik yapmak için çimenlerin üzerine kuruluyorlar ve Mila, birkaç metre uzaklarındaki kocaman tavuskuşlarından ürken dadısıyla dalga geçiyor. Myriam'ın rulo yapıp yatağın altına fırlattığı ve kendisinin yıkayıp yamaladığı eski yün battaniyeyi yanında getirdi. Üçü birlikte çimenlerin üzerinde uyuyakalıyorlar. Louise uyanıyor, Adam sımsıkı bedenine yaslanmış. Üşüyor çocuklar battaniyeyi çekmiş olmalılar. Dönüp bakıyor, ama Mila'yı göremiyor. Sesleniyor. Çığlık çığlığa bağırmaya başlıyor. İnsanlar dönüp bakıyorlar. "Her şey yolunda mı, hanımefendi?" diye soruyorlar. "Yardıma ihtiyacınız var mı?" Louise cevap vermiyor. "Mila, Mila," diye bağırıyor, kucağında Adam ile sağa sola koşturarak. Atlıkarıncaları tek tek dolaşıyor, atış standının önünde koşuyor. Gözyaşlarına hâkim olamıyor, yanından geçenleri sarsmak, çocuklarını ellerinden sıkı sıkı tutmuş salına salına yürüyen yabancıları ittirmek istiyor. Küçük kır evine doğru

gidiyor tekrar. Çenesi o kadar şiddetle titriyor ki küçük kızın adını seslenemiyor bile. Başı inanılmaz derece ağrıyor ve dizlerinin bağının çözüldüğünü hissediyor. Her an yere kapaklanabilir, hareketsiz, dilini yutmuş ve dımdızlak halde.

Sonra, ağaçlıklı bir yolun dibinde, Mila'yı fark ediyor. Küçük kız, bir banka oturmuş dondurma yiyor, yanında bir kadın var. Louise çocuğun üzerine atılıyor. "Mila! Delirdin mi sen? Kimseye haber vermeden nasıl böyle çekip gidebildin?" Yanında oturan altmış yaşlarındaki kadın Mila'yı sımsıkı kavramış. "Utanç verici bir durum. Siz o sırada ne yapıyordunuz? Küçük kız kendi başına buralara kadar nasıl geldi? Kızcağızın bana anne babasının telefon numarasını kolayca verebileceğinden eminim. Bu durumdan pek hoşnut olacaklarını sanmam."

Ancak Mila kadının kollarından kurtuluyor. Yerinden fırlayıp Louise'in bacaklarına kenetlenmeden önce, kadını ittirip ona kötü bir bakış atıyor. Dadı Mila'ya doğru eğilip onu kucağına alıyor. Buz gibi boynunu öpüyor, saçlarını okşuyor. Çocuğun kireç gibi yüzüne bakıp, ihmalkârlığı için ondan özür diliyor. "Canım benim, meleğim, kediciğim." Onu okşuyor, öpücüklere boğuyor, sıkı sıkı göğsünde tutuyor.

Küçük kızın, bu ufak tefek sarışının kollarında mayıştığını gören yaşlı kadın sakinleşiyor. Ne diyeceğini bilemiyor. Başını serzenişle sallayarak onları izliyor. Büyük olasılıkla amacı bir skandal yaratmaktı. Bu onu eğlendirirdi. Eğer dadı öfkeden küplere binseydi, anne babaya haber vermek gerekseydi, eğer tehditler savrulmuş ve sonradan uygulanmış olsaydı, hiç olmazsa anlatacak bir şeyleri olurdu. En sonunda çareyi banktan kalkmakta buluyor ve kendi kendine: "Gelecek sefere daha dikkatli olursunuz artık," diye söylenerek yoluna devam ediyor.

Louise, iki ya da üç kez dönüp arkasına bakan yaşlı kadını arkadan izliyor. Gülümsüyor, ona minnettar. Kadının kambur gölgesi uzaklaştıkça, Louise Mila'yı daha da sıkı sarıyor, küçük kızın kaburgalarını eziyor ve Mila: "Yeter Louise, beni boğuyorsun," diye yalvarıyor. Çocuk dadısının kıskacından kurtulmaya çalışıyor, kıpraşıyor, tekmeler savuruyor, ancak Louise onu sımsıkı tutuyor. Dudaklarını Mila'nın kulağına yapıştırıyor ve ona sakin, buz gibi bir sesle şöyle diyor: "Bir daha asla uzaklaşmayacaksın, anladın mı? Birinin seni kaçırmasını mı istiyorsun? Kötü niyetli bir adamın? Bir dahaki sefere olacak olan bu çünkü. İstediğin kadar bağır çağır, ağla, kimsecikler seni kurtarmaya gelmeyecek. Ve o adamın sana ne yapacağını biliyorsun. Hayır mı? Bilmiyor musun? Seni uzaklara götürecek, herkesten gizleyecek, bir tek kendine saklayacak ve bir daha asla anne babanı göremeyeceksin." Louise tam Mila'yı yere bırakacağı anda, omzunda korkunç bir acı hissediyor. Çığlık atıyor ve kolunu koparırcasına ısıran küçük kızı ittirmeye çalışıyor. Mila dişlerini etine geçiriyor, parçalıyor ve kudurmuş bir hayvan gibi Louise'in koluna yapışıyor.

O akşam Louise, Myriam'a ne kaçış hikâyesini anlatıyor ne de ısırılışını. Mila da, dadısının onu uyarmasına ya da tehdit etmesine gerek kalmadan sessiz kalıyor. Artık Louise ve Mila'nın ellerinde, birbirlerine karşı birer kozları var. Bu sırla birbirlerine hiç olmadıkları kadar bağlandılar.

Jacques

Jacques ona susmasını söylemeye bayılırdı. Sinirlerini ayağa kaldıran sesine tahammülü yoktu. "Kapatacak mısın şu çeneni artık?" Arabaya bindiklerinde Louise gevezelik etmekten alıkoyamazdı kendini. Araba yolculuklarından korkuyordu ve konuşmak onu rahatlatıyordu. Hiçbir yere varmayan monologlara girişiyor ve iki cümle arasında ancak soluklanacak kadar ara veriyordu. Çene çalıyor, sokak adlarını tek tek sıralıyor ve biriktirdiği anılarla gösteriş yapıyordu.

Kocasının ateş püskürdüğünün farkındaydı. Radyonun sesini onu susturmak için bu kadar açtığını biliyordu. Camı açıp, bir yandan sigarasını tüttürürken bir yandan da şarkılar mırıldanmasının onu aşağılamak için olduğunu da. Kocasının öfkesi onu korkutuyordu, ama kabul etmek gerekir ki arada sırada, bu hali onu azdırıyordu. Nasırına basmaktan, onu çileden çıkarmaktan hoşlanıyordu, ta ki arabayı yolun kenarına çekip, Louise'i boynundan kavrayarak, onu sonsuza kadar susturacağına dair tehditler savuruncaya kadar.

Jacques kabaydı, gürültücüydü. Yaşlandıkça hırçın ve ukala olmaya başladı. Akşamları işten eve döndüğünde, en az bir saat boyunca şirketteki herkesten sırayla yakınırdı. Dediklerine kulak verecek olsanız, herkes onu soyup soğana çevirmenin, parmağında oynatmanın, durumundan faydalanmanın peşindeydi. İlk kovuluşunun ardından,

işverenini iş mahkemesine vermişti. Uzun bir süreçti ve ona çok pahalıya mal olmuştu, ancak sonunda kazandığı zafer ona öyle bir güç duygusu vermişti ki, davalardan ve mahkemelerden müthiş keyif almaya başlamıştı. Sonrasında, basit bir araba kazası için sigorta şirketinin peşine düşerek zengin olabileceğini sandı. Ardından birinci kattaki komşularla dalaştı, belediyedekilerle, apartman yönetimiyle. Gününün tamamını okunması imkânsız ve tehditkâr mektuplar yazarak geçiriyordu. Olayları lehine çevirebilecek en ufak makaleyi bulabilmek için, adli yardım konusundaki bütün internet sitelerini tarıyordu. Jacques çok asabi ve son derece kötü niyetliydi. Başkalarının başarısını kıskanıyor ve meziyetlerini inkâr ediyordu. Hatta bazı öğleden sonralarını ticaret mahkemesinde geçirdiği bile oluyordu, sırf başkalarının sıkıntısından beslenebilmek için. Beklenmedik iflaslar, ani darbeler ona zevk veriyordu.

"Ben senin gibi değilim," diyordu Louise'e gururlanarak. "Veletlerin kakasını ya da kusmuğunu temizleyecek kadar hizmetçi ruhlu değilim. Bu iş bir tek zenci kölelere göre." Karısının fazlasıyla uysal olduğunu düşünüyordu. Ve bu özelliği onu geceleri yatakta azdırsa da, geri kalan zamanda çıldırtıyordu. Louise'e sürekli öğütler veriyor, o da dinlermiş gibi yapıyordu. "Sana olan borçlarını ödemelerini söylemelisin, hepsi bu." "Paranı ödemiyorlarsa bir dakika fazla çalışma." "Hastalık izni alsana sen de, ne yapsınlar istiyorsun?"

Jacques kendine iş arayamayacak kadar meşguldü. Bu can sıkıcı takip işleri tüm zamanını alıyordu. Evden pek çıkmıyor, bütün dosyalarını sehpanın üzerine dizip, sürekli açık duran televizyonun önünde çalışıyordu. O dönem, çocukların varlığına katlanamaz oldu ve Louise'e işverenlerinin

evlerinde çalışması emrini verdi. Çocukların öksürükleri, viyaklamaları ve hatta gülmeleri bile onu sinir ediyordu. Ama onu özellikle tiksindiren Louise'di. Sürekli çocukların etrafında gelişen sefil uğraşları nevrini gerçek anlamda döndürüyordu. "Sen ve şu kocakarı uğraşların," diye tekrar edip duruyordu. Louise'in hikâyelerini anlatmaya değer bulmuyordu. Bunlar dünyadan uzakta yaşanmalıydı, biz bu konuda, şu bebek ve yaşlı öyküleri konusunda hiçbir şey bilmesek de olurdu. Bunlar yaşanılacak kötü anlardı, kölelik ve aynı hareketlerin tekrarı ile geçen zor yaşlar. Korkunç, arsız, buz gibi ve kokuşmuş mekanik bedenlerin her şeyi istila ettiği yaşlar. Sevgiye aç, susamış bedenler. "Erkek olmaktan soğutuyorsunuz insanı."

O dönem Jacques taksitle bir bilgisayar, yeni bir televizyon ve arkası şekerleme yapmak için yatan, elektrikli bir masaj koltuğu satın aldı. Astımlı nefesinin odaya yayıldığı salonda, gözlerini bilgisayarının mavi ekranından ayırmadan saatlerce oturuyordu. Ya da gıcır gıcır televizyonunun karşısına yerleştirdiği yeni koltuğuna yayılıp uzaktan kumandanın düğmelerine çılgınca basıp duruyordu, tıpkı çok fazla oyuncaktan salağa dönmüş çocuklar gibi.

Beraber öğle yemeği yediklerine göre, günlerden cumartesi olmalıydı. Jacques her zamanki gibi söyleniyordu, ama her zamanki kadar değil. Louise, masanın altına içi buz gibi suyla dolu bir leğen koymuştu ve Jacques da içine ayaklarını daldırmıştı. Louise hâlâ, Jacques'ın morarmış bacaklarını görüyor kâbuslarında, sürekli ona ovdurmak istediği, şeker hastalığından şişmiş, o sağlıksız ayak bileklerini. Louise son birkaç gündür kocasının kireç gibi tenini, feri kaçmış gözlerini fark etmişti. Ağzından çıkan cümleleri tamamlayana

kadar nefes nefese kaldığı gözünden kaçmamıştı. O gün dana incik pişirmişti. Henüz üçüncü lokmasında, tam da konuşmaya hazırlanırken, Jacques bütün yediklerini tabağının içine kustu. Kusmuğu ağzından bir çırpıda fışkırdı, tıpkı yeni doğmuş bebekler gibi ve Louise durumun ciddi olduğunu anladı. Düzelmeyeceğini. Yerinden kalktı ve Jacques'ın perperişan yüzüne bakıp: "Önemli bir şey değil. Hiçbir şey olmaz," dedi. Aralıksız konuşup, sosun şarabını biraz kaçırdığını, bu yüzden de yemeğin fazla kekremsi olduğu konusunda kendini suçladı ve mide ekşimesi konusunda saçma sapan teoriler sıraladı art arda. Sürekli konuşup duruyordu, öğütler veriyordu, suçunu kabul ediyor, sonra da özür diliyordu. Titrek ve tutarsız muhabbeti, Jacques'ın endişesini artırmaktan başka bir işe yaramıyordu, bedeninin içinde hapsolmuş gibi hissediyordu, sanki kendini bir merdivenin tepesinden düşüp, yuvarlanırken görür gibi, başı önde, sırtı ezilmiş ve her tarafı kan revan içinde. Belki Louise susacak olsa, Jacques ağlamaya başlayabilirdi, yardım hatta biraz şefkat bile dilenebilirdi. Oysa Louise, tabağını toplarken, masa örtüsünü çıkarırken, yerleri silerken, hiç durmadan konuşuyordu.

Jacques üç ay sonra öldü. Güneşin altında unutulmuş bir meyve gibi kuruyup gitti. Cenaze günü kar yağıyordu ve günışığı mavimsi bir renkteydi. Louise yapayalnız kalmıştı.

Kendisine, Jacques'ın geride sadece borç bırakmış olduğunu üzülerek bildiren noteri dinlerken başını sallamakla yetindi. Bakışlarını, noterin gömlek yakasının altından gözüken guatrlı boynundan ayırmadan olayı kabullenmiş gibi görünmeye çalıştı. Jacques'tan ona miras olarak yalnızca kazanılmamış davalar, süregelen mahkemeler, ödenecek

faturalar kaldı. Banka, haczedeceği Bobigny'deki küçük evden ayrılması için ona bir ay süre verdi. Louise karton kolileri tek başına doldurdu. Stéphanie'nin geride bıraktığı birkaç parça eşyayı özenle topladı. Jacques'ın onca zamandır biriktirdiği öbek öbek dosyaları ne yapacağını bilemedi. Onları küçük bahçede yakmayı geçirdi aklından ve şansı yaver giderse eğer yangının evin, sokağın ve hatta bütün mahallenin duvarlarına yayılabileceğini düşündü. Bu şekilde, hayatının o bölümü duman olup havaya karışacaktı. Hiç de üzülmezdi. Orada sessizce ve hareketsizce durup, alevlerin anılarını, ıssız ve karanlık sokaklarda yaptığı uzun yürüyüşleri, Jacques ve Stéphanie ile yaşadığı o sıkıcı pazar günlerini yakıp kül etmesini izlerdi.

Oysa Louise bavulunu eline aldı, kapıyı iki kez kilitledi ve anılarla dolu karton kolileri, kızının giysilerini ve kocasının katakullilerini küçük evin antresinde bırakarak evden çekip gitti.

O geceyi, bir haftalık ücretini peşinen ödediği bir otel odasında geçirdi. Televizyonun karşısına geçip, kendi elleriyle yaptığı sandviçleri yiyordu. İncirli bisküvileri yalayıp, dilinin üzerinde erimeye bırakıyordu. Yalnızlık, Louise'i içine çeken uçsuz bucaksız bir gedik gibi büyümeye başladı. Tenine, giysilerine yapışan yalnızlık, yüz hatlarını değiştirmeye başladı ve yaşlılara özgü bir şekilde hareket etmesine yol açtı. Alacakaranlıkta, gece bastırıp da ailelerin yaşadıkları evlerden sesler geldiğinde, yalnızlık yüzüne sıçrıyordu. Işıklar söner ve uğultular yükselir; kahkahalar, inlemeler ve hatta sıkıntılı iç geçirmeler.

Çin mahallesindeki daracık bir sokaktaki bu odada, Louise zaman mevhumunu yitirdi. Yolunu kaybetmiş, yabanileşmişti.

Bütün dünya onu unutmuştu. Saatlerce uyuyor ve sonra, odanın soğuğuna rağmen, gözleri şişmiş, başı ağrıyarak uyanıyordu. Elzem durumlar dışında dışarı çıkmıyordu, yani sadece açlığı dayanılmaz hale geldiğinde. Sokakta, dalgın ve insanların hareketlerini izleyen görünmez bir seyirci misali, bir sinema dekorunun içindeymişçesine yürüyordu. Herkesin gidecek bir yeri varmış gibi görünüyordu.

Yalnızlık, vazgeçmek isteyip istemediğinden emin olamadığı bir esrar gibi etki ediyordu. Louise avare avare sakaklarda dolaşıyordu, sersemlemiş ve gözlerini, canını acıtacak derecede açmış halde. Yalnızlığının içinde insanlar görmeye başladı. Onları gerçekten görüyordu. Başkalarının varlığı belirgin hale geliyordu, heyecan verici, hiç olmadığı kadar gerçek. Kahvelerin önünde oturan çiftlerin hareketlerini en ince ayrıntılarına kadar inceliyordu. Kendi hallerine bırakılmış yaşlıların eğik bakışlarını. Bankların sırtlarına tünemiş, derslerini tekrar edermiş gibi yapan kız öğrencilerin kırıtışlarını. Meydanlarda, metro duraklarının çıkışında sabırsızlananların tuhaf hareketleri ona tanıdık geliyordu. Buluşacakları kişiyi onlarla birlikte bekliyordu. Her gün farklı delilerle karşılaşıyordu, tek başlarına konuşan, bunamış, ayyaş.

Bu dönemde şehir deli kaynıyordu.

Kış bastırıyor, günler birbirine benziyor. Kasım ayı yağmurlu ve buz gibi. Sokakta, kaldırımlar buzla kaplı. Dışarı çıkmak imkânsız. Louise çocukları oyalamaya uğraşıyor. Oyunlar uyduruyor, şarkılar söylüyor. Kartondan bir ev inşa ediyorlar. Ama gün geçmek bilmiyor. Adam'ın ateşi var ve sürekli inleyip durdu. Louise onu kucağında tutuyor, bir saate yakın bir süre onu sallıyor, uyuyakalıncaya dek. Salonda dört dönen Mila da yavaş yavaş asabileşiyor.

"Gel buraya," diyor Louise. Mila yaklaşıyor ve dadı çantasından, küçük kızın sık sık hayalini kurduğu, beyaz renkli küçük makyaj çantasını çıkarıyor. Mila, Louise'in dünyanın en güzel kadını olduğunu düşünüyor. Hani şu Nice'e uçarlarken ona şekerleme veren sarışın ve son derece yapmacık hostese benziyor. Louise bütün gün hareket ededursun, bulaşık yıkasın ya da okulla ev arasında mekik dokusun, her daim mükemmel. Saçları özenle geriye doğru toplu. En az üç kalın kat sürdüğü siyah maskarası, ona şaşakalmış taşbebek bakışları kazandırıyor. Elleri de hep yumuşacık ve çiçek gibi kokuyor. Ojesi asla çıkmayan elleri.

Louise bazen manikürünü Mila'nın önünde tazeliyor ve küçük kız, gözlerini kapatıp dadısının atik hareketlerle, asla kenarlarına taşırmadan sürdüğü ucuz oje ile asetonun kokusunu içine çekiyor. Çocuk hayranlık dolu gözlerle Louise'in ellerini havada sallayıp, parmaklarına üfleyişini izliyor.

Mila, Louise'in onu öpmesine izin veriyorsa eğer, sebebi yanaklarındaki pudra kokusunu burnuna çekmek, gözkapaklarının üzerinde parıldayan pulları daha yakından görebilmek. Dadısı rujunu sürerken onu gözetlemeyi seviyor. Louise, her daim kusursuz, bir eliyle el aynasını tutuyor ve ağzını, sonradan Mila'nın banyoda taklit ettiği garip bir ifadeyle geriyor.

Louise makyaj çantasını karıştırıyor. Küçük kızın ellerini alıyor ve avuçlarını, ufacık bir kavanozun içinden çıkardığı gül kokulu el kremiyle sıvıyor. "Güzel kokuyor, değil mi?" Mila'nın şaşkın bakışları arasında, küçücük tırnaklarına oje sürmeye başlıyor. Pembe renkli, adi görünüşlü ve ağır aseton kokan bir oje. Bu, Mila'nın gözünde dişiliğin kokusu.

"Çoraplarını da çıkart istersen?" Ve bebeklikten yeni çıkmış tombik ayak parmaklarına da oje sürüyor. Louise makyaj çantasının içindekileri masanın üzerine boşaltıyor. Havaya turuncu bir toz bulutu ile bir pudra kokusu yayılıyor. Mila sevinç içinde gülmeye başlıyor. Louise şimdi de çocuğun dudaklarına ruj, gözkapaklarına mavi far sürüyor ve elmacıkkemiklerine turuncu renkli bir macun yayıyor. Başını öne eğmesini söylüyor ve incecik, tüy gibi saçlarını aslan yelesine dönüştürünceye dek kabartıyor.

O kadar gülüyorlar ki, Paul'un, giriş kapısını ardından kapatıp salona girdiğini duymuyorlar bile. Mila, ağzı aralık ve kolları ardına dek açık halde gülümsüyor.

"Bak baba. Bak Louise bana ne yaptı?"

Bakışlarını kızına kenetliyor. Eve erken döndüğüne sevinen, çocuklarını bir an önce göreceği için içi içine sığmayan Paul'un bir anda midesi bulanıyor. Sanki iğrenç ya da dehşet verici bir manzarayla karşılaşmışçasına tiksiniyor. Kızı,

miniciği bir travestiye, gözden düşmüş, tükenmiş, yıpranmış bir kabare şarkıcısına benziyor. Şaşıp kalıyor. Öfkeden kuduruyor, kendini kaybediyor. Onu bu manzarayı görmeye mecbur bırakan Louise'den nefret ediyor. Mila, onun meleği, mavi yusufçuğu, bir sirk hayvanına benziyor ve bunak sahibesi tarafından gezintiye çıkarılmadan giydirilen küçük finolar kadar gülünç görünüyor.

"Bu da ne böyle? Nerden çıktı şimdi?" Paul avaz avaz bağırıyor. Mila'yı kolundan tuttuğu gibi, banyodaki taburenin üzerine dikiyor. Yüzündeki makyajı siliyor. Küçük kız, "Canımı acıtıyorsun," diye bağırıyor. Hüngür hüngür ağlıyor ve dudaklarındaki ruj bütün yüzüne yayılıyor, çocuğun pürüzsüz cildinde daha da yapışkan, daha da ağdalı bir hal alıyor. Paul onu giderek daha da biçimsizleştirdiği, daha da kirlettiği izlenimine kapılıyor ve öfkesi artıyor.

"Haberiniz olsun Louise, bir daha asla böyle bir şey görmek istemiyorum. Bu tarz şeylerden nefret ederim. Kızıma böylesi bir bayağılığı öğretmeye niyetim yok. Bu şekilde eğreti kılıklara bürünmek için henüz çok küçük, bu haliyle tam bir... Ne demek istediğimi anladınız."

Louise ayakta duruyor, banyonun kapısının önünde, kucağında Adam ile. Babasının çığlıklarına rağmen, huzursuzluğa rağmen, bebek ağlamıyor. Paul'a dik ve şüpheci bir bakış atıyor, sanki safını seçmişçesine, Louise'inkini. Dadı, Paul'un söylediklerini dinliyor. Başını öne eğmiyor, özür dilemiyor.

Stéphanie ölmüş olabilirdi. Louise'in arada bir aklına geliyor. Yaşamasına engel olabilirdi. Yılanın başını küçükken ezebilirdi. Kimsecikler farkına varmazdı. Yaptığını başına kakmaya cesaret edemezlerdi. Onu ortadan kaldırmış olsaydı, bugün toplum ona biraz müteşekkir bile olabilirdi. Yurtseverlik ve sağduyu konusunda örnek olurdu.

Louise yirmi beş yaşındaydı ve bir sabah memeleri ağır ve ağrılı şekilde uyanmıştı. Dünya ile arasına yeni bir kasvet dalgası yerleşmişti. Bir şeylerin yolunda gitmediğinin farkındaydı. O dönem, on dördüncü bölgedeki bir konakta annesiyle birlikte yaşayan ressam Bay Franck'ın yanında çalışıyordu. Louise, Bay Franck'ın eserlerinden pek bir şey anlamıyordu. Salonda, koridorun duvarlarında ve odalarda, yüzleri gözleri birbirlerine karışmış ve ressamın ün kazanmasına vesile olan, bedenleri acı içinde kıvranan ya da duydukları zevkten kendinden geçmiş devasa kadın portrelerinin önünde dururdu. Louise onları beğenip beğenmediğinden emin olamasa da, onları seviyordu.

Bay Franck'ın annesi Geneviève, trenden inerken kalça kemiğini çatlatmıştı. Artık yürüyemiyordu ve üstüne üstlük kafası da gitmişti. Hayatı yatakta geçiyordu, çoğu zaman çıplak halde, giriş katındaki aydınlık bir odada. Üzerini giydirmek zordu, öyle azgınca debeleniyordu ki, onu açık bir alt bezinin üzerine yatırmakla yetinmek zorundaydılar,

memeleri ve cinsel organı gözler önüne serili halde. Kendi haline bırakılmış bu bedenin manzarası korkunçtu.

Bay Franck ilk başta, çok yüksek maaşlara, kalifiye hemşireler tutmakla işe başlamıştı. Ancak bunlar yaşlı kadının kaprislerinden yakınıyorlardı. Onu avuç avuç sakinleştiriciyle uyutuyorlardı. Bay Franck onları soğuk ve haşin buluyordu. Hayali, annesine bir arkadaş, bir dadı, abuk sabuk konuşmalarını, bakışlarını tavana dikmeden ya da iç geçirmeden dinleyecek yumuşak huylu bir yardımcı bulmaktı. Louise çok gençti tabii, ancak fiziksel gücüyle onu etkilemeyi başarmıştı. İlk gün, annesinin odasına girmiş ve yaşlı kadının külçe gibi vücudunu tek başına kaldırmayı başarmıştı. Bir yandan sürekli konuşarak, onu temizlemiş ve bir kez olsun bağırıp çağırmamıştı.

Louise yaşlı kadının yanında yatıyordu. Onu yıkıyordu. Geceleri sayıklamalarını duyuyordu. Tıpkı yeni doğan bebekler gibi, Geneviève alacakaranlıktan ürküyordu. Giderek zayıflayan ışıklar, gölgeler, suskunluklar korkudan çığlıklar atmasına neden oluyordu. Karanlık fobisi vardı. Kırk sene önce ölmüş olan annesine, gelip onu alması için yakarıyordu. Medikal yatağın yanında yatan Louise, onu yatıştırmaya çalışıyordu. Yaşlı kadın ona hakaretler yağdırıyordu, Louise'in ne fahişeliği kalıyordu, ne köpekliği ne de piçliği. Bazen de ona vurmaya çalışıyordu.

Sonradan Louise, çok derin uyumaya başladı. Geneviève'in çığlıkları artık onu rahatsız etmiyordu. Bir süre sonra, yaşlı kadını yattığı yerde çevirmeyi ya da onu tekerlekli sandalyesine yerleştirmeyi beceremez oldu. Kolları körelmiş gibiydi sanki ve sırtında korkunç ağrılar vardı. Bir akşamüstü, hava kararmaya ve Geneviève kulak tırmalayıcı

yakarışlarını gevelemeye başladığı sırada, Louise kendisine durumu izah etmek üzere Bay Franck'ın resim atölyesine çıktı. Ressam, Louise'in öngörmemiş olduğu bir öfke nöbetine tutuldu. Kapıyı sertçe çarptı ve duman rengi gözlerini Louise'inkilere kenetleyerek yanına yanaştı. Bir an için canını yakacağını zannetti. Oysa ressam gülmeye başladı.

"Louise, insan sizin gibi bekârken ve kıt kanaat bir maaşla geçinmek zorundayken, çocuk doğurmaz. Hissettiklerimi size doğrudan söylemem gerekirse, son derece sorumsuz olduğunuzu düşünüyorum. Boş bakışlarınız ve aptal gülümsemenizle karşıma geçmiş, bana bunları anlatıyorsunuz. Daha başka ne isterdiniz? Şampanya patlatmamızı mı? Geniş stüdyosunun içinde, henüz tamamlanmamış tuvallerin ortasında, ellerini beline kenetlemiş, bir ileri bir geri yürüyordu. "Sizce bu iyi bir haber mi? Hiç mi sağduyunuz yok? Size şöyle söyleyeyim: Benim gibi, içinde bulunduğunuz durumu düzeltmeye çalışan bir işvereniniz olduğu için çok şanslısınız. Başkası sizi kapının önüne koyardı, hem de derhal. Ben tutmuş, size bu dünyadaki en değerli varlığım olan annemi emanet ediyorum ve sizin tam bir beyinsiz, sağduyu fakiri bir insan olduğunuzu fark ediyorum. Boş gecelerinizde neler yaptığınız beni zerre kadar ilgilendirmiyor. Hafifmeşrep tarzınız bana vız gelir. Ancak hayat lay lay lomdan ibaret değildir. Ne yapacaksınız bir bebekle?"

İşin aslı, Bay Franck Louise'in cumartesi akşamları yaptıklarını gayet güzel umursuyordu. Ona giderek daha ısrarcı sorular sormaya başladı. İtiraf etmesi için onu sarsmak, art arda tokatlamak istiyordu. Gözü üzerinde olmadığında, Geneviève'in başucunda durmadığında neler yaptığını

anlatması için. Bu bebeğin, ne tür okşayışların ardından peydahlandığını bilmek istiyordu, Louise'in hangi yatakta zevkten, şehvetten, gülmekten kıvrandığını. Sürekli olarak ona, bebeğin babasının kim olduğunu, neye benzediğini, onunla nerede tanıştığını ve maksadının ne olduğunu soruyordu. Ancak Louise bütün sorularına hiç sektirmeden, "Hiç kimse değil," diye cevap veriyordu.

Bay Franck her şeyi ele aldı. Onu kendi elleriyle doktora götüreceğini ve cerrahi müdahale sırasında onu dışarıda bekleyeceğini söyledi. Hatta işlem tamamlandıktan sonra, ona kurallara uygun bir sözleşme imzalatacağına, adına açılmış banka hesabına bir miktar para yatıracağına ve bundan böyle ücretli izinlere hakkı olacağına söz verdi.

Ameliyat sabahı Louise uyanamadı ve doktor randevusunu kaçırdı. Stéphanie kendini zorla kabul ettirdi, içini kazıyarak, onu esneterek, gençliğini yırtıp atarak. Nemli bir ormanda üreyen bir mantar gibi filizlendi. Louise, Bay Franck'ın evine dönmedi. Yaşlı kadını bir daha hiç görmedi.

Massé'lerin dairesinde tıkılmış halde otururken bazen delirecekmiş gibi oluyor. Birkaç günden beri yanaklarında ve bileklerinde kırmızı lekeler çıkmaya başladı. İçini kemiren bu yanma hissini yatıştırmak için, ellerine ve yüzüne buz gibi su çarpmak zorunda. Kışın bu uzun günlerinde, giderek büyüyen bir yalnızlık hissi kaplıyor içini. Paniğe kapılmış halde evden çıkıyor, kapıyı arkasından örtüyor, soğuğa meydan okuyor ve çocukları parka götürüyor.

Parklar, kış ikindileri. Çiseleyen yağmur kurumuş yaprakları savuruyor. Donmuş kum taneleri çocukların dizlerine yapışıyor. Bankların üzerinde, aralıklı yollarda, dünyanın artık istemedikleriyle karşılaşıyor insan. Daracık evlerinden, kasvetli oturma odalarından, sıkıntıdan ve sürekli oturmaktan çöken koltuklarından kaçanlarla. Açık havada soğuktan titremeyi yeğliyorlar, sırtlarını kamburlaştırmış, kollarını kavuşturarak. Saat dörtte, bomboş geçen günler bitmeyecekmiş gibi geliyor. İnsan öğleüstü fark ediyor boşa geçen zamanı ve yaklaşmakta olan akşamdan endişelenmeye başlıyor. Bu saatlerde, hiçbir işe yaramamış olmaktan utanıyor.

Parklar kış ikindileri, başıboş gezenlerle, ayyaşlarla, işsizlerle ve yaşlılarla, hastalarla, serserilerle, sahipsizlerle dolu. Çalışmayanlarla, hiçbir şey üretmeyenlerle. Beş para etmeyenlerle. Tabii ki, ilkbaharda âşıklar geri dönüyor, gizli

gizli buluşan çiftler ıhlamur ağaçlarının altına, çiçeklenmiş tarhlara sotalanıyorlar, turistler heykellerin fotoğraflarını çekiyor. Kış bambaşka bir şey.

Donmuş kaydırağın etrafında dadılar ve onların çocuk orduları dizili. Çocuklar, hareketlerini kısıtlayan tulumlarının içinde, şişko Japon bebekleri gibi koşuyorlar, burunlarından sümükler aka aka, parmakları morarmış halde. Ağızlarından çıkan beyaz duman karşısında büyülenmiş gibiler. Arabalarının içinde oturan kat kat giydirilmiş bebekler de büyükleri hayranlıkla izliyorlar. İçlerinden bazıları efkârlanıyor ya da sabırsızlanıyordur belki. Tahta kemere tırmanıp ısınmanın telaşındadırlar kuşkusuz. Onları sağlam ya da sert, şefkatli ya da bezgin elleriyle kapıp yakalayan kadınların göz hapsinden bir an önce kurtulmak için debeleniyorlar. Kış soğuğunda Kuzey Afrika'ya özgü kaftanlar giymiş kadınların.

Aralarında anneler de var, dalgın bakışlı anneler. Yakın zamanda yaptığı doğum dünya ile ilişkisi kopartmış ve bankta otururken, pörsümüş karnının ağırlığını hisseden anneler. Acılar ve salgılarla dolu bedenini taşıyor, ekşimiş süt ile kan kokan bedenini. Peşinden sürüklediği ve ne bakım ne de huzur veren o et yığınını. Güler yüzlü, ışık saçan anneler de var, çok nadir bulunan ve çocuklarının büyük bir sevgiyle baktığı anneler. Bu sabah onlarla vedalaşmamış olan, çocuklarını bir başkasının kollarına bırakmayan anneler. İstisnai bir izin gününün buralara sürüklediği ve parktaki bu son derece sıradan kış gününden tuhaf bir coşkuyla istifade eden anneler.

Erkekler de var, ancak parktaki bankların yanında, kum havuzunun kenarında, çocukların bitişiğindeki kadınlar

sağlam bir duvar, aşılmaz bir kalkan oluşturuyorlar. Olup bitenleri izleyen erkeklerden kuşkulanıyorlar, kocakarı dünyasına ilgi duyanlardan. Çocuklara gülümseyenleri kovalıyorlar, tombul yanaklarına ve minik bacaklarına bakanları. Büyükanneler onları esefle kınıyor: "Son zamanlarda o kadar çok sübyancı türedi ki. Bizim zamanımızda yoktu böyle şeyler."

Louise, Mila'yı gözünün önünden ayırmıyor. Küçük kız kaydıraktan salıncaklara koşuyor. Soğuğun içine işlememesi için bir an bile yerinde durmuyor. Eldivenleri sırılsıklam ve onları pembe paltosuna sürterek kuruluyor. Adam bebek arabasının içinde uyuyor. Louise onu bir battaniyeye sarmaladı ve kazağı ile yün beresinin arasında kalan ensesini okşuyor yavaşça. Metalik ışıltılı, buz gibi güneş gözlerini kamaştırıyor.

"Biraz ister misin?"

Genç bir kadın, yanına geçmiş oturuyor, bacaklarını yaymış. Ona, içinde ballı kurabiyelerle dolu bir kutu uzatıyor. Louise ona bakıyor. Yirmi beş yaşından gün almamış olmalı ve yüzünde biraz bayağı bir gülümseme var. Uzun siyah saçları yağlı ve dağınık, ama biraz bakımla güzel olabilecek tarzda biri. En azından çekici. Kıvrımlı hatları var, biraz göbeği ve geniş bir kalçası. Pastasını ağzı açık şekilde kemiriyor ve balla kaplı parmaklarını şapırdatarak yalıyor.

"Teşekkürler." Louise bir el hareketiyle teklifini geri çeviriyor.

"Bizim oralarda, ne yiyorsan yabancılara da ikram edilir. İnsanların tek başlarına yediklerine bir tek burada şahit oldum." Aşağı yukarı dört yaşlarında bir oğlan çocuğu yanına

geliyor ve kadın zorla ağzına bir kurabiye tıkıştırıyor. Oğlan gülüyor.

"Bu sana iyi gelir," diyor. "Aramızda kalacak tamam mı? Annene hiçbir şey anlatmıyoruz."

Küçük çocuğun ismi Alphonse ve Mila onunla oynamaktan hoşlanıyor. Louise her gün parka geliyor ve her gün, Wafa'nın kendisine ikram ettiği yağlı pastaları geri çeviriyor. Mila'nın da yemesini engelliyor, ama Wafa hiç alınmıyor. Genç kadın çok geveze ve bankın üzerinde, bacaklarını Louis'e bitiştirmiş halde, ona hayatını anlatıyor. Özellikle de erkeklerden konuşuyor.

Wafa insanın aklına tombul bir kediyi getiriyor, fazla kurnaz değil ama iş bitirici. Henüz oturma iznini alamamış, ama pek umursamıyormuş gibi duruyor. Kazablanka'nın köhne otellerinden birinde, sürekli masaj yaptığı yaşlı bir adam sayesinde gelmiş Fransa'ya. Adam ilk başta yumuşacık ellerine tutulmuş, sonra dudaklarına ve kalçalarına ve nihayet, Wafa'nın içgüdülerine ve annesinin nasihatlerine kulak verip, kendisine sunduğu bütün bedenine. Yaşlı adam onu emekli maaşıyla geçindiği, Paris'teki sefil dairesine götürmüş. "Hamile kalmamdan korktu ve çocukları beni kapıya koyması için ona baskı yaptılar. Oysa moruğa kalsa yanında durmamı isterdi."

Louise'in ve suskunluğu karşısında, Wafa bir rahibe ya da polis memuruna içini dökermişçesine konuşuyor. Arkasında asla iz bırakmayacak bir yaşamın ayrıntılarını anlatıyor ona. İhtiyarın evinden ayrıldıktan sonra, onu oturma izinleri olmayan Müslüman kızlara özgü internet sitelerine birine kaydeden bir kızla tanışmış. Bir akşam, adamın teki onunla şehir dışındaki bir McDonald's'ta buluşmayı teklif

etmiş. Adam ondan hoşlanmış. Ona asılmış. Hatta ona tecavüze yeltenmiş. Wafa onu yatıştırmayı başarmış. Paradan konuşmaya başlamışlar. Youssef, yirmi bin avro karşılığında kendisiyle evlenmeyi kabul etmiş. "Fransız belgeleri için yüksek bir ücret sayılmaz," diye açıkladı.

Şans eseri, bir Fransız-Amerikalı çiftin yanında bu işi bulmuş. Çok talepkâr olsalar da ona iyi davranıyorlar. Kendi evlerinden yüz metre uzakta ona bir hizmetçi odası tutmuşlar. "Kiramı ödüyorlar, ama karşılığında ne isteseler yapmak zorundayım."

"Bayılıyorum bu çocuğa," diyor Alphonse'u gözleriyle yiyerek. Louise ile Wafa susuyorlar. Parkta buz gibi bir rüzgâr esiyor ve kısa süre içinde kalkıp gitmeleri gerektiğini biliyorlar. "Şu zavallı çocuk. Baksana şuna, onu o kadar sıkı giydirdim ki kıpırdayamıyor bile. Üşütürse annesi beni paralar."

Wafa bu parklardan birinde yaşlanmaktan korkuyor bazen. Donmuş bankların üzerinde dizlerinin çatırdadığını hissetmekten ve bir çocuğu kucağında tutacak takatinin bile kalmamasından. Alphonse büyüyecek. Bir kış günü, artık parka adım bile atmak istemeyecek. Güneşe çıkacak. Tatile gidecek. Belki de günün birinde, Wafa'nın bir zamanlar erkeklere masaj yaptığı Büyük Otel'in odalarından birinde kalacak. Kendi elleriyle büyüttüğü bu çocuk, Wafa'nın kız kardeşlerinden ya da kuzenlerinden birini, sarı-mavi yer karolu balkonda kendine hizmet ettirtecek.

"Her şey tersine dönüyor ve her şey alaşağı oluyor, anlıyor musun? Onun çocukluğu ile benim yaşlılığım. Benim gençliğim ile onun erişkin yaşantısı. Kader bir yılan kadar haindir, ne yapar eder bizi sürekli kötü yola iter."

Yağmur başladı. Eve dönmek lazım.

Paul ve Myriam için kış hızla akıp geçiyor. Şu birkaç hafta boyunca ikisi pek görüşemiyor. Ancak yatakta bir araya geliyorlar, geç gelen çoktan uyumuş olanın yanına kıvrılıyor. Çarşafların altında ayaklarını bitiştiriyorlar, birbirlerinin boyunlarına öpücükler konduruyor ve diğerinin, uykusundan uyandırılan bir hayvan gibi homurdanmasına gülüyorlar. Gün içinde telefonla konuşuyorlar, birbirlerine mesajlar bırakıyorlar. Myriam, post-it'lere aşk dolu mesajlar yazıp banyodaki aynanın üzerine yapıştırıyor. Paul gecenin bir yarısı ona, provaları sırasında çekilmiş videolar yolluyor.

Hayat art arda sıralanan görevlerden, yerine getirilmesi gereken yükümlülüklerden ve kaçırılmaması gereken görüşmelerden oluşan bir zincire dönüştü. Myriam ve Paul'un işleri başlarından aşkın. Ne kadar yoğun olduklarını tekrarlamaktan hoşlanıyorlar, sanki bu tükenmişlikleri, başarılarının habercisiymiş gibi. Hiçbir şeye vakit yok, sadece uykuya azıcık yer var, düşünmeyeyse hiç yok. Bir yerden öbürüne koşturuyorlar, ayakkabılarını takside değiştiriyorlar, kariyerleri açısından önem teşkil eden insanlarla içki içiyorlar. İkisi birlikte, işleri iyi giden, açık hedefleri, para girişleri ve masrafları olan bir şirketin patronları gibiler.

Evin her köşesinde, Myriam'ın yaptığı listelere rastlamak mümkün, bir kâğıt peçetenin, bir post-it'in ya da bir kitabın son sayfasının üzerinde. Sürekli onları arayıp duruyor.

Onları çöpe atmış olabileceğinden korkuyor, sanki sırf bu yüzden yerine getirilecek görev akışını berbat edebilirmiş gibi. Çok eski olanları sakladı ve onları öyle bir özlemle okuyor ki, kimi zaman bu belirsiz notların ne anlama geldiklerini dahi bilmiyor.

— Eczane
— Mila'ya Nils'in hikâyesini anlat.
— Yunanistan rezervasyonları.
— M'yi tekrar ara.
— Bütün notları tekrar oku.
— Şu vitrinin önünden tekrar geç. Elbiseyi alsam mı?
— Maupassant'ı tekrar oku.
— Ona bir sürpriz yapsam mı?

Paul mutlu. Hayatı, bir kez olsun hevesine, çılgın enerjisine, yaşama sevincine uygun şekilde seyrediyor. Yabani bir ot gibi yetişen bu çocuk, nihayet kendini kanıtlayabiliyor. Birkaç ay içerisinde, kariyerinde önemli bir gelişme kaydetti ve hayatında ilk kez, canı ne isterse onu yapıyor. Günlerini başkalarına hizmet etmekle, manyak bir yapımcının ya da şımarık şarkıcıların karşısında ona itaat edip ses çıkarmamakla geçirmiyor. Altı saat gecikeceklerini söyleme zahmetine dahi katlanmayan müzik gruplarını günlerce beklemeye paydos. Gözden düşmüş varyete şarkıcılarının ya da tek bir nota icra etmek için litrelerce içkiye ve onlarca hapa ihtiyaç duyanların kayıt provalarına da. Paul müziğe, yeni fikirlere, çılgın kahkahalara duyduğu açlıkla gecelerini stüdyoda geçiriyor. Hiçbir şeyi tesadüflere bırakmıyor, saatler boyunca bir tiz kasnağın ya da bateri aranjmanının ince ayar düzenlemelerini yapıyor. "Louise yanlarında!" diyor karısına

sürekli, çocukların yanlarında olmadıkları için endişelendiğinde.

Myriam hamile kaldığında, Paul sevinçten havalara uçmuştu, oysa arkadaşlarına, hayatının değişmesini istemediğini söyleyip duruyordu. Myriam kocasının haklı olduğunu düşündü ve hem sportif, hem yakışıklı, hem de hür erkeğine daha da hayran oldu. Paul ona, hayatlarını aynı ışıltı içinde sürdüreceğine ve sürprizlerle dolu olmaya devam edeceğine dair söz vermişti. "Bebeğimizi kolumuzun altına alıp seyahatlere çıkacağız, sen ünlü bir avukat olacaksın, bense pohpohlanmaya aç sanatçıların yapımcılığını üstleneceğim, her şey eskisi gibi olacak." Yalandan rol yaptılar, çabaladılar.

Mila'nın doğumunu izleyen aylarda, hayat hazin sayılabilecek bir tiyatro oyununa dönüştü. Myriam gözaltı morluklarını ve hüznünü gizliyordu. Sürekli uykusu olduğu gerçeğini kabullenmekten korkuyordu. O dönemde, Paul ona: "Ne düşünüyorsun?" diye sormaya başladı ve her defasında Myriam ağlamamak için kendini zor tuttu. Arkadaşlarını evlerine davet ediyorlardı ve Myriam onları kapının önüne koymamak, yemek masasını devirmemek, kendini odasına kilitlememek için kendine engel olmak zorundaydı. Arkadaşları gülüyordu, kadehlerini kaldırıyorlardı ve Paul onlara tekrar içki dolduruyordu. Sohbet ediyorlardı ve Myriam kızının uyanmasından endişe ediyordu. Yorgunluktan haykırmak istiyordu.

Adam doğduğunda her şey daha da kötüye gitti. Doğumevinden döndükleri gece Myriam, yanında şeffaf beşikle odada uyuyakaldı. Paul'un gözüne bir türlü uyku girmiyordu. Evin içinde tuhaf bir koku varmış geliyordu. Arada sırada hafta sonlarında Mila'yı götürdükleri, rıhtımdaki

evcil hayvan dükkânındaki kokunun aynısı. Bir salgı ve hapsedilmişlik kokusu, kedi kumunun içindeki kurumuş idrar kokusu. Bu koku midesini bulandırıyordu. Kalktı, çöpleri dışarı çıkardı. Pencereyi açtı. Sonradan, Mila'nın eline geçirdiği her şeyi klozete attığı için rögarları tıkadığını ve evin içindeki bu çürük kokusunun, taşan tuvaletlerden geldiğini fark etti.

O dönemde, Paul kendini tuzağa düşmüş gibi hissetti, sorumluluklarının altında eziliyordu. Rahatlığına, şen kahkahalarına, geleceğe olan güvenine herkesin hayran kaldığı o insan mum gibi söndü. Genç kızların çaktırmadan dönüp baktıkları o yakışıklı, uzun boylu, sarışın delikanlıya ne oldu? Aklına çılgın fikirler gelmemeye başladı, hafta sonu dağa kaçmayı ya da plajda istiridye yemek için arabayla kısa gezintilere çıkmayı teklif etmeyi kesti. Heyecanını bastırdı. Adam'ın doğumunu takip eden aylarda, evden olabildiğince uzak durmaya başladı. Hayali toplantılar uyduruyor ve evden uzaktaki bir meyhanede, tek başına, gizli gizli bira içiyordu. Arkadaşları da baba olmuştu ve birçoğu Paris'ten ayrılıp şehir dışında ya da Avrupa'nın güneyindeki sıcak bir ülkede yaşamaya başlamışlardı. Birkaç ay boyunca Paul çocuksu, sorumsuz ve gülünç bir tarza büründü. Sırları ve kaçış arzuları oldu. Kendine karşı hoşgörülü değildi zaten. Tavrının ne kadar basmakalıp olduğunun bilincindeydi. Tek istediği, evine dönmemek, özgür olmak, daha fazla şey yaşamaktı, çünkü ne kadar az şey yaşadığının yeni yeni farkına varıyordu. Baba kıyafetleri gözüne hem fazla geniş, hem de fazla hüzünlü görünüyordu.

Ama artık olan olmuştu, geri dönüşü yoktu. Çocuklar oradaydı, sevgiyle, ilgiyle, asla reddedilemeyecek şekilde

mevcuttular, ancak kuşku yavaş yavaş her yere sinmişti. Çocuklar, kokuları, hareketleri, babalarına olan tutkuları, tüm bunlar Paul'u tarif edilemeyecek biçimde telaşlandırıyordu. Bazen onlarla beraber çocuk olmak istiyordu, onlarla bir olmak ve çocukluğuna geri dönmek. Bir şeyler yok olup gitmişti ve bu giden sadece gençlik ya da kaygısızlık değildi. O artık fuzuli biri değildi. Ona ihtiyaçları vardı ve bununla başa çıkmak zorundaydı. Baba olunca, ilkeler ve gerçeklikler edindi, oysa asla sahip olmayacağına yemin ettiği şeylerdi bunlar. Cömertliği göreceli bir hal aldı. İhtirasları ılındı. Dünyası daraldı.

Ama artık Louise var ve Paul karısıyla yeniden flört etmeye başladı. Bir akşamüstü ona, "Petits-Pères Meydanı" diye mesaj attı. Myriam ona cevap yazmadı ve karısının bu sessizliğine hayran kaldı. Bir nezaket gösterisi, nazlanan sevgili gibi. Meydana vardığında yüreği pır pır ediyordu, vaktinden biraz erken gelmişti ve huzursuzdu. "Gelecek, tabii ki gelecek." Myriam geldi ve rıhtımlarda dolaştılar, tıpkı eskiden yaptıkları gibi.

Paul, Louise'e ne kadar gereksinim duyduklarının farkında, ancak artık ona hiç tahammül edemiyor. Ufacık tefecik bedeniyle, dayaklık suratıyla Paul'u sinir ediyor, öfkelendiriyor. "O kadar mükemmel, o kadar ince ki bazen midemi bulandırıyor," diye itiraf etmişti bir gün Myriam'a. Küçük bir kız gibi görünmesinden nefret ediyor ve çocukların her hareketini inceden inceye incelemesinden. Eğitim konusundaki karamsar teorilerini ve büyükanne usullerini küçümsüyor. Günde on kez, cep telefonlarına yolladığı ve çocukların boş tabaklarını gülümseyerek havaya kaldırdıkları,

altına da "hepsini bitirdim" diye yorumda bulunduğu fotoğraflarla dalga geçiyor.

Makyaj olayından beri, Louise ile olabildiğince az konuşuyor. O akşam, dadıyı kovmayı kafasına koydu. Konuyu Myriam ile tartışmak için ona telefon açtı. Karısı ofisteydi, buna ayıracak zamanı yoktu. O yüzden eve dönmesini bekledi ve akşam saat on bire doğru karısı kapıyı açar açmaz ona, Louise'in kendisine nasıl bir bakış attığını anlattı, buz gibi sessizliğini, kurumunu.

Myriam onu yatıştırdı. Olayı önemsizleştirdi. Louise'e fazla sert çıkıştığı, fazla alıngan davrandığı için kocasına sitem etti. Zaten her şekilde ona karşı cephe alıyorlar, iki anne ayı gibi. Konu çocuklar olduğunda, ona öyle davranıyorlar ki, öfkeden kuduracak gibi oluyor. Annelere özgü bir tür suç ortaklığı kuruyorlar. Ona çocuk muamelesi yapıyorlar.

Paul'un annesi Sylvie onlarla dalga geçti. "Kâhyanıza patronluk tasladığınızın farkındasınız herhalde. Biraz abartmıyor musunuz sizce?" Paul alındı. Anne babası onu, paradan ve iktidardan nefret edilen, kendinden hakire saygı duyulan bir ortamda büyütmüşlerdi. O da her zaman kendisine eşit saydığı insanlarla, huzur içinde çalıştı. Patronuyla hep senli benli oldu. Asla kimseye emir vermedi. Oysa Louise ondan bir patron yarattı. Karısına bayağı öneriler verirken buluyor kendini: "Çok fazla taviz verme, aksi halde sürekli daha fazlasını ister," diyor Myriam'a, kolunu öne doğru uzatmış, elini bileğinden omzuna doğru kaydırarak.

Myriam banyonun içinde oğluyla oynuyor. Onu bacaklarının arasına sıkıştırmış halde bedenine yapıştırıyor ve o kadar mıncıklıyor ki, en sonunda Adam çırpınmaya ve ağlamaya başlıyor. Tombul vücudunu, bir meleğinki kadar kusursuz bedenini öpücüklere boğmaya doyamıyor. Oğluna bakıp, anne şefkatiyle dolup taşan bir sevgi seline kaptırıyor kendini. Bir süre sonra onun yanında böyle çıplak dolaşamayacağını düşünüyor. Bunun artık olmayacağını. Ve sonra, tahmin ettiğinden bile daha kısa sürede yaşlanacağını ve Adam'ın bu güleç, el bebek gül bebeğin koca bir adam olacağını.

Oğlunu soyarken, omuz hizasında iki tuhaf leke dikkatini çekti, biri kolunda, diğeri de sırtında. Artık iyileşmiş ve neredeyse silinmiş gibi duran, ancak içlerinde belli belirsiz diş izleri göze çarpan iki yara izi. Myriam yaralarını hafifçe öpüyor. Oğluna sıkıca sarılıyor. Ondan özür diliyor ve onun yokluğunda meydana gelen bu üzücü olaydan dolayı onu teselli ediyor.

Ertesi sabah Myriam konuyu Louise'e açıyor. Dadı kapıdan içeri henüz girdi. Daha paltosunu bile üzerinden çıkartmaya vakti olmadan, Myriam Adam'ın küçük çıplak kolunu ona doğru uzattı bile. Louise şaşırmış görünmüyor.

Kaşlarını kaldırıyor, paltosunu asıp, "Paul, Mila'yı okula bıraktı mı?" diye soruyor.

"Evet, az önce çıktılar. Louise, bunu gördünüz mü? Sizce de bir ısırık izi değil mi?"

"Evet, biliyorum. İyileşmesi için üzerine biraz merhem sürdüm. Onu Mila ısırdı."

"Emin misiniz? Orada mıydınız? Gördünüz mü?"

"Elbette oradaydım. Akşam yemeği hazırladığım sırada ikisi salonda oynuyorlardı. Ve bir anda Adam'ın çığlıklarını duydum. Hüngür hüngür ağlıyordu zavallı ve ilk başta nedenini anlamadım. Mila onu giysilerinin üzerinden ısırmıştı ve bu yüzden de hemen fark edemedim."

"Hiç anlayamıyorum," diye tekrar ediyor Myriam, Adam'ın kel kafasını öperek. "Bunu yapanın o olup olmadığını defalarca sordum Mila'ya. Hatta onu cezalandırmayacağımı bile söyledim. Isırığın nasıl olduğunu bilmediğine yemin etti."

Louise iç geçiriyor. Başını eğiyor. Kararsız görünüyor.

"Hiçbir şey söylemeyeceğime söz vermiştim ve bir çocuğa verilmiş sözden dönmek beni çok rahatsız ediyor."

Siyah yeleğini çıkarıyor, elbisesinin düğmelerini açıp omzunu gözler önüne seriyor. Myriam öne doğru eğiliyor ve içinden yükselen şaşkınlık ve nefret haykırışına engel olamıyor. Louise'in omzundaki geniş morluğa dikiyor gözlerini. Yeni bir yara değil, ancak etine geçirilmiş, onu parçalamış küçük dişlerin izleri gayet bariz bir şekilde belli oluyor.

"Bunu size Mila mı yaptı?"

"Bakın, bu konuda hiçbir şey söylemeyeceğim konusunda Mila'ya söz verdim. Aramızdaki güven bağı zedelenirse, kafası daha da karışacaktır, sizce de öyle değil mi?"

"Of."

"Kardeşini biraz kıskanıyor, bu da son derece doğal. Bırakın ben ilgileneyim, tamam mı? Göreceksiniz, her şey yoluna girecek."

"Evet. Olabilir. Gerçekten anlayamıyorum."

"Anlamaya çalışmayın zaten. Çocuklar böyledir işte, tıpkı erişkinler gibi. Anlaşılacak bir şey yok."

Ne kadar da karamsar bir havaya bürünmüştü Louise, Myriam ona bir hafta boyunca Paul'un anne babasının dağ evinde kalacaklarını haber verdiğinde! Myriam'ın o ânı düşündükçe içi ürperiyor. Louise'in karanlık bakışlarında fırtınalar kopmuştu adeta. O akşam dadı evden ayrılırken, çocuklarla vedalaşmamıştı bile. Bir hayalet gibi, inanılmaz bir ketumiyet içinde, kapıyı arkasından çarptı ve Mila ile Adam, "Anne, Louise yok oldu," dediler.

Birkaç gün sonra, yola çıkacakları saatte, Sylvie onları almaya geldi. Louise'in hiç beklemediği bir sürprizdi bu. Her daim neşeli ve şımarık tavırlı büyükanne, bağıra çağıra kapıdan içeri girdi. Çantasını yere fırlattı ve çocuklarla beraber yatağa yuvarlanıp, onlara bir hafta sürecek bir oyun, eğlence ve oburluk haftasının sözünü verdi. Myriam kayınvalidesinin soytarılıklarına gülerken, bir anda başını çevirip geriye baktı. Louise oracıkta, mutfağın ortasında dikilmiş onları izliyordu. Dadının yüzü ceset gibi bembeyazdı, etrafı mosmor olmuş gözleri sanki yuvalarına gömülü gibi duruyordu. Kendi kendine bir şeyler mırıldanır gibiydi. Myriam ona doğru bir hamle yaptı, ancak Louise bavullardan birini kapatmak için yere çömeldi. Daha sonra Myriam, muhtemelen yanılmış olabileceğini düşündü.

Myriam mantıklı düşünmeye çalışıyor. Kendini suçlu hissetmesi için hiçbir neden yok. Dadıya hiçbir borcu yok.

Oysa açıklayamadığı bir nedenden ötürü, Louise'in elinden çocuklarını almış, onu bir şeylerden yoksun bırakmış gibi hissediyor kendini. Cezalandırmış gibi.

Belki de Louise, ona bu kadar geç haber verildiği ve kendi tatilini önceden ayarlayamadığı için gücenmiştir. Ya da sadece büyük bir düşmanlık beslediği Sylvie ile çocukların vakit geçirmelerine canı sıkılmış olabilir. Myriam her kayınvalidesinden şikâyet ettiğinde, dadı kendini bir anda kaptırıveriyor. Abartılı bir şevkle Myriam'ın tarafını tutuyor, Sylvie'yi mantıksız ve çılgın olmakla, çocukları kötü etkilemekle suçluyor. İşverenini, onun oyununa gelmemesi, daha da beteri zavallı çocuklarını kayınvalidesinden uzak tutması için kışkırtıyor. Böyle anlarda, Myriam hem desteklendiğini hissediyor, hem de biraz huzursuz oluyor.

Arabayı çalıştırmadan hemen önce, Paul sol bileğindeki saati çıkarıyor.

"Şunu çantana koyar mısın rica etsem?" diyor Myriam'a.

İki ay önce, ünlü bir şarkıcıyla imzaladığı kontrat sayesinde kendine pahalı bir kol saati aldı. Bir arkadaşının ona çok uygun fiyata ayarladığı, ikinci el bir Rolex. Paul kendine bu saati ısmarlamadan önce epeyce kararsız kaldı. Ona sahip olmayı çok istiyordu, onu mükemmel buluyordu, ancak bu tür bir fetişizmden, bu tür gereksiz arzulardan biraz çekiniyordu. Saati koluna ilk taktığında, gözüne hem muhteşem, hem de devasa göründü. Ağırdı ve tik-taklarını rahatsız edici buluyordu. Sürekli ceket kolunu çekiştirip onu gizlemeye uğraşıyordu. Ancak çok kısa sürede, sol kolunun dibindeki bu ağırlığa alıştı. Esasen, şimdiye dek sahip olduğu bu tek ziynet eşyası gayet şatafatsızdı. Artı, kendini mutlu etmek

onun en doğal hakkıydı. Sonuçta onu hiç kimsenin elinden almamıştı.

"Saatini niye çıkarıyorsun?" diye soruyor onu ne kadar sevdiğini bilen Myriam. "Bozuldu mu yoksa?"

"Yo, gayet güzel çalışıyor. Ama annemi bilirsin. Anlamayacaktır. Ve bütün gecemi bu konuda kavga ederek geçirmeye niyetim yok."

Akşama doğru, buz gibi ve odaların yarısı hâlâ inşaat halinde olan eve varıyorlar. Mutfağın tavanı her an tepelerine inecekmiş gibi duruyor ve banyonun tavanından çıplak elektrik telleri sarkıyor. Myriam bu evden nefret ediyor. Çocukları için endişeleniyor. Onları köşe bucak takip ediyor, gözlerinde panik dolu bakışlarla ve ellerini öne uzatıyor, onları yere düşmeden havada yakalayabilmek için. Etrafı kolaçan ediyor. Oyunlarını bölüyor. "Mila, gel de üzerine bir kazak daha giydirelim." "Adam tuhaf nefes alıyor, sizce de öyle değil mi?"

Bir sabah, resmen donmuş halde uyanıyor. Adam'ın buz gibi ellerine sıcak nefesini üflüyor. Mila'nın solgun benzi onu telaşlandırıyor ve beresini evin içinde de takmasını şart koşuyor. Sylvie sessiz kalmayı tercih ediyor. Çocuklara yasak edilmiş olan yabaniliği ve çılgınlıkları onlara iade edebilmek isterdi. O kurallara inanmıyor. Torunlarını, tıpkı yanlarında olmamanın bedelini ödemeye çalışan anne babalar gibi önemsiz hediyelere boğmaya çalışmıyor. Yanlarındayken ağzından çıkan sözlere dikkat etmiyor ve bu yüzden de Paul ile Myriam'dan sürekli azar işitiyor.

Gelinini zıvanadan çıkarmak için, çocuklara "yuvadan düşmüş minik kuşlarım" diye sesleniyor. Şehirde

yaşadıkları, medeniyetsizlik ve hava kirliliğiyle boğuştukları için onlara acımaktan hoşlanıyor. Dürüst, ama aynı zamanda aşağılık ve buyurgan bireyler olarak yetiştirilen bu çocukların ufkunu genişletebilmek isterdi. Birer ödlek gibi yetiştirilen.

Sylvie bunu görev ediniyor. Çocukların eğitimi konusunu açmamak için kendine olabildiğince engel olmaya çalışıyor. Bundan birkaç ay önce, iki kadın arasında şiddetli bir kavga çıktı. Zamanın unutmaya yardımcı olamadığı ve aradan çok uzun süre geçse de, sarf edilen sözcüklerin birbirleriyle her karşılaştıklarında kulaklarında çınlamaya devam ettiği türden bir kavga. O akşam herkes içmişti. Biraz fazlaca. Myriam duygusallaştı ve Sylvie'ye içini dökmeye karar verdi. Çocuklarını hiç göremediğinden, hiç kimsenin kendisine bir hediye almayı akıl etmediği doludizgin bir yaşam sürmekten yakındı. Oysa Sylvie onu teselli etmedi. Elini, Myriam'ın omzuna koymadı. Aksine, gelinine karşı resmen saldırıya geçti. Belli ki silahlarını çoktan bilemişti, onları uygun bir anda kullanmak için fırsat kolluyordu. Sylvie işine çok fazla zaman harcadığını yüzüne vurdu, sanki Paul'un bütün çocukluğu boyunca çalışan ve her fırsatta özgürlüğüyle övünen kendisi değilmiş gibi. Onu sorumsuz ve bencil olmakla suçladı. Adam hasta olduğunda ve hatta Paul bir albüm kaydını tamamlamakla uğraştığında bile, Myriam'ın kaç tane iş seyahatine çıktığını parmak hesabı yaparak saydı. Kayınvalidesine göre, çocuklarının ele avuca sığmaz, buyurgan ve şımarık hale gelmeleri Myriam'ın suçuydu. Onun ve Louise'in, hani Myriam'ın sırf işine geldiği ve korkak olduğu için itimat ettiği şu beş para etmez anne

bozuntusunun suçu. Myriam ağlamaya başlamıştı. Şaşkınlık içindeki Paul, hiçbir şey söylemiyordu ve Sylvie elini kolunu sallayarak, sürekli aynı şeyi tekrarlıyordu: "Şimdi de ağlar tabii! Şuna bakın hele. Ağlıyor ve üstelik ona acımamızı bekliyor, çünkü gerçeği duymaya cesareti yok."

Myriam, Sylvie'yi her gördüğünde o akşamın hatırası onu boğacak gibi oluyor. O akşam kendini saldırıya uğramış, yere fırlatılmış ve yüreği hançer darbeleriyle eleğe çevrilmiş gibi hissetti. Myriam, savunmasızca çırpınıyordu, kocasının gözleri önünde. Bir kısmının doğru olduğunu bildiği, ancak kendisinin ve diğer pek çok kadının kaderi olarak varsaydığı bu ithamlara karşı kendini savunacak gücü bulamadı içinde. Bir an olsun, hoşgörü ya da sevecenliğe yer verilmedi. Tek bir nasihat dahi edilmedi, bir anneden diğerine, bir kadından diğerine.

Kahvaltı sırasında Myriam gözünü telefonundan ayırmıyor. Umutsuzca e-postalarına bakmaya çalışıyor ancak şebeke çok ağır çekiyor ve öyle öfkeli ki, cep telefonunu duvara fırlatmak geçiyor içinden. Sinir içinde, Paul'u Paris'e dönmekle tehdit ediyor. Bezginliği her halinden anlaşılan Sylvie kaşlarını kaldırıyor. Oğlunun daha farklı tarzda biriyle evlenmesini hayal etmişti, daha tatlı, daha sportif, daha cilveli. Doğayı, dağ yürüyüşlerini seven ve bu şirin mi şirin evin konforsuzluğundan şikâyet etmeyecek bir kızla.

Uzun süre, Sylvie saçma sapan konuştu, sürekli tekrarlayıp durduğu gençlik hikâyelerini, eski bağlantılarını, devrimci yoldaşlarını anlattı. Yaşlandıkça kendini sakinleştirmeyi öğrenmiş. Özellikle de, şu satılmışların dünyasıyla, ekranlarla ve hayvan etiyle beslenen şu tükenmiş aptalların dünyasıyla

ilgili ortaya attığı hararetli teorilerini kimsenin umursamadığını anlamış. Oysa Sylvie, onların yaşındayken tek hayali devrim yapmaktı. "Aslında biraz saftık," diye atılıyor, onu böyle üzgün görmekten neşesi kaçan kocası Dominique. "Saftık belki, ama hiç olmazsa hıyar değildik." İçinde beslediği ve herkesin alay ettiği ideallerinden, kocasının hiçbir şey anlayamadığı biliyor. Dominique, onun hayal kırıklıklarını, endişelerini paylaşmasını nazikçe dinliyor. Oğlunun ne hale geldiğinden yakınıyor Sylvie — "Ne kadar da özgür ruhlu bir çocuktu, hatırlıyor musun?" — karısının boyunduruğu altında yaşayan, paranın ve gösterişin esiri olmuş bir adama dönüşmüş olmasından. İki cinsiyetin liderliğinde yürütülen ve torunlarının içinde büyüdüğünden çok daha farklı bir dünyaya gebe olan bir devrime inanmıştı uzun süre. Yaşamaya zamanımız olacak bir dünyaya. "Tatlım, çok safsın. Kadınlar da, tıpkı diğerleri gibi kapitalisttir," diyor ona kocası Dominique.

Myriam mutfakta, telefonuna adeta kenetlenmiş halde, bir aşağı bir yukarı yürüyor. Gerginliği azaltmaya çalışan Dominique, yürüyüşe çıkmayı öneriyor. Yumuşayan Myriam, çocukları üçer kat kazak, atkı ve eldivenle sarıp sarmalıyor. Dışarı çıkar çıkmaz ayakları kara gömülen çocuklar sevinç içinde koşmaya başlıyorlar. Sylvie, Paul ile kardeşi Patrick'in çocukluk kızaklarını yanında getirdi. Myriam endişelenmemeye çalışıyor ve nefesini tutarak ufaklıkların bir tepeden aşağı kayışlarını izliyor.

"Kafalarını kıracaklar," diye düşünüyor ve nasıl perişan olacağını. "Louise olsa, beni anlardı," diye tekrarlayıp duruyor sürekli.

Paul coştukça coşuyor, "Bak baba. Bak, nasıl da güzel kayıyorum kızakla!" diyen ve ona el kol hareketleri yapan

Mila'yı cesaretlendiriyor. Duvarında cayır cayır yanan bir şöminenin olduğu, harika bir handa öğle yemeği yiyorlar. Köşe masalardan birine geçiyorlar, çocukların pembeleşmiş yanaklarını ısıtan parlak güneşin yansıdığı bir pencerenin yanına. Mila'nın çenebazlığı üstünde ve erişkinler küçük kızın soytarılıklarına gülüyor. Adam, bir kez olsun, büyük bir iştahla yiyor.

O akşam Myriam ve Paul, yorgunluktan bitkin düşmüş çocukları odalarına götürüyorlar. Mila ile Adam gayet sakinler, yorgunluktan baygın, ama içleri yaptıkları keşifler ve sevinçle dopdolu. Bir süre çocuklarının yanında kalıyorlar. Paul yere oturuyor ve Myriam da kızının yatağının köşesine ilişiyor. Mila'nın battaniyesini sevgiyle düzeltiyor, saçlarını okşuyor. Uzun zamandan beri ilk kez, iki ebeveyn, Mila'nın doğumunda sözlerini ezberlemiş oldukları ve bebekken ona her gece tekrar ettikleri ninniyi bir ağızdan söylüyorlar. Çocukların gözleri kapalı, oysa söylemeye devam ediyorlar, sırf rüyalarına eşlik etsin diye. Sırf yanlarından ayrılmamak için.

Paul karısına itiraf etmeye cesaret edemese de, bu gece kendini rahatlamış hissediyor. Buraya geldiği günden beri, üzerinden bir yük kalkmış gibi hissediyor. Uykuyla uyanıklık arasında, soğuktan bedeni uyuşmuş halde, Paris'e dönüşü düşünüyor. Çürümüş yosunların sardığı bir akvaryumu, içinde tüyleri dökülmüş hayvanların homurdanarak dolandıkları, hava akımının olmadığı bir hendeği anımsatan evi geliyor gözünün önüne.

Döndüklerinde, bu kara düşünceler aklından hızla siliniyor. Salonda, Louise'in vazoya yerleştirdiği bir buket yıldızçiçeği duruyor. Akşam yemeği hazır, çarşaflar tertemiz kokuyor. Buz gibi yataklarla, mutfak masasında

yenilen abur cubur öğünlerle geçen bir haftanın ardından, aile huzurunun rahatlığına kavuşuyorlar yeniden. Bu kadından vazgeçmek imkânsız, diye düşünüyorlar. Şımarık çocuklar gibi tepki veriyorlar, ev kedileri gibi.

Paul ile Myriam evden ayrıldıktan birkaç saat sonra, Louise gerisingeriye dönüp Hauteville Sokağı'ndan yukarı doğru ilerliyor. Massé'lerin dairesinden içeri giriyor ve Myriam'ın kapatmış olduğu panjurları açıyor. Bütün çarşafları değiştiriyor, gömme dolapları boşaltıyor ve rafları siliyor. Myriam'ın bir türlü elden çıkarmak istemediği eski Berberi halıyı silkiyor, elektrik süpürgesiyle tozunu alıyor.

Görevini tamamlayınca, kanepenin üzerine oturup uyukluyor. Bütün hafta boyunca evden çıkmıyor ve bütün gününü salonda, açık duran televizyonun karşısında geçiriyor. Paul ile Myriam'ın yatağında asla yatmıyor. Kanepenin üzerinde yaşıyor. Hiç para harcamamak için, buzdolabında ne bulursa onu yiyor ve birazcık da mahzene dadanıyor, nasılsa Myriam'ın içinde neler olduğundan haberi bile yoktur.

Yemek programları, haber bültenlerini izliyor, oyunları, sıradan insanların yaşamlarını konu alan televizyon programlarını, onu güldüren bir söyleşi programını. *Cinayet Soruşturmaları*'nın karşısında uyuyakalıyor. Bir akşam, küçük bir dağ köyünün hemen dışındaki evinde ölü bulunan bir adamın davasını izliyor. Panjurları aylardır kapalıymış, posta kutusu dolup taşmış, oysaki hiç kimse bu konutun sahibine bir şey olabileceğini düşünmemiş bile. Ancak mahalledeki evlerden birinin tahliyesi sırasında, itfaiyeciler kapısını kırmışlar ve adamın cesediyle karşılaşmışlar. Odanın

soğuk ve havasız olması nedeniyle, ceset resmen mumyalaşmış. Programı sunan dış ses, ölüm tarihinin, buzdolabında buldukları ve son kullanma tarihleri birkaç ay öncesine ait yoğurtlar sayesinde tahmin edilebildiğini tekrar ediyor birkaç kez.

Bir öğleden sonra, Louise sıçrayarak uykusundan uyanıyor. Hani şu, mutsuz, şaşkın halde ve gözyaşları içinde uyanılan o ağır uykulardan birinden. Öyle ağır, öyle kara bir uykudur ki bu, insan ölümü tatmış gibi olur, buz gibi terler içinde ve aykırı biçimde yorgun argın uyanır. Kıpraşıyor, doğruluyor, yüzünü tokatlıyor. Başı o kadar çok ağrıyor ki, gözlerini açmakta zorlanıyor. Küt küt atan kalbinin sesi, neredeyse dışarıdan duyulabiliyor. Ayakkabılarını arıyor. Parkenin üzerinde ayağı kayıyor, hırsından ağlıyor. Geç kaldı. Çocuklar onu bekler, okuldan ararlar şimdi, yuva yetkilisi Myriam'a telefon edip Louise'in gelmediğini haber verecek. Nasıl uyuyakalabildi? Nasıl bu kadar öngörüsüz davranabildi? Evden çıkması, koşması lazım, ama anahtarlarını bulamıyor bir türlü. Her yere bakıyor ve nihayet şöminenin üzerinde olduklarını görüyor. Merdivenlerden hızla inmeye başladı bile, binanın kapısı arkasından sertçe kapanıyor. Dışarı çıktığında, bütün gözler üzerindeymiş gibi geliyor ve nefes nefese, çılgın gibi yokuş aşağı koşuyor. Elini karnına götürüyor, sağ tarafına korkunç bir ağrı saplandı, ama yine de hız kesmiyor.

Karşıdan karşıya geçirecek kimse yok. Genelde, üzerinde fosforlu bir yelek, elinde de ufak bir işaret tutan biri olurdu. Gerek, hapisten yeni çıktığını düşündüğü şu dişsiz delikanlı, gerekse bütün çocukların isimlerini bilen uzun boylu zenci

kadın. Okulun önünde de kimsecikler yok. Louise orada tek başına, aptal gibi. Ağzında ekşi bir tat var, kusmak istiyor. Çocuklar orada değil. Başı öne eğik halde yürüyor, gözyaşları içinde. Çocuklar tatilde. O tek başına, aklından çıkmış. Alnına vurup duruyor, paniğe kapılmış halde.

Wafa onu günde birkaç kez arıyor, "Öylesine, maksat muhabbet olsun diye." Bir akşam Louise'i ziyaret etmeyi öneriyor. Onunkiler de tatile çıktı ve bir kez olsun istediğini yapmakta özgür. Louise, Wafa'nın neden ona yakınlık gösterdiğini merak ediyor. Bu kadar hevesli birinin arkadaş bulmakta zorlanması ona ilginç geliyor. Ancak önceki gün yaşadığı kâbusun etkisinde hâlâ ve teklifini kabul ediyor.

Arkadaşıyla Massé'lerin binasının aşağısında randevulaşıyor. Lobide, Wafa elindeki plastik örgü çantanın içinde sakladığı sürprizden söz ediyor, yüksek sesle. Louise ona susmasını işaret ediyor. Komşuların duymalarından çekiniyor. Heybetli adımlarla merdivenleri tırmanıp dairenin kapısını açıyor. Boş salon ona o kadar hüzünlü geliyor ki, avuç içleriyle gözlerini kapıyor. Geri dönmek, Wafa'yı merdivenlere doğru itip tek başına, güven verici bir sürü saçma görüntü kusan televizyonun karşısına kurulmak istiyor. Ama Wafa plastik çantasını mutfak tezgâhının üzerine bırakıyor ve içinden bir sürü baharat, bir piliç ve ballı kurabiyelerini taşıdığı cam saklama kaplarını çıkartıyor. "Sana yemek pişireceğim, olur mu?"

Louise hayatında ilk kez kanepeye oturup bir başkasının ona yemek pişirmesini izliyor. Çocukluğunda bile kendisine böyle bir şey yapıldığını hatırlamıyor, sırf onun için, sırf onu mutlu etmek için. Küçükken, başkalarının tabaklarında

arta kalanları yerdi. Sabahları ona ılık bir çorba verirlerdi, her gün peş peşe, son damlasına kadar ısıtılmış bir çorba. Tabağındakileri silip süpürmesi gerekiyordu, kenarlarında biriken yağ tabakasına, baskın domates ile kemirilmiş kemik kokusuna rağmen.

Wafa kadehlerine votka doldurup üzerine buz gibi elma suyu ekliyor. "İçkinin şekerlisini severim ben," diyor, kadehini Louise'inkine tokuşturarak. Wafa ayakta dikiliyor. Bibloları eline alıyor, kitaplıktaki bölmelere bakıyor. Bir fotoğraf dikkatini çekiyor.

"Şuradaki sen misin? Turuncu elbise yakışmış." Resimde, Louise saçlarını salmış, alçak bir duvarın üzerinde oturuyor ve iki çocuğu da kollarında tutuyor. Myriam bu fotoğrafı salonda, raflardan birinin üzerinde sergilemek konusunda ısrar etmişti. "Siz de ailenin bir parçasısınız," demişti dadıya.

Louise, Paul'un bu pozu yakaladığı anı dün gibi hatırlıyor. Myriam seramik eşyalar satan dükkâna girmişti ve ne seçeceğine bir türlü karar veremiyordu. Mağazalarla dolu daracık sokakta, Louise çocuklara göz kulak oluyordu. Mila alçak duvarın üzerinde ayakta duruyordu. Gri tüylü bir kediyi yakalamaya çalışıyordu. İşte tam o anda Paul: "Louise, çocuklar, bana bakın. Işık harika," dedi. Mila, Louise'in yanına oturdu ve Paul bağırdı: "Şimdi, gülümseyin!"

"Bu sene, yine Yunanistan'a gideceğiz," diye anlatıyor Louise. Oraya, Sifnos'a," diye ekliyor, ojeli parmağının ucuyla fotoğrafı işaret ederek. Henüz bu konuda konuşmadılar, ancak Louise bu yıl da o adaya gideceklerinden emin, masmavi sularda yüzmeye ve rıhtımda, mum ışığında akşam yemeği yemeğe. Myriam listeler yapıyor, diye anlatıyor,

yerde, ayaklarının dibinde oturan Wafa'ya. Salonun dört bir köşesine ve hatta yatak çarşaflarının içine kadar sızan ve üzerlerinde yakında tekrar oraya gideceklerinin yazılı olduğu listeler. Koylarda yürüyüş yapacaklar. Yengeçler, denizkestaneleri ve denizhıyarları avlayacaklar ve Louise, bir kovanın dibinde büzüşmelerini izleyecek. Yüzecek, giderek daha uzaklara ve bu yıl Adam da ona eşlik edecek.

Ve sonra, tatilin sonu yaklaşacak. Dönmeden bir akşam önce, Myriam'ın o çok sevdiği ve işletme sahibinin çocuklara tezgâhtan canlı balıklar seçtirdiği lokantaya gidecekler. Yemekte biraz şarap içecekler ve Louise onlara geri dönmeme kararını açıklayacak. "Yarın ben uçağa binmeyeceğim. Artık burada yaşayacağım." Tabii ki şaşıracaklar. Onu ciddiye almayacaklar. İçkiyi biraz fazla kaçırdıklarından ya da keyifleri kaçtığından gülmeye başlayacaklar. Ama sonra, dadının kararlılığı karşısında endişelenecekler. Onu ikna etmeye çalışacaklar. "Olur mu öyle şey, Louise, bu çok saçma. Burada kalamazsınız. Nasıl geçineceksiniz peki?" Ve o noktada gülme sırası Louise'e gelecek.

"Kışı da düşündüm tabii." Ada o dönem farklı bir şekil alıyordur. O kurak kaya parçası, devedikeni ve mercanköşk tepeleri, kasım ayının loş ışığında oldukça korkutucu görünüyordur. Yüksek tepeleri epeyce karanlık olmalı, özellikle de ilk sağanaklar başladığında. Oysa Louise kararından vazgeçmiyor, hiç kimse ona o geri dönüş yolculuğunu yaptıramayacak. Farklı bir adaya geçebilir belki, ama asla geri dönmeyecek.

"Ya da hiçbir şey söylemem. Bir anda ortadan yok olurum, öylece," diyor parmaklarını şıklatarak.

Wafa, Louise'in projesinden söz etmesini dinliyor. O masmavi ufukları, kaldırım taşı döşeli yolları, sabah yüzüşlerini

hayalinde kolayca canlandırabiliyor. İnanılmaz bir özlem duygusu sarıyor içini. Louise'in anlattıkları, eski anıları canlandırıyor, akşamları sahil yolunda burnuna dolan Atlantik'in keskin kokusu, Ramazan ayı boyunca bütün ailenin beraberce izlediği güneşin doğuşu. Ancak Louise, aniden gülmeye başlıyor ve Wafa'nın dalıp gittiği hayalleri bölüyor. Dişlerini parmaklarıyla örtmeye çalışan küçük bir kız çocuğu gibi gülüyor ve yanına, kanepenin üzerine oturması için arkadaşına elini uzatıyor. Kadehlerini kaldırıp tokuşturuyorlar. Şu an iki genç kıza benziyorlar, yaptıkları bir şaka ya da paylaştıkları bir sır sonucu suç ortağı olmuş iki sınıf arkadaşına. Erişkinler ortamında kaybolmuş iki çocuğa.

Wafa analık ya da ablalık dürtülerine sahip. Ona bir bardak su içirmeyi, bir kahve pişirmeyi ya da bir şeyler yedirmeyi düşünüyor. Louise bacaklarını uzatıp ayaklarını sehpanın üzerinde çaprazlıyor. Kadehinin yanına uzattığı ayakkabısının kirli tabanına bakıyor ve arkadaşı bu şekilde davrandığına göre, sarhoş olabileceğini düşünüyor. Louise'in davranışlarına hep hayranlık duymuştu, onu soylu bir hanımefendi gibi gösteren ölçülü ve nazik hareketlerine. Wafa çıplak ayaklarını sehpanın kenarına yaslıyor. Ve gayet bayağı bir tarzda Louise'e soruyor:

"Belki de şu adada, biriyle tanışırsın, kim bilir? Sana ilk görüşte âşık olacak yakışıklı bir Yunanlıyla.

— Yok artık, diye yanıt veriyor Louise. Artık hiç kimseyle ilgilenmek istediğim için oraya taşınıyorum. İstediğim zaman uyumak, canımın çektiğini yemek için."

İlk başta, Wafa'nın düğünü için hiçbir organizasyon yapılmamasına karar verilmişti. Belediyeye gidip, gerekli evrakları imzalamakla yetineceklerdi ve Wafa, her ay Youssef'in hesabına, Fransız pasaportu alması karşılığında ona ödemekle yükümlü olduğu paranın taksitlerini yatıracaktı. Ancak müstakbel kocası fikrini değiştirdi. Zaten dünden razı olan annesini, düğüne birkaç arkadaşını davet etmenin daha uygun olacağına ikna etti. "Neticede bu benim düğünüm. Artı hiç belli olmaz, böyle bir davet göçmenlik bürosu açısından da güven verici olabilir."

Bir cuma sabahı, Noisy-le-Sec belediye binasının önünde randevulaşıyorlar. Hayatında ilk kez şahitlik yapacak olan Louise, açık mavi bebe yakalı elbisesini giymiş ve kulaklarına bir çift küpe takmış. Belediye başkanının kendisine uzattığı kâğıdın altına imza atıyor ve düğün neredeyse gerçekmiş gibi görünüyor. Oleyler ve "Yaşasın yeni evliler!" nidaları, alkışlar oldukça samimi duruyor.

Küçük topluluk, Wafa'nın bir arkadaşının işlettiği ve kendisinin de bir zamanlar garson olarak çalıştığı La Gazelle d'Agadir isimli lokantaya doğru yürüyor. Louise, dikilmiş, konuşurken başlarını ve ellerini oynatan, birbirlerinin omuzlarına vurarak kahkahalar atan insanlara bakıyor. Youssef'in abileri lokantanın önüne, onlarca simli plastik fiyonkla süsledikleri siyah limuzini park etmişler.

Lokantanın sahibi müzik çalmaya başlıyor. Komşuların şikâyet edeceklerinden endişelenmiyor, aksine, bu şekilde mekânını insanlara tanıtabileceğini, yoldan geçenlerin pencereden içeri bakıp, özenle kurulu masaları göreceklerini ve davetlilerin mutluluklarına özeneceklerini düşünüyor. Louise kadınların ablak yüzlerine, kaba saba ellerine ve bellerindeki daracık kemerlerin iyice göz önüne çıkardığı geniş kalçalarına bakıyor. Yüksek sesle konuşuyorlar, gülüyorlar, birbirlerine salonun bir ucundan sesleniyorlar. Aile masasına oturttukları Wafa'nın çevresini sarıyorlar ve buradan da Louise, gelinin yerinden kıpırdamaya hakkı olmadığını anlıyor.

Louise'i salonun en dibine oturttular, sokağa bakan pencerenin uzağına, Wafa'nın bu sabah kendisine tanıştırdığı bir adamın yanına. "Sana Hervé'den bahsetmiştim. Benim hizmetçi odamın inşaat işlerini o yaptı. Bizim mahalleye yakın bir yerde çalışıyor." Wafa, onu özellikle Hervé'nin yanına oturttu. Louise'in layık olduğu türde bir adam. Hiç kimsenin istemediği, ama Louise'in alacağı türde, tıpkı eski giysileri, başkalarının okuduğu, sayfaları yırtılmış dergileri ve hatta çocukların kemirip bıraktıkları çörekleri aldığı gibi.

Hervé'den hoşlanmıyor. Wafa'nın ısrarcı bakışlarından rahatsız oluyor. Gözetleniyor olma, tuzağa düşürülme duygusundan nefret ediyor. Üstelik adam öyle sıradan ki. Beğenilecek hiçbir yanı yok. Öncelikle boyu Louise'den azıcık daha uzun. Bacakları kaslı ama kısa, kalçaları ise daracık. Boynu varla yok arası. Konuşurken, bazen başını omuzlarının arasına sokuyor, utangaç bir kaplumbağa gibi. Louise gözlerini, Hervé'nin masanın üzerinde duran ellerinden ayırmıyor, ırgat elleri, yoksul ve sigara içen insan elleri. Birkaç dişinin eksik olduğunu fark etti. Kibar görünüşlü değil.

Salatalık ve şarap kokuyor. Louise'in ilk aklına gelen, onu Myriam ile Paul'a tanıştırmaktan utanacağı oluyor. Hayal kırıklığına uğrarlardı. Bu adamın kendisi için yeterince iyi olmadığını düşüneceklerinden emin.

Hervé ise, aksine, kendisine azıcık ilgi gösteren genç bir kızı kesen bir moruğun hevesli bakışlarıyla süzüyor Louise'i. Son derece şık ve narin olduğunu düşünüyor. Yakasının ince işçiliğini, küpelerinin hoşluğunu en ince ayrıntısına kadar inceliyor. Dizlerinin üzerine koyduğu ve evirip çevirdiği ellerine bakıyor, pembe tırnaklı ufacık beyaz ellerine, hiç cefa çekmemiş, çok çalışıp didinmemiş gibi duran ellerine. Louise ona, tadilat ya da tamirat yapmaya gittiği yaşlı kadınların evlerindeki etajerlerin üzerinde sergilenmiş porselen bebekleri anımsatıyor. Tıpkı o oyuncaklar gibi, Louise'in yüz hatları da neredeyse sabit, arada sırada yüzüne yansıyan ve ona son derece yakışan hareketsiz duruşları var. Her uzaklara dalıp gittiğinde, Hervé onu hafifçe sarsıp kendine getirmek istiyor.

Ona mesleğinden bahsediyor. Teslimatçı şoför, ama tam zamanlı değil. Bir yandan da getir götür, tadilat işleri ya da nakliyecilik yapıyor. Haftada üç kez gün, Haussmann Bulvarı'ndaki bir bankanın otoparkında güvenlik görevlisi olarak çalışıyor. "Bu şekilde kitap okuyacak zamanım oluyor. Polisiye romanlar, ama hepsi bu değil." Louise'e ne okuduğunu sorduğunda, ne yanıt vereceğini bilemiyor.

"Peki ya müzik? Müzikten hoşlanır mısın?"

Hervé müzik delisi ve ufacık, eflatun parmaklarını gitarın akordunu yaparmışçasına hayali tellerin arasına sıkıştırıyor. Eskiden, geçmişten, banttan müzik dinlenilen dönemlerden söz ediyor, şarkıcıların idolleri olduğu zamanlardan. Saçları uzunmuş, Jimi Hendrix'e taparmış. "Sana bir fotoğraf

göstereceğim," diyor. Louise hiç müzik dinlemediğini fark ediyor. Hiç böyle bir zevke sahip olmadı. Tek bildiği, annelerden kızlarına geçen çocuk şarkıları ile basit uyaklı tekerlemeler. Bir akşam Myriam onu, çocuklarla birlikte bir şeyler mırıldanırken yakalamıştı. Ona sesinin çok güzel olduğunu söylemişti. "Yazık, şarkı söyleyebilirdiniz."

Louise konukların büyük çoğunluğunun içki içmediğini fark etmedi. Masaların ortasında büyük bir şişe maden suyu ile bir sürahi su duruyor. Hervé, yere, hemen sağına bir şişe şarap gizlemiş ve Louise'in kadehi boşaldıkça dolduruyor. Louise ağır ağır içiyor. Ve sonunda sağır edici müziğe, davetlilerin bağırış çağırışlarına, dudaklarını mikrofona yapıştırıp konuşan delikanlıların tek kelimesi bile anlaşılmayan söylevlerine alışıyor. Hatta Wafa'ya bakıp gülümsüyor ve tüm bunların bir maskeli balodan, bir aldatmacadan, bir yutturmacadan ibaret olduğunu unutuyor.

İçiyor ve hayatın rahatsızlıkları, soluk almanın sıkılganlığı, bütün acısı, dudaklarının ucuyla yudum yudum içtiği kadehlerin içinde eriyip gidiyor. Lokantanın bayağılığı, Hervé'ninki, hepsi farklı bir şekle bürünüyor. Hervé'nin yumuşak bir ses tonu var ve susmasını biliyor. Louise'e bakıp gülümsüyor ve bakışlarını indirip masaya çeviriyor. Söyleyecek bir şeyi olmadığında sessiz kalıyor. Kirpiksiz, çipil gözleri, seyrek saçları, morumsu teni, tavırları artık Louise'i rahatsız etmiyor.

Hervé'nin ona eşlik etme teklifini kabul ediyor ve birlikte metro durağına kadar yürüyorlar. Louise vedalaşıyor ve arkasına bakmadan merdivenden iniyor. Geri dönüş yolunda Hervé onu düşünüyor. İngilizce sözlü bir şarkının inatçı bestesi gibi içine işledi, her ne kadar hiçbir şey anlamasa, aradan yıllar geçmesine rağmen en sevdiği nakaratlarını yanlış yunluş söylemeye devam etse de.

Her sabah olduğu gibi, saat 07.30'da Louise dairenin kapısını açıyor. Paul ile Myriam salonda, ayakta duruyorlar. Sanki onu bekliyorlarmış gibi. Myriam'ın yüzünde, gece boyunca kafesinde dönüp durmuş, açlık çeken bir vahşi hayvanın ifadesi var. Paul televizyonu açıyor ve bir kerelik, çocuklar okula gitmeden çizgi film izlemelerine izin veriyor.

"Burada kalın. Yerinizden kıpırdamayın sakın," diye buyuruyor, bakışlarını ekrana kenetlemiş, ağızları bir karış açık, bir grup haylaz tavşanı büyülenmiş gibi izleyen ufaklıklara. Büyükler kendilerini mutfağa kapatıyorlar. Paul, Louise'e oturmasını söylüyor.

"Size bir kahve yapayım mı?" diye soruyor dadı.

"Hayır, gerek yok, teşekkürler," diye cevap veriyor Paul, mesafeli.

Hemen arkasında, Myriam gözlerini yerden ayırmıyor. Elini dudaklarına götürmüş duruyor. "Louise, bizi oldukça zor durumda bırakan bir mektup aldık. Açıkça söylemek gerekirse, bu öğrendiklerimiz çok canımızı sıktı. Bizim de hoşgörüyle karşılayamayacağımız şeyler var."

Paul nefes bile almadan konuştu, bakışlarını elinde tuttuğu zarftan bir an olsun ayırmadan.

Louise'in soluğu kesiliyor. Dilini bile hissetmiyor artık, bu yüzden ağlamamak için dudaklarını ısırmak zorunda. Çocuk gibi davranmak isterdi, kulaklarını tıkayıp bağırmak,

yerlerde yuvarlanmak, sırf bu konuşmayı yapmak zorunda kalmamak için. Paul'un parmaklarının arasında duran mektubun ne olduğunu anlamaya çalışıyor, ama hiçbir şey göremiyor ne adresini ne de içeriğini.

Bir anda, mektubun Bayan Grinberg'den gelmiş olabileceğine ikna oluyor. O yaşlı cadı, Paul ile Myriam'ın yokluğunda onu dikizlemiş ve şimdi de onu ispiyonlamış olmalı. Bir ihbar mektubu yazmıştır, can sıkıntısından kurtulmak için iftiraları art arda sıralamıştır. Louise'in tatilini burada geçirdiğini anlatmıştır, orası kesin. Wafa'yı ağırladığını. Kim bilir, belki de mektubun altına adını bile yazmamıştır, sırf olayın esrarını ve kötülüğü artırmak için. Ve kuşkusuz bir sürü şey de uydurmuştur, kocakarı hayallerinin, şehvet düşkünü sulanmış beyninin bütün abukluklarını mektuba döşemiştir. Louise buna tahammül edemeyecek. Hayır, Myriam'ın o bakışına, onların yatağında uyuduğunu, onlarla dalga geçtiğini düşünecek olan işvereninin o iğrenmiş bakışına tahammül edemeyecek.

Louise gerildi. Parmakları nefretle kasıldı ve titrediklerini belli etmemek için ellerini dizlerinin altına sıkıştırıyor. Yüzü ve boynu kireç gibi. Öfke dolu bir hareketle parmaklarını saçlarının arasından geçiriyor. Bir tepki vermesini bekleyen Paul, konuşmasını sürdürüyor.

"Bu mektup hazine müsteşarlığından geliyor, Louise. Onlara ayladır ödemediğiniz borcunuzun karşılığında, maaşınıza haciz koymamızı talep ediyorlar bizden. Size göndermiş oldukları uyarı mektuplarının hiçbirine yanıt vermemişsiniz!"

Paul, dadının bakışlarında bir rahatlama sezdiğine yemin edebilirdi.

"Bu sürecin sizin için son derece küçük düşürücü olduğunun farkındayım, ancak tahmin edersiniz ki, bizim için de pek hoş bir durum değil."

Paul, kıpırdamadan duran Louise'e mektubu uzatıyor.

"Bakın."

Louise zarfı alıp terli ve titrek elleriyle, içinden mektubu çıkarıyor. Gözleri buğulu, okurmuş gibi yapıyor ama hiçbir şey anlamıyor.

"Bu yola başvurdularsa eğer, demek ki başka çareleri kalmamış, anlıyor musunuz? Bu kadar ihmalkâr davranamazsınız," diye açıklıyor Myriam.

"Çok üzgünüm," diyor Louise. "Çok üzgünüm, Myriam. Bu işi halledeceğim, size söz veriyorum."

"İhtiyacınız olursa, size yardımcı olabilirim. Bir çözüm bulabilmemiz için bana tüm evrakları getirmeniz gerekecek."

Louise elini yanağına sürtüyor, avcu açık, bakışları bomboş. Bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyor. Myriam'ı kollarına alıp sıkıca sarılmak ve ondan yardım dilenmek isterdi. Ona yalnız, yapayalnız olduğunu ve başına çok fena şeyler geldiğini söylemek isterdi, başına gelenleri kimseciklere anlatamadığını ve sadece onunla paylaşmak istediğini. Louise şaşkın, ürkek. Nasıl davranması gerektiğini bilmiyor. Durumu çaktırmıyor. Her şeyin bir yanlış anlaşılmadan kaynaklandığını söylüyor. Bir adres değişikliği olduğunu ileri sürüyor. Suçu, son derece basiretsiz ve tam bir sır küpü olan kocası Jacques'a atıyor. Gerçeği, kanıtları reddediyor. Anlatımı o kadar belirsiz, o kadar hazin ki, Paul gözlerini tavana çeviriyor.

"Pekâlâ, pekâlâ. Bunlar sizin problemleriniz, kendiniz halledin. Bir daha asla bu tarz bir mektupla karşılaşmak istemiyorum."

Mektuplar Louise'in peşini hiç bırakmadı, Jacques'ın evinden, stüdyosuna ve nihayet buraya, çalıştığı yere, onun sayesinde ayakta durabilen bu eve kadar takip ettiler onu. Jacques'ın tedavisinden kalan ödenmemiş faturaları buraya yolladılar, katlanarak artan emlak vergilerini ve Louise'in neyin karşılığında dahi alındıklarını bilmediği gecikmiş kredi borçlarını. Sessizliği karşısında, yakasından düşeceklerini sanmıştı, gayet safça. Ölü taklidi yapması gerektiğini düşünmüştü, kimse için bir değeri yoktu, hiçbir şeye sahip de değildi. Onlara ne oluyordu ki? Onu böyle sıkıştırmalarına ne gerek vardı?

Mektupların nerede olduklarını biliyor. Yırtıp atmadığı, elektrik sayacının üzerinde duran bir yığın zarf. Hepsini ateşe vermek isterdi. Sonu gelmeyen cümlelerden, bir sayfadan diğerine taşan tablolardan ve sürekli artarak sütunları dolduran sayılardan hiçbir şey anlamıyor nasılsa. Tıpkı Stéphanie'nin derslerine yardım ettiği zaman gibi. Ona yazı yazdırıyordu. Matematik problemlerini çözmesine destek olmaya çalışıyordu. Kızı gülerek onunla dalga geçiyordu "Sen ne anlarsın ki zaten? Beyinsizin tekisin."

O akşam, pijamalarını giydirdikten sonra, Louise çocukların odasında oyalanıyor. Myriam onu girişte bekliyor, baston yutmuş gibi dimdik. "Gidebilirsiniz artık. Yarın görüşürüz." Louise burada kalmayı nasıl da isterdi. Orada, Mila'nın ayağının dibinde uyumayı. Hiç gürültü yapmazdı, kimseyi rahatsız etmezdi. Louise stüdyosuna dönmek istemiyor. Her akşam biraz daha geç çıkıyor ve sokaklarda geziyor, gözlerini yere çevirip atkısını çenesine kadar sarıyor.

Mal sahibi ile karşılaşmaktan korkuyor, kızıl saçlı ve gözleri sürekli kan çanağı gibi dolaşan o morukla. Sırf, "Bu mahallede bir Beyaz'a ev kiralamak umulmadık bir durum," olduğu için kendisine güvenmiş olan pinti herifin teki. Şimdi ne kadar da pişman olmalı.

Louise trende ağlamamak için dişlerini sıkıyor. Buz gibi, sinsi bir yağmur, paltosunu, saçlarını sırılsıklam ediyor. Kapı sundurmalarından düşen koca damlalar yakasından içeri süzülüp onu titretiyor. Sokağının başına geldiğinde, etraf ıssız olmasına rağmen, birinin onu gözetlediği hissine kapılıyor. Arkasını dönüyor, ama kimseyi göremiyor. Sonra karanlığın içinde, iki arabanın arasında, yere çömelmiş adamı fark ediyor. Adamın çıplak kalçalarını, bacaklarının üzerine yasladığı kocaman ellerin görüyor. Bir elinde gazete tutuyor. Louise'e bakıyor. Ne düşmanca duruyor ne de utanmış gibi. Louise, midesi korkunç derecede bulanarak geri adım atıyor. Çığlık atası, birini şahit gösteresi geliyor. Adamın biri sokağında sıçıyor, burnunun dibinde. Belli ki, artık bu yaptığından hiç utanmayan, tuvalet ihtiyacını arsızca ve haysiyetsizce yapmaya alışmış bir adam.

Louise yaşadığı binanın kapısına kadar koşup titrek adımlarla merdivenleri tırmanıyor. Her şeyi derleyip toparlıyor. Çarşafları değiştiriyor. Yıkanmak, ısınmak için uzun süre kaynar suyun altında durmak isterdi, ancak birkaç gün önce duşu çöktü ve kullanılmaz halde. Kurnanın altındaki ahşap çürüyüp göçtü ve duş tam anlamıyla yıkıldı. O günden beri evyenin içinde yıkanıyor, bir duş eldiveniyle. Üç gün önce, formika tabureye oturup saçını yıkadı.

Yatağının üzerine uzanıyor ama bir türlü uyku tutmuyor. Sürekli, gölgelerin arasındaki o adam geliyor aklına. Bir süre

sonra aynı şeyin onun başına da geleceğini düşünmeden edemiyor. Kendini sokakta bulacağını. Bu iğrenç daireden bile çıkmak zorunda kalacağını ve sokağın ortasında sıçacağını, tıpkı bir hayvan gibi.

Ertesi sabah, Louise yataktan kalkamıyor. Bütün gece ateşler içinde yattı, dişlerini takırdatacak kadar. Bademcikleri şiş, yara içinde. Tükürüğünü bile yutamayacak halde. Telefonu çalmaya başladığında saat 07.30'u gösteriyor. Yanıt vermiyor. Oysa ekranda Myriam'ın adını görüyor. Gözlerini açıyor, elini telefona uzatıyor ve aynı hızla kapatıyor. Kafasını yastığına gömüyor.

Telefon tekrar çalmaya başlıyor.

Bu kez Myriam bir mesaj bırakıyor. "Günaydın, Louise, umarım iyisinizdir. Saat sekize geliyor. Mila dün geceden beri hasta, ateşi var. Benim de çok önemli bir işim var, bugün bir davam olduğunu size söylemiştim. Umarım her şey yolundadır ve önemli bir şey olmamıştır. Bu mesajı alır almaz beni hemen arayın. Sizi bekliyoruz." Louise telefonu ayaklarının dibine atıyor. Battaniyesine sıkıca sarınıyor. Susadığını ve acilen tuvalete gitmesi gerektiğini unutmaya çalışıyor. Yerinden kıpırdamak istemiyor.

Kendini ısıtan kalorifer peteğinin sıcağından yararlanmak için yatağını duvara doğru itti. Bu şekilde yatınca, burnu neredeyse pencereye değiyor. Gözlerini sokaktaki kurumuş ağaçlara çevirmiş, hiçbir çıkar yol bulamıyor. Garip bir biçimde, mücadele etmenin yararsız olacağı inancında. Olaylar karşısında tek yapabileceği şeyin süzülmek, teslim olmak, kendini koyuvermek ve pasif kalmak olduğunu

düşünüyor. Bir gün önce zarfları topladı. Her birini açıp, tek tek yırttı. Parçalarını evyenin içine attı ve musluğu açtı. Islanan kâğıt parçaları birbirlerine yapıştı ve musluktan akan kaynar suyun altında dağılıp ufalanan iğrenç bir hamur topu oluşturdu. Telefon çalıyor, art arda. Louise cep telefonunu yastığının altına fırlattı, ama tiz zili uykuya dalmasına engel oluyor.

Evin içinde, Myriam paniğe kapılmış halde, çizgili koltuğun üzerindeki avukat cübbesini ayaklarıyla çiğniyor. "Geri gelmeyecek," diyor Paul'a. "Bir günden öbürüne ortadan kaybolan ilk dadı o olmayacak. Bir sürü benzer hikâye dinledim." Tekrar aramayı deniyor ve Louise'in sessizliği karşısında kendini tamamen çaresiz hissediyor. Paul'a sataşıyor. Ona çok sert davranmış olmakla suçluyor kocasını, Louise'e sıradan bir çalışan gibi davranmakla. "Gururunu kırdık," diyor en sonunda.

Paul karısını yatıştırmaya çalışıyor. Belki de Louise'in bir sorunu vardır, mutlaka bir şey olmuştur. Onları bu şekilde, hiçbir açıklama yapmadan yüzüstü bırakmaya cesaret edemezdi yoksa. Çocuklara bu denli bağlı olan biri, onlarla vedalaşmadan hayatta ayrılamazdı. "Saçma sapan senaryolar üreteceğine, git de adresini ara. Kontratına göz at. Bir saate kadar cevap vermezse, atlar evine giderim."

Myriam yere çömelmiş, çekmeceleri karıştırdığı sırada telefon çalıyor. Güçlükle duyulabilecek bir sesle, Louise ondan özür diliyor. Öyle hasta ki, yataktan bile çıkamadı. Sabaha karşı uyuyakaldı ve telefonunu duymadı. En az on kez: "Çok üzgünüm," diye tekrarlıyor. Böylesi sıradan bir açıklama karşısında Myriam afallıyor. Bunu, bu kadar basit

bir sağlık sorununu aklına getirememiş olduğu için kendini biraz mahcup hissediyor. Sanki Louise asla pes etmezmiş, bedeni yorgunluk ya da hastalık nedir bilmezmiş gibi. "Anlıyorum," diyor Myriam. "Dinlenmenize bakın, biz bir çaresini bulacağız."

Paul ve Myriam dostlarını, iş arkadaşlarını ve akrabalarını arıyorlar. En sonunda biri onlara, "destek verebilecek" bir öğrenci kızın telefon numarasını veriyor ve kız şansa, hemen gelmeyi kabul ediyor. Yirmili yaşlarındaki bu güzel sarışın, Myriam'da hiç güven uyandırmıyor. Eve girer girmez, topuklu botlarını yavaşça çıkarıyor. Myriam, kızın boynunda korkunç bir dövme olduğunu fark ediyor. Myriam'ın tembihlerine sürekli, "evet" diye karşılık veriyor, ama pek bir şey anlamamış gibi duruyor, sanki tek istediği bu sinirli ve ısrarcı işverenden yakasını kurtarmakmış gibi. Kanepede uyuklayan Mila'ya abartılı bir ilgiyle yaklaşıyor. Anaç bir endişe duyuyormuş gibi yapıyor, oysaki henüz kendisi çocuk.

Myriam'ı esas bezdiren, akşam eve geri döndüğünde gördükleri. Ev korkunç bir dağınıklık içinde. Oyuncaklar salonun her köşesine dağılmış. Kirli bulaşıklar evyenin içine bırakılmış. Küçük masanın üzerinde kurumuş havuç püresi var. Genç kız, hücresinin kapısı açılmış bir mahkûm gibi ferahlayarak yerinden kalkıyor. Myriam'ın verdiği paraları cebine tıkıştırıp elinde cep telefonuyla kapıya doğru koşuyor. Sonradan Myriam, balkonda bir düzine kadar sigara izmaritine ve çocukların odasındaki mavi komodin üzerinde eriyip boyasına zarar veren çikolatalı dondurmanın izlerine rastlıyor.

Üç gün boyunca, Louise sürekli karabasanlar görüyor. Uykuya dalmak yerine, düşüncelerinin birbirine karıştığı, kaygısının daha da arttığı sapkın bir baygınlık hali içinde çırpınıyor. Geceleri, içinden yükselen çığlıklar bağırsaklarını deşiyor. Geceliği böğrüne yapışmış, dişlerini gıcırdatarak, çekyatın şiltesiyle boğuşuyor. Yüzü sanki uzun ökçeli bir çizmenin altında eziliyormuş ve ağzı toz toprakla doluymuş gibi hissediyor. Kalçaları, bir kurbağa yavrusunun kuyruğu gibi çırpınıyor. Su içmek ve tuvalete gitmek için yataktan kalkıyor yalnızca ve sonra hemen oyuğuna dönüyor.

Sanki çok derin bir suyun dibinden yüzeyine çıkmışçasına uyanıyor uykusundan, sanki çok uzaklara yüzmüş de oksijensiz kalmışçasına, sanki su siyah ve yapışkan bir balçığa dönüşmüşçesine, sanki derin bir soluk alabilmek, yeterince havaya, suyun yüzeyine çıkabilecek yeterli güce kavuşabilmek için dua edermişçesine.

Kabı çiçek desenli küçük defterine, Henri-Mondor Hastanesi'ndeki doktorlardan birinin kullandığı terimi not etti. "Hezeyanlı melankoli" Louise bu tabiri çok hoş bulmuştu ve hüznüne bir tutam şiir, bir tutam firar eklenivermişti. Bastırarak yazılmış, eğik harflerden oluşan tuhaf elyazısıyla bunu defterine not etmişti. Küçük defterinin sayfalarındaki kelimeler, Adam'ın sırf yıkıldıklarını görmek için inşa ettiği tahta küplerden titrek yapıları andırıyor.

Hayatında ilk kez yaşlılığı düşünüyor. Yoldan çıkmaya başlayan bedeni, her hareketiyle iliklerine dek ağrıyan kemikleri, giderek artan doktor faturalarını. Ve ardından gelen, kirli pencereli dairesinde geçireceği, yatalak, marazi, hastalıklı yaşlılığın bunalımını. Bu onda bir saplantı haline geldi. Bu evden nefret ediyor. Duş kabininden sızan o nem kokusu yakasını bırakmıyor. Onu ağzının içinde bile hissediyor. Tüm çatlaklar, tüm aralıklar yeşilimsi bir yosunla kaplı ve Louise istediği kadar sertçe kazısın, sabahına daha da yoğun bir şekilde yeşeriyor. İçini kin bürüyor. Köleliğe alışkın tavrı ve çocuksu iyimserliğiyle çelişen bir kin.

Her şeyi karman çorman eden bir kin. Louise hüzünlü ve bulanık bir rüyaya sürükleniyor. Çok fazla şey görmüş, çok fazla şey duymuş olmanın, hiçbir zaman sahip olamadığı bir mahremiyetin tedirginliği içinde. Kendine ait bir odası olmadı hiç.

İki bunalım gecesinin ardından, tekrar işe başlamaya hazır hissediyor kendini. Zayıfladı, küçük bir kızınki gibi solgun ve çökük yüzü, dayak yemişçesine uzamış görünüyor. Saçını tarıyor, boyanıyor. Gözkapaklarına mor renkli farıyla gölgeler yaptıkça sakinliyor.

Saat 07.30'da Hauteville Sokağı'ndaki dairenin kapısını açıyor. Mila, üzerinde mavi pijamasıyla dadısına doğru koşuyor. Kucağına atıyor kendini. Ve ona: "Louise, sensin! Geri döndün!" diyor.

Annesinin kucağındaki Adam, çırpınıyor. Louise'in sesini duydu, pudrasının kokusunu, tahta zemindeki yumuşak adımlarının sesini tanıdı. Ufacık elleriyle, onu gülümseyerek Louise'in şefkatli kollarına bırakan annesinin göğsünü ittiriyor.

Myriam'ın buzdolabında bir sürü kutu var. Üst üste dizilmiş ufacık kutular. Üzerleri alüminyum kâğıtla örtülü kâseler var. Plastik rafların üzerinde küçücük limon parçalarına, kurumuş bir salatalığa ya da buzdolabının kapısını açar açmaz kokusu mutfağı saran bir soğanın cücüğüne rastlamak mümkün. Geriye yalnızca kabuğu kalmış bir parça peynire. Myriam kutuların içinde, şekillerini ve renklerini çoktan kaybetmiş birkaç bezelye tanesine rastlıyor. Üç tek makarna. Bir kaşık lapa. Bir serçeyi bile doyuramayacak büyüklükte, ama yine de Louise'in özenle saklamayı tercih ettiği bir lime hindi.

Bunlar, Paul ve Myriam için şaka konusu. Louise'in bu saplantısı, yemek atma fobisi ilk başta onları güldürüyor. Dadı konserve kutularının dibini kazıyor, çocuklara yoğurt kaplarını yalatıyor. İşverenleri bu durumu gülünç ve dokunaklı buluyor.

Paul, gecenin bir yarısı, içinde akşamdan kalan yiyeceklerin ya da Mila'nın tamir etmeye değmeyecek kırık bir oyuncağının bulunduğu çöp torbalarını gizli gizli konteynere indiren Myriam ile dalga geçiyor. "Louise'in seni azarlayacağından korkuyorsun, kabul et!" Ve gülerek, merdivenleri peşinden iniyor.

Mahalledeki dükkânlar tarafından posta kutularına bırakılan ve okumadan, direkt çöpe atmayı alışkanlık edindikleri

reklam broşürlerini Louise'in pür dikkat incelemesi onları eğlendiriyor. Dadı, biriktirdiği indirim kuponlarını büyük bir gururla gösterirken, Myriam bunun ne kadar saçma bir şey olduğunu söylemeye utanıyor. Zaten Myriam, Louise'in yaptıklarını kocasına ve çocuklarına örnek davranış olarak gösteriyor. "Louise haklı. İsraf etmemek lazım. Yiyecek bulamayan çocuklar var."

Ancak birkaç ayın sonunda, Louise'in bu takıntısı, gerginliğe neden olmaya başlıyor. Myriam, dadının bu saplantılarına sitem ediyor. Fazlasıyla katı olduğundan, paranoyak davrandığından şikâyet ediyor. "Üstelik bir de çöpleri karıştırıyor, ona hesap vermek zorunda değilim herhalde," diyor, Louise'in abartılı yetkilerinden kurtulmaları gerektiğine inanan Paul'a. Myriam kararlı davranıyor. Louise'e son kullanma tarihi geçmiş ürünler yedirmeyi yasaklıyor. "Evet, tek bir gün geçmiş olsa bile. Bu konuyu bir daha tartışmayalım artık."

Bir akşam, Louise hastalıktan henüz kurtulmuşken, Myriam akşam geç saatte işten dönüyor. Evin içi kapkaranlık ve Louise sırtında paltosu, kolunda çantası kapının arkasında durmuş bekliyor. Yarım ağızla iyi akşamlar dileyip asansöre yöneliyor. Myriam kafa yoramayacak ya da hislenemeyecek kadar yorgun.

"Louise surat mı asıyor? Ne olmuş yani?"

Kendini kanepeye atıp üzerinde iş kıyafetleri ve ayağında ayakkabılarla öylece uyuyakalabilir. Ancak kendine bir kadeh şarap koymak için mutfağa gidiyor. Biraz salonda takılıp buz gibi bir kadeh beyaz şarap ve bir sigara içip azıcık rahatlamak istiyor. Çocukları uyandırmaktan korkmasa, banyo bile yapabilirdi.

Mutfağa girip ışığı yakıyor. Burası her zamankinden de temiz görünüyor. İçeride ağır bir sabun kokusu hâkim. Buzdolabının kapısı temizlenmiş. Mutfak tezgâhının üzerine hiçbir şey bırakılmamış. Ocağın üzerinde tek bir yağ lekesi bile yok, dolapların kulpları süngerle ovulmuş. Ve karşısındaki pencerenin camı pırıl pırıl.

Buzdolabının kapısını açmak üzereyken, Myriam onu görüyor. Çocuklarının dadılarıyla birlikte yemek yedikleri küçük masanın tam ortasında duruyor. Bir tam tavuğun iskeleti tabağın içinde duruyor. Üzerinde tek bir parça et, en ufak bir deri parçası dahi kalmamış, tertemiz bir iskelet. Sanki bir akbaba ya da inatçı, titiz bir böcek tarafından kemirilmiş gibi. Her halükârda tehlikeli bir hayvan.

Bakışlarını kahverengi iskelete kenetliyor, yuvarlak göğüs kafesine, sivri uçlu kemiklerine, düzgün ve parlak omurgasına. Butları kopartılmış, ancak eğri büğrü kanatları üzerinde hâlâ, her an dağılacakmış gibi duran gevşemiş eklemlere. Sarımsı, parıl parıl kıkırdakları kurumuş cerahate benziyor. Deliklerin arasından, küçük kemiklerin içinden, Myriam göğüs boşluğunu görüyor, kapkara ve cansız. İskeletin üzerinde ne et kalmış, ne organ ne de kokuşabilecek herhangi bir şey, oysa Myriam'a göre bu, gözünün önünde, mutfağının ortasında çürümeyi sürdüren iğrenç bir cesetten, bir hayvan leşinden farksız.

Bu sabah bu tavuğu kendi elleriyle çöpe attı, bundan emin. Eti tüketilemeyecek haldeydi, bu şekilde çocukların hastalanmasını da önlemiş olacaktı. Tabağı, çöp torbasının üzerinden güzelce silkelediğini ve her tarafı yağlı bir jelatinle kaplı hayvanın içine düştüğünü çok iyi hatırlıyor. Çöp sepetinin dibini boyladığında ezilen kemikleri boğuk bir

ses çıkarmış ve Myriam "öğğ" demişti. Sabahın köründe bu koku midesini bulandırmıştı.

Myriam dokunmaya cesaret edemediği hayvana yaklaşıyor. Bu bir hata ya da Louise'in ihmalkârlığı olamaz. Hele bir şaka, hiç olamaz. Yo, bu iskelet tatlı badem aromalı bulaşık deterjanı kokuyor. Louise onu şarıl şarıl suların altında yıkadı, onu temizledi ve bir intikam aleti gibi, meşum bir totem gibi orada sergiledi.

Sonradan Mila, annesine her şeyi bir bir açıkladı. Louise'in onlara elleriyle nasıl yemek yeneceğini öğrettiğini anlatırken durmadan gülüyor, zıp zıp zıplıyordu. Adam ile birlikte sandalyelerinin üzerine dikilip kemikleri tek tek kazımışlar. Et kupkuruymuş ve yerken boğulmamaları için, Louise kocaman bardaklar dolusu Fanta içmelerine izin vermiş. İskeletin şeklini bozmamaya özen göstermiş ve tavuğu gözünün önünden ayırmamış. Çocuklara bunun bir oyun olduğunu ve kurallarına uyarlarsa eğer onları ödüllendireceğini söylemiş. Ve sonunda, hayatlarında ilk kez, ikişer mayhoş şekerlemeye hak kazanmışlar.

Hector Rouvier

Aradan on yıl geçti, ama Hector Rouvier, Louise'in ellerini dün gibi hatırlıyor. En sık dokunduğu yeri orasıydı, elleri. Ezilmiş taçyaprağı gibi kokarlardı ve tırnakları her daim ojeliydi. Hector ellerini sıkar, onlara sıkıca sarılırdı ve televizyonda bir film izlediğinde onları ensesinde hissederdi. Louise'in elleri sıcak suya dalar ve Hector'un cılız bedenini ovardı. Saçlarındaki sabunu köpürtür, koltukaltlarına doğru kayar, cinsel organını, karnını, poposunu yıkarlardı.

Yatağında yüzükoyun uzanmış, başı yastığına gömülü halde, Louise'in sırtını okşamasını istediğini işaret etmek için pijamasının üstünü yukarı doğru sıyırırdı. Dadısı tırnaklarının ucunu, ürperen, titreşen teninde yavaşça gezdirirdi, Hector, sakinleşmiş ve Louise'in parmaklarının etkisiyle uyarılmış olmaktan dolayı biraz da utanmış halde derin bir uykuya dalardı.

Okul yolunda, Hector dadısının parmaklarını sımsıkı tutardı. Büyüdükçe ve avuç içleri genişledikçe Louise'in kurabiye kadar, porselen kadar kırılgan kemiklerini un ufak etmekten korkardı. Dadının eklemleri çocuğun avcunda çatırdardı ve bazen Hector, Louise'i elinden tutup onu karşıya geçirenin kendisi olduğu izlenimine kapılırdı.

Louise ona hiç sert davranmadı, asla. Ve onun öfkelendiğine de hiç tanık olmadı. Ona asla el kaldırmadı, bundan kesinlikle emin. Birlikte uzun yıllar geçirmelerine rağmen,

onunla ilgili hatıraları buğulu, şekilsiz. Louise'in yüzü çok uzaklarda kalmış gibi, yolda tesadüfen karşılaşsalar, onu tanıyıp tanıyamayacağından emin değil. Ama o yumuşacık, pürüzsüz yanağının teması, sabah akşam sürdüğü allığının kokusu, çocuk yüzüne değen ten rengi naylon çoraplarının dokusu, onu hafifçe dişleyerek tuhaf biçimde öpüşü, sevgisinin ansızın vahşileşebileceğini gösteren ısırışları, ona bütünüyle sahip olma arzusu. Tüm bunlar hep aklında.

Pişirdiği o lezzetli çörekleri de unutmadı. Okul çıkışına getirdiği pastaları ve Hector'un oburluğu karşısında duyduğu mutluluğu. Domates sosunun tadını, azıcık pişirdiği etlere karabiber ekişini, hiç aklından çıkmayan o mantarlı kremasını. Çocukluğuna, bilgisayar ekranlarının karşısında tüketilen donmuş yemeklerin öncesine dayanan bir mitoloji.

Ayrıca Louise'in ona karşı son derece sabırlı olduğunu hatırlıyor ya da hatırladığını sanıyor. Anne babasıylayken, uykuya dalış merasimi çoğunlukla kötü sonlanırdı. Hector ağladıkça, annesine kapıyı aralık bırakması için yalvardıkça, bir masal daha anlatmasını, bir bardak su getirmesini istedikçe, bir canavar gördüğüne ya da karnının aç olduğuna yemin ettikçe, annesi, Anne Rouvier sinirlenirdi.

"Ben de uykuya dalmaktan korkuyorum," diye itiraf etmişti ona Louise. Karabasanlara karşı hoşgörülüydü ve şakaklarını saatlerce ovalayabilir ve uyuyakalıncaya dek onu gül kokan, o ince uzun parmaklarıyla okşayabilirdi. Çocuğun odasındaki gece lambasını açık bırakması konusunda Hector'un annesini ikna etmişti. "Ona bu tür bir korku aşılamamıza ihtiyaç yok."

Evet, gidişi onu derinden yaraladı. Onu çok fena özledi ve yerine gelen, onu her gün okuldan alan, onunla sürekli

İngilizce konuşan ve annesinin deyişiyle onu "entelektüel açıdan uyaran" genç kızdan nefret etti. Onu terk ettiği için Louise'e karşı kin besledi, vermiş olduğu o hararetli sözlerin hiçbirini tutmadığı için, onu sonsuza dek seveceğine dair ettiği yeminleri bozduğu için, hem de ona, yerinin asla doldurulamayacağı biriciği olduğuna yemin ettikten sonra. Günün birinde ortadan kayboluverdi ve Hector soru sormaya cüret edemedi. Onu terk eden bu kadının arkasından ağıt yakamadı, çünkü sekiz yaşında olmasına rağmen, bu aşkın gülünç olduğunu, onunla dalga geçeceklerini ve kendisine acıyanların aslında rol yaptıklarını sezinleyebiliyordu.

Hector başını öne eğiyor. Susuyor. Annesi, yanı başında bir sandalyede oturuyor ve elini oğlunun omzuna koyuyor. Ona şöyle diyor: "Gayet iyi, tatlım." Oysa Anne telaşlı. Polis memurlarının karşısında suçlu bir yüz ifadesiyle duruyor. İtiraf edecek bir şeyler arıyor, uzun süre önce işlediği ve karşılığında onu cezalandırabilecekleri bir suç mesela. Hep böyleydi, masum ve paranoyak. Hiçbir zaman bir gümrükten kan ter içinde kalmadan geçmedi. Bir gün hamile ve gayet ayıkken, tutuklanacağından emin bir biçimde alkolmetre cihazına üfledi.

Gür, kumral saçlarını atkuyruğu toplamış güzel bir kadın olan yüzbaşı, masasına geçip karşılarına oturuyor. Anne'a, Louise ile nasıl tanıştıklarını ve onu çocuklarına dadı olarak işe alma gerekçelerini soruyor. Anne sakince yanıt veriyor. Tek bir şey istiyor, o da polis memuruna tatmin edici cevaplar vermek, doğru iz üzerinde ilerlemesini sağlamak ve özellikle de Louise'in hangi suçtan yargılandığını öğrenmek.

Louise ona bir arkadaşı tarafından önerilmişti. Arkadaşı onu yere göğe sığdıramamıştı. Ve zaten, kendisi de dadıdan

son derece memnun kalmıştı. "Sizin de fark etmiş olacağınız üzere, Hector ona çok bağlıydı." Yüzbaşı, delikanlıya gülümsüyor. Masasının arkasına geçiyor tekrar ve bir dosya açıp, soruyor:

"Bayan Massé'nin sizi aradığı günü hatırlıyor musunuz? Bir seneden biraz daha fazla zaman önce, ocak ayında?"

"Bayan Massé mi?"

"Evet, hatırlamaya çalışın. Louise sizi referans göstermişti ve Myriam Massé onun hakkında ne düşündüğünüzü öğrenmek istemişti."

"Doğrudur, hatırlıyorum. Ona Louise'in fevkalade bir dadı olduğunu söylemiştim."

İki saatten uzun süredir, kendilerine hiçbir avuntu sunmayan bu buz gibi odada oturuyorlar. Ofis gayet düzenli. Ortada bırakılmış hiçbir fotoğraf yok. Duvarda asılı hiçbir afiş ya da kayıp ilanı yok. Yüzbaşı bazen bir cümlenin ortasında durup özür dileyerek ofisinden dışarı çıkıyor. Anne ile oğlu, camın diğer tarafından cep telefonu ile konuştuğunu, bir meslektaşının kulağına bir şeyler fısıldadığını ya da kahve içtiğini görüyorlar. Aralarında konuşmak istemiyorlar, oyalanmak için dahi. Yan yana oturmuş, birbirlerini görmezden geliyorlar, sanki yalnız başlarına kaldıklarını unutmaya çalışırmış gibiler. Derin derin iç geçirmekle, ayağa kalkıp sandalyelerinin etrafında dolanmakla yetiniyorlar. Hector cep telefonuna göz atıyor. Anne, siyah deri çantasını sıkıca kucağında tutuyor. Sıkıntıdan patlıyorlar, ancak polis memuruna can sıkıntılarına dair tek işaret bile göstermeyecek kadar nazik ve korkaklar. Bitkinlik ve uysallıkla serbest bırakılmayı bekliyorlar.

Yüzbaşı bastırdığı evrakları onlara uzatıyor.

"Şurayı imzalayın lütfen. Bir de şurayı."

Anne kâğıda doğru eğiliyor ve gözlerini bile kaldırmadan, kısık bir sesle soruyor:

"Louise ne yaptı? Neler oldu?"

"İki çocuğu öldürmekle suçlanıyor." Yüzbaşının gözaltları kapkara. Mor renkli şişkin halkalar bakışlarını ağırlaştırıyor ve ilginç bir şekilde onu daha da güzelleştiriyor.

Hector, haziran sıcağında sokağa çıkıyor. Kızlar güzel ve artık büyümek istiyor, özgür olmak, erkek olmak. On sekiz yaşının külfetini omuzlarında taşıyor, bu yaşını geride bırakmak isterdi, tıpkı annesini afallamış ve donmuş bir şekilde karakolun kapısında bıraktığı gibi. Az önce, polis memurunun karşısında içini saran ilk duygunun şaşkınlık ya da hayret değil, sonsuz ve sancılı bir teselli olduğunun farkına varıyor. Hatta bir sevinç. Sanki her daim tehdit altında olduğunu biliyormuş gibi, bembeyaz, kükürtlü, sözlerle anlatılamaz bir tehdit. Yalnızca onun, o çocuk kalbi ve gözleriyle görmeyi başarabileceği türde bir tehdit.

Kader bu felaketin başkalarının başına gelmesini istemiş olmalıydı. Yüzbaşı anlamış gibiydi. Az önce, Hector'un kaygısız yüzüne dikkatlice bakmış ve ona gülümsemişti. Tıpkı kazazedelere gülümsendiği gibi.

Myriam bütün gece, mutfak masasının üzerine bırakılmış olan o iskeleti düşünüyor. Gözlerini kapatır kapatmaz, hayvanın kemikleri sanki yanı başında, yatağının içindeymiş gibi hissediyor.

Elini küçük masanın üzerine yaslayıp gözucuyla iskeleti gözleyerek şarabını tek dikişte içti. Ona dokunmaktan, ona değmekten son derece iğreniyor. O an garip bir şeyler olabileceği hissine kapılmıştı, hayvanın canlanabileceği ve yüzüne sıçrayabileceği, saçlarına yapışıp onu duvara yapıştırabileceği hissine. Salonun açık penceresine nazır bir sigara içip mutfağa geri döndü. Ellerine bir çift plastik eldiven geçirip iskeleti çöpe fırlattı. Altındaki tabağı ve yanında duran mutfak bezini de çöpün içine attı. Siyah çöp torbalarını aynı hızla aşağı indirdi ve odanın kapısını arkasından sertçe çarptı.

Yatağına yattı. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki nefes almakta zorlanıyordu. Uyumaya çalıştı, sonra dayanamayıp gözyaşları içinde Paul'u aradı ve ona şu tavuk hikâyesini anlattı. Paul abarttığını düşünüyor. Bu kötü korku filmi senaryosu karşında gülüyor. "Bir tavuk yüzünden kendini bu kadar perişan etmeye değer mi?" Onu güldürmeye olayın hiç de düşündüğü kadar vahim olmadığına inandırmaya çalışıyor. Myriam telefonu yüzüne kapatıyor. Paul onu tekrar aramaya çalışıyor, ama telefona cevap vermiyor.

Önce zihnindeki suçlayıcı düşüncelerden, sonra da vicdan azabından uykuları kaçıyor. Louise'e sövüp savmakla başlıyor. Deli olduğunu söylüyor, kendi kendine. Belki de tehlikeli. İşverenlerine karşı korkunç bir kin, bir intikam duygusu güttüğünü. Louise'in şiddetinin ne boyuta ulaşabileceğini hesaplayamadığı için kendini suçluyor. Dadının bu gibi şeylere öfkelenebileceğini önceden de fark etmişti. Bir keresinde Mila okulda bir yeleğini kaybetmişti ve Louise resmen hasta olmuştu. İstisnasız her gün Myriam'a o mavi yelekten söz ediyordu. Onu bulmaya ant içmişti, okuldaki öğretmeni, hademeyi ve kantindekileri hırpalamıştı. Bir pazartesi sabahı, Myriam'ı Mila'yı giydirirken gördü. Küçük kız mavi yeleğini giymişti.

"Buldunuz mu sonunda?" diye sordu dadı, heyecan dolu bakışlarla.

"Hayır, aynısını satın aldım."

Louise şuursuz bir öfke krizine kapıldı. "Onu aramak için kendimi perişan etmeme değdi gerçekten. Hem ne demek oluyor bu? Eşyaların çalınıyor, onlara gerektiği kadar sahip çıkmıyorsun, ama hiç sorun değil, annesi Mila'ya yenisini alır, öyle mi?"

Ve sonra Myriam, suçlamalarını kendine çeviriyor. Ben de fazla ileri gitmiş olmalıyım, diye düşünüyor. Bu onun bana, fazla müsrif, fazla umursamaz, laubali olduğumu söyleme tarzı. O tavuğu çöpe atmamı, kendisine karşı yapılmış bir hakaret olarak algıladı, ne de olsa maddi sıkıntı yaşamanın ne demek olduğunu iyi biliyor. Ona yardımcı olacağıma, onu küçük düşürdüm.

Sabahın köründe, bütün gece gözünü kırpmamış halde kalkıyor. Yatağından çıkar çıkmaz mutfağın ışığının

yandığını görüyor. Odasından çıkıyor ve Louise'in bahçeye bakan küçük pencerenin önünde oturduğunu görüyor. Dadı çay fincanını iki elinin arasında tutuyor, Myriam'ın kendisine doğum gününde almış olduğu fincanı. Yüzü bir buhar bulutunun içinde süzülüyor. Louise yaşlı bir kadına benziyor, sabahın solgun ışığında titreşen bir hayalete. Saçları, teni renklerinden tamamen sıyrılmış gibi. Myriam, Louise'in son dönemde sürekli olarak aynı şeyleri giydiğini düşünüyor, o mavi gömleğinin bebe yakası daha ilk bakışta midesini bulandırıyor. Onunla konuşmak zorunda olmamayı nasıl da isterdi. Onu hayatından çıkarmayı, hiç çaba harcamadan, tek bir hareketle, sadece gözünü kırparak. Ama Louise orada, karşısında durmuş ona gülümsüyor.

İncecik sesiyle: "Size bir kahve yapayım mı? Yorgun görünüyorsunuz," diyor. Myriam elini uzatıp kaynar fincanı kavrıyor. Onu bekleyen yorucu çalışma gününü düşünüyor, hâkimlerin önünde bir adamı savunmak zorunda olduğunu. Mutfağında, Louise'in karşısında, içinde bulunduğu durumun garipliğini tartıyor. Herkesin mücadeleci tavrına hayran olduğu, Pascal'ın rakiplerine meydan okumak konusunda her daim güvendiği Myriam'ın, şu küçücük sarışın kadının karşısında boğazı düğümleniveriyor.

Bazı ergenler, sinema setlerinin hayalini kurar, bazılarıysa futbol sahalarının ya da tıklım tıkış konser salonlarının. Myriam hayatı boyunca mahkeme salonlarının hayalini kurmuştu. Henüz öğrenciyken, elinden geldikçe davalara katılmaya çalışırdı. Annesi, onun bu tür korkunç tecavüz olaylarına, ensest ya da cinayet vakalarındaki o kesin, o meşum ve şom ifadelere bu denli ilgi duymasını bir türlü

anlayamıyordu. Davasını yakından takip ettiği seri katil Michel Fourniret'nin yargılanma süreci başladığında, Myriam baro sınavına hazırlanıyordu. Charleville-Mézière'in merkezinde kendine bir oda tuttu ve her gün, adliyeye canavarı izlemeye gelen kadın güruhunun arasına karıştı. Adalet sarayının girişine, oldukça kalabalık bir gruptan oluşan katılımcıların davayı dev ekranlardan naklen izleyebilmeleri için kocaman bir çadır kurulmuştu. Myriam, kalabalıktan uzak bir köşede durmayı tercih ediyordu. Kimseyle konuşmuyordu. Kırmızı yanaklı, kısacık saçlı, tırnakları dibinden kesilmiş ve sanığın kamyoneti yanaşır yanaşmaz küfürler ve tükürükler savurmaya başlayan bu kadınların yanında kendini huzursuz hissediyordu. Kin ve nefretle dolu, intikam duygularıyla coşmuş bu sahne, prensiplerine yürekten bağlı, hatta bazen fazlasıyla katı olan Myriam'ı resmen büyülüyordu.

Myriam metroya biniyor ve adalet sarayına zamanından önce varıyor. Bir sigara içiyor ve koskocaman dosyasının etrafını saran kırmızı ipin ucundan tutuyor. Myriam bu davanın hazırlanmasında, bir ayı aşkın süredir Pascal'a yardımcı oluyor. Yirmi dört yaşındaki cinayet sanığı, üç suç ortağı ile birlikte, iki Sri Lankalıyı öldürmekle itham ediliyor. Alkolün ve uyuşturucunun etkisiyle, iki kimsesiz göçmenin pestilini çıkardılar. Durup dinlenmeden, onlara aralıksızca vurup durdular, ta ki içlerinden bir tanesi ölünceye dek, ta ki hedeflerini şaşırdıklarını, yanlış zencileri marizlediklerini fark edinceye dek. Nedenini bir türlü açıklayamadılar. Kamera kayıtları olduğu için yaptıklarını inkâr da edemediler.

İlk görüşmelerinde, sanık avukatlara hayatını anlattı, yalanlarla ve bariz abartılarla örülü bir hikâyeydi. Müebbet

hapsin eşiğinde, Myriam'ı cezbetmeyi hedefliyordu aklınca. Myriam "gerekli mesafeyi" korumak için elinden geleni yaptı. Bu, Pascal'ın sürekli kullandığı bir tabirdi ve ona göre bir davanın başarısının belirleyicisiydi. Myriam sistematik bir şekilde ve kanıtlara dayanarak yanlışı doğrudan ayırmaya çalıştı. Bir öğretmeninkini andıran sesiyle ve seçtiği sözcüklerin basit ama vurucu olmalarına dikkat ederek, ona yalanın kötü bir savunma taktiği olduğunu ve bu noktadan sonra, gerçeği söylemekle kaybedecek bir şeyi olmadığını anlattı.

Dava günü giymesi için delikanlıya yeni bir gömlek satın aldı, yaptığı kötü esprileri ve onu bir kabadayı gibi gösteren alaycı gülümsemesini rafa kaldırmasını tavsiye etti. "Sizin de bu olayda bir kurban olduğunuzu ispat etmemiz gerek."

Myriam odaklanmayı başarıyor ve işi, karabasanlarla dolu gecesini unutturuyor. Müvekkilinin psikolojik durumunu izah etmek için gelen iki uzmanı sorguluyor. Kurbanlardan bir tanesi, bir tercümanın yardımıyla tanık olarak ifade veriyor. Zahmetli bir ifade, ama salondakiler arasında yoğun bir duygu seline neden oluyor. Sanık bakışlarını hiç kaldırmıyor, ağırbaşlılığını bozmuyor.

Kısa bir ara verildiği sırada, Pascal telefonda birileriyle konuşurken, Myriam, içini bir panik duygusu sarmış halde, boş bakışlarla koridorda oturuyor. Şu borç konusunu fazlaca küçümsemiş gibi geliyor. Gerek ketumluğu, gerekse aşırı rahatlığı yüzünden, hazine müsteşarlığından gelen evrakları ayrıntılı biçimde incelememişti. Belgeleri saklamam gerekirdi, diye düşünüyor. Louise'e, onları kendisine getirmesini defalarca hatırlatmıştı. Louise önce unuttuğunu söylemeye

başlamış ve ertesi sabah getireceğine dair söz vermişti. Myriam daha fazlasını öğrenmeye çalışmıştı. Ona Jacques ve yıllardır peşini bırakmayan borçlar hakkında sorular sormuştu. Stéphanie'nin çektiği bu zorluklardan haberdar olup olmadığını sorgulamıştı. Gayet yumuşak ve anlayışlı bir ses tonu ile sorulan bu sorular karşısında Louise sessizliğini asla bozmuyordu. "Mahcubiyetinden olmalı," diye düşünmüştü Myriam. Aralarındaki uçurumu bu şekilde korumak istiyordu herhalde. Bunun.üzerine ona yardım etmekten vazgeçti. Merakının, Louise'in narin bedenine cefa çektiriyor olabileceği gibi korkunç bir hissiyata kapıldı, şu son birkaç gündür giderek sararıp solan, yok olup silinen bedeninin. Kulaklarında zonklayan bir uğultunun yükseldiği bu karanlık koridorda, Myriam kendini son derece bitkin ve yılgın hissediyor.

Bu sabah, Paul onu tekrar aradı. Tavrı tatlı ve uzlaştırıcıydı. Dün gece öyle düşüncesiz davrandığı için ondan özür diledi. Onu ciddiye almamış olduğu için. "Sen nasıl istersen öyle yaparız," diye tekrar etti. Bu şartlar altında onu daha fazla yanımızda tutamayız." Ve ardından, bilgiçlik taslayarak ekledi: "Yaza kadar bekleriz, sonra tatile çıkarız ve dönüşte de artık ona ihtiyacımız olmadığını belli ederiz."

Myriam ona sıkıntılı ve ikna olmamış bir sesle yanıt verdi. Birkaç günlük hastalık izni dönüşünde dadılarına kavuşan çocukların yüzlerindeki mutluluk geliyor aklına. Louise'in ona bakarken, ay yüzüne yayılan hüzün dolu ifadesi. Onun o kurnazca ve biraz da abartılı özürleri çınlıyor hâlâ kulağında, görevinden geri kalmanın utancı. "Bir daha asla tekrar etmeyecek," demişti. "Size söz veriyorum."

Elbette ki onu kapıya koyarak, tüm bunlara bir son verebilirler. Ancak, Louise'de evlerinin anahtarı var, her şeyden

haberdar, hayatlarına o kadar işledi ki, onu oradan çıkarmak imkânsızmış gibi görünüyor. Onu kovacaklar ama o geri gelecek. Vedalaşacaklar ama o kapıyı itekleyip zorla içeri girecek, tehditkâr davranacak, terk edilmiş yaralı bir âşık gibi.

Stéphanie

Stéphanie'nin şansı çok yaver gitmişti. Liseye geçeceği sene, Louise'in işvereni olan Bayan Perrin, onu Bobigny'de gitmesi gereken devlet okulu yerine, şehir merkezindeki daha üst düzey bir liseye yazdırmayı önermişti. Kadıncağız, canını dişine takarak çalışan ve güzel şeyler hak eden zavallı Louise'e bir iyilik yapmak istemişti.

Oysa Stéphanie böyle bir hayırseverliği hak etmediğini kanıtladı. Lise bire başladıktan birkaç hafta sonra, sorunlar baş göstermeye başladı. Sınıfın düzenini bozuyordu. Kendine engel olamayıp sürekli kahkahalar koyuveriyor, sınıfın bir ucundan diğerine bir şeyler fırlatıyor, öğretmenlere terbiyesizce karşılık veriyordu. Diğer öğrenciler onun hem komik hem de yorucu olduğunu düşünüyorlardı. Karnesine düşülen notları, uyarıları ve lise müdürünün çağrılarını Louise'den gizliyordu. Okulu kırmaya ve on beşinci bölgedeki parklardan birinde, banklara uzanıp öğleden önce esrarlı cigaralar tüttürmeye başladı.

Bir akşam, Bayan Perrin nasıl bir hayal kırıklığına uğradığını anlatmak için Louise'i yanına çağırttı. Kendisine ihanet edildiğini düşünüyordu. Louise yüzünden utanç içindeydi. İkna etmek için o kadar zaman uğraştığı ve Stéphanie'yi kabul etmekle ona büyük bir jest yapmış olan lise müdürüne karşı bütün itibarını kaybetmişti. Bir hafta geçmeden, genç kız Louise'in de hazır bulunması gereken disiplin kuruluna

sevk edildi. "Mahkeme gibi bir şey," diye açıkladı ona Bayan Perrin. "Onu savunmak size düşüyor."

Öğleden sonra saat üçte, Louise ile kızı salona girdiler. Burası iyi ısıtılmamış, yeşil mavi camlı geniş pencerelerinden içeri kiliselere özgü bir ışık yayılan, yuvarlak bir odaydı. Yaklaşık on kişi — öğretmenler, danışmanlar, öğrenci konseyi temsilcileri — büyük bir tahta masanın etrafına dizilmişlerdi. Her biri sırayla söz aldı. "Stéphanie uyumsuz, disiplinsiz, küstah." "Kötü bir kız değil," diye ekledi bir tanesi. "Ama bir başladı mı, onu durdurmak imkânsız." Louise'in bu felaketin azametine karşı asla tepki göstermemiş olmasına şaşırdılar. Öğretmenlerin kendisine yolladığı görüşme taleplerine yanıt vermemiş olmasına. Onu cep telefonundan da aramışlardı. Hatta ona karşılıksız kalan mesajlar bile bırakmışlardı.

Louise, kızına bir şans daha vermeleri için onlara yalvardı. Gözlerinde yaşlarla, çocuklarıyla ne kadar ilgilendiğini ve onu dinlemediklerinde onları nasıl cezalandırdığını anlattı. Ödevlerini yaparlarken televizyon izlemelerine izin vermediğini. Kendine ait prensipleri ve çocuk eğitimi konusunda çok deneyimli olduğunu anlattı. Bayan Perrin onu uyarmıştı, bu gerçekten de bir mahkemeydi ve yargılanan kendisiydi. Kötü anne rolünde.

Büyük tahta masanın etrafında, herkesin üzerlerinde paltolarıyla oturduğu bu buz gibi odada, eğitmenler başlarını yana doğru eğdiler. "Çabalarınız konusunda asla kuşkumuz yok, hanımefendi. Elinizden geleni yaptığınızdan eminiz," diye tekrarladılar. İnce yapılı tatlı bir kadın olan bir Fransızca öğretmeni, ona:

"Stéphanie'nin kaç kardeşi var?" diye sordu.

"Tek çocuk," diye yanıt verdi Louise.

"Ama başka çocuklardan söz ettiniz, yanlış mı anladım?"

"Evet, bakımını üstlendiğim çocuklar. Her gün evlerine gittiğim. Ve inanın ki, işverenim çocuklarını eğitme tarzımdan çok memnun."

Düşünüp bir karara varabilmek için, Louise ile kızının salondan çıkmalarını rica ettiler. Louise yerinden kalktı ve onlara sosyete kadınlarına özgü olduğunu düşündüğü bir tarzda gülümsedi. Lisenin koridorunda, Stéphanie basket sahasının karşısında durmuş aptal aptal gülmeye devam ediyordu. Fazla yuvarlak hatlı, fazla iriydi ve tepesindeki atkuyruğuyla çok gülünçtü. Kalçalarını daha da iri gösteren çiçekli bir şalvar vardı üzerinde. Bu gösterişli toplantının esas amacı gözünü korkutmamış, yalnızca canını sıkmıştı. Korkmuş görünmüyordu, aksine gayet sakin bir şekilde gülümsüyordu, sanki bu eski moda siyah yünlü kazaklar giyip yaşlı teyzelere özgü fularlar takmış öğretmenler yalnızca kötü birer oyuncuymuş gibi.

Kurul odasından çıkar çıkmaz, keyfi yerine gelmiş, tembel teneke tavırlarına kavuşmuştu. Koridorda dikilip dersten çıkan arkadaşlarına sataşıyor, oradan oraya sıçrıyor ve gülmemek için kendini zor tutan çekingen bir kızın kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Louise onu tokatlamak, var gücüyle sarsmak istiyordu. Onun gibi bir kız yetiştirmenin nasıl bir utanca ve çabaya mal olduğunu anlatabilmek isterdi. Kızını alıp doğruca alınterinin ve dertlerinin içine daldırmak, o aptal kaygısızlığını içinden söküp atmak isterdi. Çocukluğuna ait ne var ne yoksa lime lime etmek.

Bu gürültülü koridorda, Louise zangır zangır titrememek için zor tutuyordu kendini. Parmaklarını, kızının etli kollarına daha da sıkıca kenetleyerek, Stéphanie'yi susturmakla yetiniyordu.

"İçeri girebilirsiniz."

Başöğretmen kapı aralığından başını uzatıp yerlerine dönmeleri için onlara işaret etti. Düşünüp tartışmak sadece on dakikalarını almıştı, ama Louise bunun kötüye işaret olabileceğini anlamamıştı.

Anneyle kızı yerlerine oturur oturmaz, başöğretmen söz aldı. Stéphanie'nin, doğru biçimde yönlendirmeyi başaramadıkları, etrafını huzursuz eden bir öğrenci olduğunu açıkladı. Her türlü eğitsel yöntemi denedikleri halde, hiçbir sonuç alamadıklarını. Bütün kaynaklarını tükettiklerini. Çocuklara karşı bir sorumlulukları olduğunu ve Stéphanie'nin bütün sınıfı rehin almasına izin veremeyeceklerini. "Belki de Stéphanie kendi evine yakın bir okulda daha mutlu olur," diye ekliyordu eğitmen. "Kendine daha yakın bulduğu bir ortamda, kendi ayarındakilerin arasında. Anlıyor musunuz?"

Aylardan marttı. Kış uzun sürmüştü. Hava sanki hiç ısınmayacakmış gibiydi. "İdari işlemler konusunda yardıma ihtiyacınız olursa, bu konuda uzmanlaşmış insanlar var," diye avutmuştu onu rehberlik öğretmeni. Louise anlayamıyordu. Stéphanie okuldan kovulmuştu.

Onları evlerine götüren otobüsün içinde, Louise sessizliğini bozmadı. Stéphanie kıkırdıyordu, kulağında kulaklıklarla camdan dışarı bakıyordu. Jacques'ın evine çıkan karanlık sokağı tırmandılar. Sokak pazarının önünden geçtiler, Stéphanie tezgâhlara bakmak için yavaşlıyordu. Louise kızının bu küstahlığı, gençlere özgü bu bencilliği

karşısında bir anda korkunç kinlendi. Stéphanie'yi kolundan tuttuğu gibi, inanılmaz bir hoyratlık ve kuvvetle çekiştirmeye başladı. İçini giderek artan kapkara, alev alev bir öfke bürüyordu. Tırnaklarını, kızının yumuşak etine batırası geliyordu.

Küçük bahçe kapısını hafifçe araladı ve kapıyı arkalarından kapatır kapatmaz, Stéphanie'yi deli gibi dövmeye başladı. Önce sırtına vurdu, kız art arda gelen yumruklardan yere yuvarlandı. Cenin gibi kıvrılıp bağırmaya başladı. Louise dayak atmaya devam etti. İçindeki hayvani kuvvet su yüzüne çıktı ve o minicik elleriyle attığı tokatlarla kızının yüzünü kan revan içinde bıraktı. Saçlarını çekiyor, Stéphanie'nin yüzünü korumak için başına götürdüğü kollarını çekiştiriyordu. Gözlerine vuruyor, onu aşağılıyor ve her yerini kanatana kadar tırmalıyordu. Stéphanie hareketsiz kaldığında, Louise yüzüne tükürdü.

Jacques patırtıyı duydu ve pencerenin yanına yanaştı. Onları ayırmaya dahi çalışmadan, Louise'in kızını terbiye edişini izledi.

Sessizlikler ve yanlış anlaşılmalar her şeyi etkisi altına aldı. Eve daha kasvetli bir hava hâkim. Myriam çocuklara hiçbir şey belli etmemeye çalışsa da, Louise'e mesafeli davranıyor. Onunla yarım ağızla konuşuyor, kısa ve öz talimatlar veriyor. Kendisine sürekli, "O bizim arkadaşımız değil, çalışanımız," diye tekrar eden Paul'un önerilerine kulak veriyor.

Mutfakta, Myriam masaya oturmuş, Louise de sırtını tezgâha dayamış duruyor, beraber çay içmiyorlar artık. Myriam ona artık: "Louise, siz bir meleksiniz" ya da "Dünyada eşiniz yok" gibi tatlı sözler söylemiyor. Cuma akşamları, buzdolabının dibindeki roze şarabı birlikte bitirmeyi teklif etmiyor. "Çocuklar film izliyor nasılsa, biz de azıcık keyif yaparız," derdi eskiden oysa. Şimdi bir tanesi kapıyı açtığında, diğeri arkasından kapatıyor. Giderek daha az bir arada bulunmaya ve ustalıklı hareketlerle birbirlerinden özenle kaçınmaya çalışıyorlar.

Ardından ilkbahar geliyor, beklenmedik, yakıcı bir biçimde. Günler uzuyor ve ağaçlar tomurcuklanıyor. Güzel havalar alışkanlıkları silip süpürüyor, Louise'i ve çocukları dışarı, parklara savuruyor. Bir akşam Myriam'dan erken çıkmak için izin istiyor. "Bir randevum var da," diye açıklıyor heyecanla.

Hervé ile çalıştığı mahallede buluşup birlikte sinemaya gidiyorlar. Hervé bir café'nin önünde oturup bir kadeh

şarap içmeyi tercih ederdi, ancak Louise ısrar etti. Zaten filmi de çok beğendi ve bu yüzden de ertesi hafta tekrar izlemeye gidiyorlar. Sinemada, Hervé Louise'in yanında hafifçe uyukluyor.

Louise en sonunda, anacaddelerden birindeki bir café'de onunla bir içki içmeyi kabul ediyor. Hervé mutlu bir adam, diye düşünüyor Louise. Projelerinden hep gülümseyerek söz ediyor. Vosges Dağlarında baş başa tatile çıkabilirlerdi. Göllerde çırılçıplak yüzebilirler ve sahibini tanıdığı bir dağ evinde konaklayabilirlerdi. Ve sürekli müzik dinlerlerdi. Hervé ona plak koleksiyonunu gösterirdi, Louise'in kısa sürede alışıp müzikten vazgeçemeyeceğinden emindi. Hervé emekliye ayrılmak istiyor ve bu dinginlik yıllarını tek başına geçirmeyi aklından bile geçirmiyor. On beş sene önce boşandı. Çocuğu yok ve yalnızlıktan bunaldı.

Hervé, bir akşam onu evine bırakma teklifini kabul edinceye dek, Louise'e her türlü kurnazlığı yapmayı denedi. Onu, Massé'lerin binasının karşısındaki Paradis café'de bekliyor. Beraber metroya biniyorlar ve Hervé kırmızı tenli elini Louise'in dizine koyuyor. Louise gözlerini, bedenine yerleşerek bir başlangıç yapan ve daha fazlasını talep edecek olan bu erkek elinden ayırmadan onu dinliyor. Çevirdiği dolabı belli etmeyen bu ihtiyatlı elden.

Ahmakça sevişiyorlar, Hervé Louise'in üstünde, çeneleri arada sırada çarpışarak. Hervé üzerine uzanmış hırıldıyor, ama Louise bunun zevkten mi, yoksa eklem yerleri ağrıdığı ve ona yardım etmediği için mi olduğunu bilmiyor. Hervé o kadar kısa boylu ki, Louise ayak bileklerini kendisininkilere değdiğini hissedebiliyor. Kalın bileklerini, kıllı ayaklarını ve bu temas, bedenine nüfuz etmiş cinsel organından daha

münasebetsiz, daha yersiz geliyor ona. Oysa Jacques öyle iriyarıydı ve büyük bir hırsla sevişirdi ki sanki karşısındakini cezalandırır gibiydi. Bu birleşme sonunda Hervé rahatlıyor, üzerinden bir yük kalkıyor ve samimiyetleri artıyor.

İşte tam oracıkta, Hervé'nin yatağında, Saint-Ouen Mahallesi'ndeki kooperatif dairesinde, adam yanında uyurken Louise'in aklına bebek fikri düşüyor. Ufacık bir bebek, yeni doğmuş, henüz başlayan bir yaşam kokusu ile sarmalanmış minnacık bir bebek. Uçuk renkli zıbınlar giydireceği ve kendi kucağından önce Myriam'ın, ardından da Paul'un kucağına vereceği, sevginin kollarına bırakılmış bir bebek. Onları birbirlerine iyice yaklaştıracak, bir şefkat yumağına dönüştürecek bir süt çocuğu. Yanlış anlaşılmaları, uyuşmazlıkları silecek, alışkanlıklara anlam kazandıracak bir bebek. Louise üzerinde, dönüp duran gemilerin ve adaların çizili olduğu bir abajurun aydınlattığı, küçücük ve loş bir odada, onu dizlerinde saatlerce sallayacaktı. Kel başını okşayacak ve serçe parmağını yavaşça ağzına sokacaktı. Bebek, Louise'in ojeli tırnağını şişmiş dişetlerine süre süre ağlamayı kesecekti.

Ertesi gün, Paul ile Myriam'ın yatağını her zamankinden daha özenle yapıyor. Çarşafı eliyle düzlüyor. Birleşmelerine dair izler arıyor, artık her an gelebileceğinden emin olduğu bir bebeğin varlığına dair izler. Mila'ya küçük bir kardeş isteyip istemediğini soruyor. "İkimiz birlikte bakarız ona, ne dersin?" Louise, Mila'nın konuyu annesine açacağını umuyor, bu fikri annesinin kafasına sokacağına ve orada yer ettirip yeni bebeğin yolunu açacağına. Ve günün birinde küçük kız, Louise'in memnuniyet dolu bakışları arasında

Myriam'a, karnında bir bebek olup olmadığını soruyor. "Tabii ki hayır, ölürüm daha iyi," diye karşılık veriyor Myriam gülerek.

Louise bu yanıtı hiç beğenmiyor. Myriam'ın neye güldüğünü, soruyu ele alışındaki densizliği anlamıyor. Myriam kesin nazar değmesin diye böyle söylemiştir. Umursamıyormuş gibi davranıyor, ama onun aklından da geçiyordur. Eylülde Adam da okula başlayacak ve ev boşalacak, Louise'in yapacak hiçbir işi kalmayacak. Kış aylarının o bitmez tükenmez günlerini doldurması için yeni bir çocuğun gelmesi şart.

Louise konuşmalara kulak veriyor. Ev küçük, bunu özellikle yapmasa da, sonunda her şeyden haberdar oluyor. Myriam'ın kısık sesle konuşmaya başladığı şu son zamanlar hariç. Telefonda tartışırken odanın kapısını kapatıyor. Dudaklarını Paul'un omzuna yaklaştırıp fısıldıyor. Bir şeyler saklıyormuş gibiler.

Louise, Wafa'ya doğacak olan çocuktan söz ediyor. Beraberinde getireceği mutluluktan ve iş yükünden. "Üç çocukla, benden asla vazgeçemeyecekler," Louise'in rahatladığı anlar oluyor. Giderek genişleyecek bir yaşamın, geniş alanların, daha saf bir aşkın, doymak bilmez iştahların geçici, belirsiz önsezisi var içinde. Giderek yaklaşmakta olan yazı düşünüyor, ailece çıkılacak tatilleri. Bir yol kenarındaki ekili toprak ile çürümüş zeytin çekirdeği kokusunun hayalini kuruyor. Ay ışığının altındaki meyve ağaçlarının eğik gövdelerini ve giyecek, örtecek, gizleyecek hiçbir şey olmamasının hayalini.

Son dönemde pişirdikleri ağza alınamayacak kadar kötüyken, bir anda harika yemekler yapmaya başlıyor. Myriam'a bol tarçınlı sütlaçlar, baharatlı çorbalar ve doğurganlığı artırmasıyla meşhur çeşit çeşit yemekler pişiriyor.

Bir dişi kaplanın dikkatiyle genç kadının vücudunu inceliyor. Cildinin pürüzsüzlüğüne dikkatle bakıyor, memelerinin ağırlığına, saçlarının parlaklığına, ona göre hamileliğin habercisi sayılabilecek tüm işaretlere.

Çamaşırlara bir rahibe, bir vudu büyücüsünün özeniyle eğiliyor. Her zamanki gibi çamaşır makinesini kendisi boşaltıyor. Paul'un donlarını asıyor. Narin iç çamaşırlarını elde, mutfak evyesinin içinde yıkamakta ısrar ediyor, Myriam'ın külotlarını, ipek ya da dantel sutyenlerini soğuk sudan geçiriyor. Dualar okuyor.

Ancak Louise sürekli hayal kırıklığına uğruyor. Çöpleri karıştırmasına gerek yok, gözünden hiçbir şey kaçmıyor. Myriam'ın yattığı tarafta, yatağın başucuna fırlatılmış pijamanın pantolon kısmında leke çarpıyor gözüne. O sabah, banyonun zemininde minicik bir kan lekesi görüyor. O kadar küçük bir leke ki, Myriam'ın gözünden kaçmış ve yeşil beyaz fayansların üzerinde kurumuş.

Kan sürekli gelmeye devam ediyor, Louise kokusunu tanıyor, Myriam'ın kendisinden gizleyemediği ve her ay bir bebeğin ölümünü işaret eden o kan.

Rahatlamanın ardından umutsuzluk dolu günler geliyor. Dünya daralmış, büzülmüş gibi sanki ve bedenine ezici bir yük bindiriyor. Paul ve Myriam, Louise'in kırıp delmek istediği kapıları yüzüne kapatıyorlar. Tek bir arzusu var: Onlarla bir dünya kurmak, yerini bulmak, yerleşmek, kendine bir oyuk, bir yuva, sıcak bir köşe kazmak. Bazen, sahip olması gereken o toprak parçası üzerinde hak iddia etmeye hazır hissediyor kendini, sonra hızını kaybediyor, kedere boğuluyor ve böyle bir şeye inanabilmiş olmaktan utanıyor.

Bir perşembe akşamı, saat sekize doğru, Louise evine dönüyor. Ev sahibi onu girişte bekliyor. Artık yanmayan ampulün altında dikiliyor. "Ah, hele şükür." Bertrand Alizard neredeyse üzerine atılıyor. Cep telefonunun ışığını, elini gözlerinin önüne siper eden Louise'in yüzüne tutuyor. "Ben de sizi bekliyordum. Birkaç kez uğradım, akşamları ya da öğleden sonra. Sizi hiç bulamıyordum." Hoş bir sesle konuşuyor, göğsü Louise'e doğru hafifçe eğilmiş, sanki ona dokunmaya, kollarının arasına almaya, kulağına bir şeyler fısıldamaya hazırlanırmış gibi. O çapaklı gözlerini, saplarını bir ipe geçirdiği gözlüklerini yukarı kaldırıp ovaladığı o kirpiksiz gözlerini üzerine dikiyor.

Louise stüdyonun kapısını açıp onu içeri alıyor. Bertrand Alizard, üzerine çok büyük gelen bej bir pantolon giymiş ve ona arkadan bakınca, Louise adamın kemerini iki

köprüden geçirmediğini ve pantolonun bel ve kalçasının altından sarktığını fark ediyor. Bir devin giysilerini çalan kambur ve çelimsiz bir moruğa benziyor. Baştan ayağa zararsız görünüyor, kel kafası, çillerle kaplı kırışmış yanakları, titrek omuzları, her yeri, sadece kalın tırnakları birer fosili andıran kupkuru ve kocaman elleri dışında, ısınmak için birbirine sürttüğü kasaplarınki andıran o elleri.

Hiç ses çıkartmadan içeri giriyor ve evi adım adım geziyor, sanki ilk kez görüyormuş gibi. Duvarları inceliyor, parmağını pırıl pırıl süpürgeliklere sürüyor. Nasırlı elleriyle her şeye dokunuyor, kanepenin örtüsünü okşuyor, avcunu formika masanın üzerinde gezdiriyor. Ev gözüne boş, ıssız görünüyor. Kiracısına birkaç eleştiride bulunmak, kirasını geciktirmenin dışında, eve de iyi bakmadığını söylemek isterdi. Ancak stüdyo, Louise'e ilk gün ziyaret ettirmiş olduğu halinden farksız görünüyor.

Ev sahibi ayakta, elini bir sandalyenin sırtına dayamış halde, Louise'e bakıp bekliyor. Artık pek bir şey görmeyen, ama kapatmaya da henüz hazır olmadığı sarı gözlerini üzerine dikiyor. Louise'in söz almasını bekliyor. Kira parasını çıkarmak için çantasını karıştırmasını. İlk adımı atmasını bekliyor, ne bıraktığı mektuplara ne de mesajlarına yanıt verdiği için özür dilemesini. Ama Louise hiçbir şey söylemiyor. Sırtını kapıya yaslamış öylece duruyor, tıpkı okşamaya kalktığınızda sizi ısıran süs köpekleri gibi.

"Gördüğüm kadarıyla toparlanmaya başlamışsınız. İyi, güzel." Alizard, kalın parmağıyla, girişteki birkaç koliyi işaret ediyor. "Yeni kiracı da bir aya kalmaz gelir."

Birkaç adım atıp duş kabininin kapısını hafifçe itiyor. Duşun porselen teknesi zeminin içine gömülmüş, altındaki çürük levhalar çökmüş gibi görünüyor.

"Burada neler oldu?"

Ev sahibi yere çömeliyor. Bir şeyler mırıldanıyor, ceketini çıkarıp yere bırakıyor ve gözlüklerini takıyor. Louise hemen arkasında duruyor.

Bay Alizard arkasını dönüp yüksek sesle tekrar ediyor:

"Size burada neler olduğunu sordum!" Louise irkiliyor.

"Bilmiyorum. Birkaç gün önce oldu. Sanırım tesisat eskidi."

"Hiç de değil. Bu duş teknesini kendi ellerimle kurdum. Kendinizi şanslı addetmelisiniz. O dönem, koridorun sonunda ortak kullanımlı bir banyo vardı. Stüdyonun içine bu duşu ben kendim yerleştirdim."

"Yıkıldı işte."

"Bu bir kullanım hatası, besbelli. Sırf siz duşu çürüttünüz diye bütün tamirat masrafını benim karşılamam gerekmediğinin farkındasınız herhalde?"

Louise ona dik dik bakıyor, Bay Alizard, bu kapalı bakışın ve bu sessizliğin ne anlama geldiğini anlamakta zorlanıyor.

"Neden beni aramadınız? Ne kadar zamandır bu şekilde yaşıyorsunuz?" Bay Alizard, alnı ter içinde yere çömeliyor tekrar.

Louise ona bu stüdyonun, sadece yorgunluğunu gidermeye geldiği bir in, bir parantez olduğunu söylemiyor. Başka yerde yaşıyor o. Her gün Myriam ve Paul'un evinde duşunu alıyor. Onların odasında üstünü çıkarıp giysilerini dikkatlice yataklarının üzerine bırakıyor. Sonra çırılçıplak halde salondan geçip banyoya giriyor. Adam yerde oturuyor ve onun önünden geçiyor. Bir şeyler mırıldanan çocuğa bakıyor ve asla sırrını ifşa etmeyeceğini biliyor. Louise'in vücudundan kimselere söz etmeyecek, bir

heykeli andıran beyaz teninden, güneş görmemiş sedef gibi memelerinden.

Çocuğun sesini duyabilmek için banyonun kapısını kapatmıyor. Musluğu açıyor ve uzun süre, hiç kıpırdamadan kaynar suyun altında dikiliyor. Sonrasında hemen giyinmiyor. Parmaklarını Myriam'ın özenle sakladığı vücut kremlerine daldırıp baldırlarını, kalçalarını, kollarını ovuyor. Evin içinde çıplak ayak ve beyaz bir havluya sarınarak dolaşıyor. Dolabın içinde, çamaşırların altına sakladığı havlusuna. Kendi havlusuna.

"Bir sorun olduğunu gördünüz ve düzeltmeye bile çalışmadınız, öyle mi? Çingeneler gibi yaşamayı mı tercih ediyorsunuz?"

Bay Alizard, varoştaki bu stüdyoyu sırf duygu gösterişinden dolayı satmadı. Duşun önüne çömelmiş, olayları dramatize ediyor. Üfleyip püflüyor, abartıyor, ellerini alnına götürüyor. Duşun etrafındaki kara yosunu parmaklarının ucuyla yokluyor ve sanki olayın vahametini değerlendirebilecek yalnızca kendisiymişçesine başını sallıyor. Yüksek sesle, tamiratın kaça patlayacağını hesaplıyor. "Sekiz yüz avroya mal olacak. En az." Tadilat konusundaki bütün bilgisini döküyor, teknik terimler kullanıyor, bu felaketi tamir etmek için on beş güne ihtiyacı olacağını iddia ediyor. Hâlâ ağzını açıp tek kelime etmeyen bu sarışın, ufak tefek kadını etkilemeye çalışıyor.

"Depozitosunu unutsun," diye düşünüyor. Evi kiraladığında, garanti olarak iki kira karşılığı depozito vermesini şart koşmuştu. "Çok acıklı bir durum, ama artık kimselere güvenilmiyor." Ev sahibi hayatında, bu parayı iade ettiğini

hatırlamıyor. Kimse yeterince ihtiyatlı değil: İlla eleştirilecek bir şey, ortaya çıkarılacak bir kusur, bir köşede yapılması gereken bir tadilat, bir çizik buluyor.

Alizard işini biliyor. Otuz sene boyunca, Fransa ile Polonya arasında TIR şoförlüğü yapmış. Arabasında uyuyor, azıcık yemek yiyor ve asla baştan çıkmıyordu. Dinlenme süreleri hakkında yalan söylüyor, harcamadığı parayı sayarak teselli buluyor ve ileride bir servet sahibi olmak adına her türlü fedakârlığa katlanabildiği için kendiyle gurur duyuyordu.

Seneler boyunca, Paris banliyösünde stüdyolar satın alıp içlerini yeniledi. Sonra onları, başka çareleri olmayan insanlara fahiş fiyatlara kiraladı. Her ayın sonunda, kiraları toplamak için evlerini tek tek geziyor. Başını kapı aralığından uzatıyor, bazen kendini zorla davet ettiriyor, "bir göz atmak" için, "her şey yolunda mı diye bakmak için" içeri giriyor. Kiracıların ters türs yanıtlar verdikleri patavatsız sorular soruyor, gitmesi için, mutfaklarından çıkması, dolaplarından uzak durması için dua ediyorlar. Ama Alizard gitmiyor, sonunda ona içecek bir şey ikram ediyorlar ve o da kabul edip içeceğini ağır ağır yudumluyor. Sırt ağrısından söz ediyor — "otuz sene boyunca kamyon kullanmak insanı mahvediyor"—, sohbet ediyor.

Evlerini, daha titiz bulduğu ve daha az sorun çıkardıklarını düşündüğü kadınlara kiralamayı seviyor. Öğrencileri tercih ediyor, bekâr anneleri, boşanmışları, ama sırf yasalar kendilerinden yana diye eve yerleşip kiralarını ödemeyen yaşlıları değil. Ve sonra Louise geldi, hüzünlü gülümsemesi, sarı saçları, şaşkın tavırlarıyla. Henri-Mondor Hastanesi'nde hemşirelik yapan ve kirasını asla geciktirmeyen eski bir kiracısı onu tavsiye etmişti.

Kahrolası duygusallık. Louise'in kimsesi yoktu. Çocuğu yoktu, kocası ise çoktan ölmüştü. Orada öylece dikilmiş, elinde bir tomar parayla karşısında duruyordu, Alizard onu güzel ve bebe yakalı gömleğinin içinde gayet şık buluyordu. Uysal ve minnettar bakışlarla ona bakıyordu. "Çok rahatsızlandım," diye fısıldadı Louise ve o anda Alizard onu soru yağmuruna tutmak için can attı. Kocasının ölümünden bu yana neler yaptığını, nereden geldiğini ve hastalığının ne olduğunu. Ama Louise ona fırsat vermedi. "Paris'te bir iş buldum, çok iyi bir ailenin yanında." Ve sohbet orada noktalandı.

Şimdiyse, Bertrand Alizard bu dilsiz ve umursamaz kiracısından kurtulmak istiyor. Aldatılmaya karnı tok. Louise'in mazeretlerine, kaçamak tavırlarına, geciktirdiği kiralarına sabrı kalmadı. Nedenini bilmiyor, ama Louise'in görüntüsü bile onu ürpertmeye yetiyor. Onu iğrendiren bir tarafı var; o gizemli sırıtışı, abartılı makyajı, insanlara tepeden bakma tarzı ve tek kelime etmeyişi. Alizard'ın bir gülümsemesine bile karşılık vermedi. Asla üzerindeki yeni ceketi ya da bir tutam kızıl saçını yana doğru taradığını fark etmek için bir çaba harcamadı.

Alizard evyenin başına geçiyor. Ellerini yıkarken şöyle diyor: "Sekiz gün sonra, malzemeler ve tamiratı yapacak usta ile geri geleceğim. Siz de bu arada kolilerinizi toparlamayı bitirseniz iyi olur."

Louise çocukları gezmeye götürüyor. Çoğu öğleden sonralarını, ağaçları budanmış ve yeniden yeşermiş, çimenleri mahallenin öğrencilerini ağırlayan çocuk parkında geçiriyorlar. Salıncakların etrafındaki çocuklar yeniden bir arada olmaktan mutlu görünüyorlar, her ne kadar çoğu zaman birbirlerinin adlarını bilmeseler de. Onlar için şu yeni süslemeli kıyafetten, şu yeni oyuncaktan ya da küçük bir kızın oyuncak bebeğini oturttuğu şu minicik bebek arabasından daha önemli bir şey yok.

Louise mahallede kendine hiç arkadaş edinmedi. Wafa dışında kimseyle konuşmuyor. Nazikçe gülümsemelerle ve ölçülü el kol hareketleriyle yetiniyor. Louise parka geldiğinde, oradaki diğer dadılar sessizliklerini bozmuyorlar. Louise kâhyalar, konak hizmetkârları, İngiliz hemşireler gibi davranıyordu. Meslektaşları onun o kibirli tarzını ve eğreti sosyetik kadın tavırlarını eleştiriyorlardı. Sürekli bir öğretmen edası içindeydi, özellikle de gözünü, telefonlarını kulaklarına yapıştırdıkları için karşıdan karşıya geçerken çocukları ellerinden tutmayı unutan dadılardan ayırmadığında. Hiç kimsenin göz kulak olmadığı ve diğer çocukların oyuncaklarını çalan ya da korkuluktan yuvarlanan çocukları açık açık azarladığı da olmuştu.

Aylar su gibi aktı ve dadılar bu bankların üzerinde, ellerinde olmadan birbirlerini tanımayı öğrendiler, tıpkı açık

oturma düzeninde tasarlanmış ofislerde çalışanlar gibi. Her gün okul çıkışı görüşüyorlar, süpermarkette, çocuk doktorunda ya da küçük meydandaki atlıkarıncada karşılaşıyorlar. Louise bazılarının isimlerini ve hangi ülkeden geldiklerini aklında tutmuş. Hangi binada çalıştıklarını, işverenlerinin mesleklerini biliyor. Henüz tam çiçek vermemiş gül ağacının altında otururken, bir yandan çikolatalı kurabiyelerini kemirip bir yandan da sonu gelmeyen telefon görüşmeleri yapan kadınların konuşmalarını dinliyor.

Kaydırağın ve kum havuzunun etrafında, Fildişi Sahillerinde konuşulan farklı dilleri, Arapça ya da Hintçe konuşmaları duymak mümkün, Filipince ya da Rusça söylenen aşk sözcüklerini de. Dünyanın ücra köşelerinden diller, çocukların cıvıltılarına bulaşıyor ve anne babaların en büyük keyfi, yarım yamalak öğrendikleri o birkaç sözcüğü onlara tekrarlatmak. "Baksana şuna, Arapça konuşuyor, yemin ederim, bak bir dinle." Aradan seneler geçince, çocuklar öğrendiklerini unutuyor ve artık yanlarında çalışmayan dadının yüzü de, sesi de hafızalardan siliniyor, evdekilerden hiçbiri Fildişi Sahili dilinde nasıl "anne" dendiğini anımsamıyor ya da o tatlı dadının hazırladığı egzotik yemekleri. "Şu etli yahniye ne diyordu, hatırlayan var mı?"

Hepsi birbirine benzeyen, çoğunlukla aynı mağazalardan satın alınmış ve karışmasına engel olmak için annelerinin etiketlerine adlarını özenle yazdıkları aynı giysileri giyen çocukların etrafında, bu kadın sürüsü sağa sola hareket ediyor. Aralarında, diğerlerinden daha dakik, daha tatlı, daha temiz olmaları gereken siyah peçeli genç kızlar var. Her hafta farklı bir peruk takanlar var. Çocuklara, su birikintilerinin içinde sıçramamaları için İngilizce yakaran Filipinliler. Uzun

yıllardan beri bu mahalleye aşina olan, okul müdiresine sen diye hitap eden, bebekken baktıkları ve artık yeniyetme olmuş çocuklara sokakta rastlayıp kendilerini tanıdığından emin olan, selam vermeme nedeninin safi utangaçlıktan kaynaklandığına inanan eskiler var. Yalnızca birkaç aydır çalışan ve ardından veda bile etmeden ortadan kaybolan, arkalarından söylentiler ve şüpheler bırakarak giden yeniler var.

Dadılar Louise hakkında çok az şey biliyorlar. Onu tanıyormuş gibi görünen Wafa bile, arkadaşının hayatı konusunda ketum davrandı. Ona Louise hakkında bir sürü soru yöneltmeye çalıştılar. Bu beyaz dadı meraklarını uyandırıyor. Kim bilir kaç kez, anne babalar onu örnek gösterip yeteneklerini övmüşlerdir, her an hazır nazır olmasını ve Myriam'ın ona olan sonsuz güvenini? Bu kadar kırılgan ve bu kadar mükemmel bu kadının kim olduğunu öğrenmek istiyorlar. Buraya gelmeden kimin yanında çalışmış? Paris'in hangi mahallesinde? Evli midir? Akşamları iş çıkışı yanlarına gittiği çocukları var mıdır? İşverenleri ona karşı dürüst müdür?

Louise yanıt vermiyor ya da yarım ağızla bir şeyler geveliyor ve diğer dadılar bu sessizliğini anlayışla karşılıyor. Hepsinin ifşa edemedikleri sırları var. Hepsinin bükülü dizlerle, aşağılanmalar ve yalanlarla dolu korkunç anıları var. Hattın diğer ucundan belli belirsiz duyulan bir sesle ilgili anılar, kesik kesik konuşmalarla, ölen ve bir daha hiç göremedikleri insanlarla, sizi artık tanımayan ve sesinizin tonunu unutmuş olan hasta bir çocuk için her gün ısrarla istenen parayla ilgili. İçlerinden bazılarının ufak tefek, önemsiz bir şeyler çaldıklarını biliyor Louise, başkalarının mutluluğuna karşılık kesilen bir tür vergi gibi. Bazıları gerçek isimlerini

gizliyor. Ketumiyeti yüzünden Louise'e kin beslemek akıllarının ucundan bile geçmez, merak ediyorlar, hepsi bu.

Parktakiler kendileri hakkında fazla konuşmuyorlar, sadece bazı imalarda bulunuyorlar. Gözlerine yaşlar dolmasını istemiyorlar. İşverenleri tutkulu sohbetlere yeterince malzeme oluyor zaten. Dadılar onların takıntılarına, alışkanlıklarına, yaşam biçimlerine gülüyorlar. Wafa'nınkiler cimri, Alba'nınkiler son derece şüpheci. Küçük Jules'ün annesinin içkiyle başı dertte. İçlerinden pek çoğu onlardan şikâyetçi, çok ender gördükleri ve sürekli kaprislerine boyun eğdikleri çocukları tarafından manipüle edildiklerinden. Çok esmer tenli bir Filipinli olan Rosalia, art arda sigara içiyor. "Geçen defa işverenim beni sokakta bastı. Beni gözetlediğini biliyorum."

Çocuklar çakıllı yollarda koşarken, belediyenin sıçanlardan henüz temizlediği kumları kazarken, kadınlar parkı bir iş ve işçi bulma kurumuna, bir sendikaya, bir şikâyet ve küçük ilan bürosuna dönüştürüyorlar. Burada iş teklifleri kol geziyor, işçilerle işverenler arasındaki anlaşmazlıklar dile dökülüyor. Kadınlar şikâyetlerini, kendi kendini başkan ilan etmiş olan, Fildişi Sahilli, uzun boylu, ellili yaşlarında, sahte kürk paltolar giyen ve yüzüne kırmızı bir kalemle ince kaşlar çizen Lydie'ye iletiyorlar.

Akşamüstü saat altıda, bir sürü genç parkı kuşatıyor. Kadınlar onları tanıyor. Dunkerque Sokağı'ndan, kuzey garından geliyorlar, oyun alanının kenarında kırık esrar çubukları bıraktıklarını, çiçekliklerin içine işediklerini, kavga aradıklarını biliyorlar. Dadılar onları görür görmez, etrafa saçılmış paltolarını, kumla kaplı oyuncak kürekleri hızla toparlıyorlar, el çantalarını bebek arabalarına asıp oradan uzaklaşıyorlar.

Grup halinde parkın demir parmaklıklı kapısından çıkıyorlar ve sonra küçük gruplara bölünüyorlar, bazıları Montmartre ya da Notre-Dame-de-Lorette yönüne doğru çıkarken, Louise ve Lydie gibi bazıları ise Grands Boulevards yönüne doğru iniyorlar. Yan yana yürüyorlar. Louise, Mila ile Adam'ı ellerinden tutuyor. Kaldırım daraldığında, içinde bir yenidoğanın uyuduğu bebek arabasının üzerine doğru eğilmiş Lydie'nin önüne geçmesine izin veriyor.

"Dün hamile bir kadın parka geldi. Ağustos ayında ikizleri olacakmış," diye anlatıyor Lydie.

Herkes, bazı işini bilen, aklı başında annelerin buraya alışverişe geldiklerinin farkında, tıpkı eskiden bir hizmetçi ya da kâhya bulabilmek için tersanenin oraya ya da çıkmaz bir sokağın dibine gidildiği gibi. Anneler bankların arasında dolanıyor, dadıları izliyorlar, çocukların burunlarını ani bir hareketle silişlerini ya da düşer düşmez onları teselli edişlerini, oyun sonrası bacaklarına kapanan çocukların yüz ifadelerini inceliyorlar. Ara sıra soru da soruyorlar. İrdeliyorlar.

"Matryrs Sokağı'nda oturuyormuş ve ağustos sonu doğuracakmış. Birini aradığını söyleyince, aklıma sen geldin," diye konuşmasını tamamlıyor Lydie.

Louise oyuncak bebek gözlerini ona çeviriyor. Lydie'nin sesi kulağına çok uzaklarından geliyor ve kafasının içinde yankılanıyor, art arda dizili kelimeler ayrışmadan, laf salatasının içinden bir anlam çıkmadan. Yere doğru eğiliyor, Adam'ı kollarının arasına alıyor ve Mila'yı koltukaltından kavrıyor. Lydie sesini yükseltiyor, söylediklerinden birkaçını tekrar ediyor, Louise'in kendisini duymamış olabileceğini, dalgın olabileceğini, kendini tamamen çocuklara odaklamış olabileceğini düşünüyor.

"Ne dersin? Telefonunu vereyim mi?"

Louise cevap vermiyor. İleri doğru bir hamle yapıp hızla yürüyor, haşin, sağır. Lydie'nin yolunu kesiyor ve hışımla kaçarken bebek arabasını deviriyor, bebek irkilerek uyanıyor ve çığlık çığlığa ağlamaya başlıyor.

"Deli misin nesin?" diye bağırıyor bütün alışveriş torbaları yola saçılan dadı. Louise uzaklaştı bile. Sokakta, insanlar siyahi dadının etrafını sardılar. Kaldırımın üzerinde yuvarlanan mandalinaları topluyorlar, çamura bulanan ekmeği çöpe atıyorlar. Bebek için endişeleniyorlar, neyse ki bir şeyi yok.

Lydie bu akıl almaz hikâyeyi defalarca anlatıp duracak ve "Hayır, bu bir kaza değildi," diye yemin edecek. "Bebek arabasını bilerek devirdi. Kasten yaptı."

Çocuk saplantısı Louise'in zihninde dönüp duruyor. Sırf bunu düşünüyor. Delicesine seveceği, bütün sorunlarının çözümü olacak olan bu bebeği. Çocuk yoldayken, parktaki cadalozları susturacak, o iğrenç mal sahibini ensesinden alacak. Louise'in sarayındaki makamını koruyacak. Paul ile Myriam'ın kendilerine ayıracak fazla zamanları olmadığına inandırıyor kendini. Mila ile Adam'ın bebeğin gelişine engel teşkil ettiğini. Çift baş başa vakit geçiremiyorsa bu onların suçu. Şımarıklıkları onları bunaltıyor, Adam'ın fazlasıyla hafif uykusu kucaklaşmalarını yarıda kesiyor. Adam ayaklarının dibinde sürekli sızlanmasaydı, ilgi beklemeseydi eğer, Paul ile Myriam ellerini çabuk tutup Louise'e bir bebek yapabilirlerdi. Bu bebeği çılgınca bir tutkuyla arzuluyor, içine şeytan girmişçesine. Onu şimdiye dek hiçbir şeyi arzulamadığı kadar istiyor, canını acıtacak kadar, boğulacak, yanıp tutuşacak, kendi ile arzusunun tatmini arasına giren her şeyi ortadan kaldırabilecek kadar.

Bir akşam Louise, heyecan içinde Myriam'ı bekliyor. Myriam kapıdan içeri girer girmez, gözleri ışıldayarak üzerine atılıyor. Mila'yı elinden tutuyor. Dadı gergin, zihni meşgul gibi görünüyor. Heyecanını bastırmak, sevinçten zıplamamak ya da ufak bir çığlık atmamak için kendini zor tutuyormuş gibi. Gün boyunca bu ânı düşünüp durdu. Kusursuz bir plan yaptı, şimdi sadece Myriam'ın onayını

bekliyor, ona izin vermesini ve kendini Paul'un kollarına atmasını.

"Çocukları restorana yemeğe götürmek istiyorum. Siz de böylece kocanızla sakin bir akşam yemeği yersiniz."

Myriam çantasını koltuğun üzerine bırakıyor. Louise bakışlarını ondan ayırmıyor, yanına geliyor, iyice dibine giriyor. Myriam dadının soluğunu üzerinde hissediyor. Düşünmesine engel olmaya çalışıyor. Louise, gözleri, "Hadi, hadi," diyen, bütün vücudu sabırsızlık ve coşkuyla kasılan bir çocuk gibi.

"Şey, bilemiyorum. Böyle bir şeyi öngörmemiştik. Belki bir başka sefere." Myriam ceketini çıkarıp odasına doğru yürüyor. Ama Mila önünü kesiyor. Çocuk, dadısıyla işbirliği yapmışçasına rolünü başarıyla oynuyor. Yumuşacık sesiyle yalvarıyor.

"Anneciğim, lütfen. Louise ile restorana gitmek istiyoruz."

Myriam en sonunda boyun eğiyor. Akşam yemeğinin parasını ödemek için ısrar ediyor ve elini çantasına daldırıyor bile, ama Louise ona engel oluyor. "Rica ederim, bu akşam ben onları davet ediyorum."

Cebinde, bacağına değen kâğıt parayı arada sırada parmaklarının ucuyla okşuyor. Restorana kadar yürüyorlar. Louise, üç avroya bira içmek isteyen öğrencilerin uğrak yeri olan bu küçük lokantayı önceden gözüne kestirdi. Oysa bu akşam içerisi neredeyse bomboş. Yerin sahibi, Çinli bir adam, floresan lambanın aydınlattığı tezgâhın arkasında duruyor. Cart renkli desenlerle süslü kırmızı bir gömlek giymiş ve birasını yudumlayan, kısa çoraplarını kalın bileklerinin üzerine yuvarlamış bir kadınla konuşuyor. Lokantanın önünde sigara içen iki adam var.

Louise, Mila'yı itekleyerek restorana sokuyor. İçerideki sigara, yahni ve ter kokusu küçük kızın midesini bulandırıyor. Mila büyük hayal kırıklığına uğruyor. Masaya geçiyor, bakışlarını boş restoranın içerisinde, üzerinde ketçap ve hardal kavanozlarının dizili olduğu kirli raflarda gezdiriyor. Böyle bir yer hayal etmemişti. Güzel bayanlarla karşılaşacağını, içeride gürültü olacağını, müzik ve sevgililer olacağını düşünmüştü. Tüm bunları beklerken, üzeri yağ içindeki masaya çöküyor ve gözlerini tezgâhın üzerindeki televizyon ekranına dikiyor.

Adam'ı dizlerinin üzerine oturtmuş olan Louise, bir şey yemek istemediğini söylüyor. "Ben sizin için seçerim, tamam mı?" Mila'ya cevap verecek zaman tanımadan, bir tabak kızarmış sosisle patates sipariş ediyor. "Paylaşacaklar," diye belirtiyor. Çinli yarım ağızla bir şeyler geveliyor ve mönüyü elinden alıyor.

Louise kendine bir kadeh şarap söylüyor ve yavaş yavaş yudumluyor. Mila ile tatlı bir sohbete girmeye çalışıyor. Yanında getirdiği kâğıtları ve renkli boya kalemlerini masanın üzerine koyuyor. Ancak Mila'nın canı resim çizmek istemiyor. Karnı da pek aç değil ve önündeki tabağa elini bile sürmüyor. Adam bebek arabasında yan yatmış, yumruk yaptığı ufacık elleriyle gözlerini ovuşturuyor.

Louise camlı kapıya, saatine, sokağa, patronun yaslandığı tezgâha bakıyor. Tırnaklarını kemiriyor, gülümsüyor, sonra bir anda dalgınlaşıyor, boş bakıyor. Ellerini bir şeyle meşgul edebilmek, bütün dikkatini tek bir düşünceye yoğunlaştırabilmek isterdi, ama zihni tuz buz olmuş cam kırıkları gibi, ruhu hurdahaş halde. Kıvrık avcunu boyuna masanın üzerine sürüyor, sanki gözle görülmeyen kırıntıları toplamak

ya da soğuk yüzeyini düzlemek istermişçesine. Zihninden karman çorman görüntüler geçiyor, aralarında hiçbir bağ olmayan, birbiri ardına hızla akan ve anıları pişmanlıklara, farklı yüzleri asla gerçekleşmeyen hayallere dönüştüren resimler. Onu gezmeye götürdükleri hastanenin bahçesindeki plastik kokusu. Stéphanie'nin kahkahası, hem coşkun hem de kısık, bir sırtlanın gülüşü gibi. Hatıralardan silinmiş çocukların yüzleri, parmak uçlarıyla okşanan saçlarının yumuşaklığı, çantasının dibinde kuruyup kalmış, ama buna rağmen midesine indirmiş olduğu bayat bir elmalı kekin süngerimsi tadı. Bertrand Alizard'ın sesini duyar gibi oluyor, yalan söyleyen sesi başka seslere karışıyor, şimdiye dek ona emirler, tavsiyeler yağdırmış olanların seslerine, tehditler savuranların seslerine ve hatta isminin Isabelle olduğunu hatırladığı o mübaşir kadının sesine.

Avutmak istediği Mila'ya gülümsüyor. Küçük kızın ağlamak istediğinin farkında. Bu hissi, insanın böğrüne basan o ağırlığı, istemediği bir yerde olmanın ıstırabını biliyor. Mila'nın kendine hâkim olduğunu da biliyor, ağırbaşlı olduğunu, iyi aile kızlarına yakışır tavırları olduğunu ve yaşının ilerisinde davrandığını da biliyor. Louise bir kadeh şarap daha söylüyor, bir yandan içerken, bir yandan da bakışlarını televizyon ekranına kilitlemiş olan küçük kızı süzüyor ve çocuksu maskesinin altında, annesinin hatlarını net bir şekilde görebiliyor. Küçük kızın masumane hareketlerinde, kadınlara özgü bir çeşit asabiyet, patronsu bir hava sezilmeye başlanmış bile.

Çinli, boş bardaklarla yarısı yenmiş tabağı kaldırıyor. Kareli bir kâğıt parçasına çiziktirilmiş hesabı masanın üzerine bırakıyor. Louise kıpırdamıyor. Vaktin geçmesini, gecenin

ilerlemesini bekliyor, bomboş evde, huzurun ve masaya bıraktığı akşam yemeğinin tadını çıkaran Paul ile Myriam'ı düşünüyor. Yemeği mutfakta, ayaküstü yemişlerdir herhalde, tıpkı çocuklar doğmadan yaptıkları gibi. Paul karısına şarap koyuyor, kendi kadehini yuvarlıyor. Şimdi eli, Myriam'ın tenine nazikçe dokunuyor ve gülüyorlar, onlar böyle insanlar işte, sevişirken, arzuyla ve arsızca gülen.

Louise nihayet kalkıyor. Restorandan çıkıyorlar. Mila ferahlıyor. Gözkapakları ağırlaştı, artık yatağına gitmek istiyor. Adam bebek arabasının içinde uyuyakaldı. Louise bebeği örten battaniyeyi düzeltiyor. Hava kararır kararmaz, başını kuma gömen kış kendini gösterivеriyor, giysilerin altından içeri sızıyor.

Louise küçük kızı elinden tutuyor ve bütün çocukların gözden kaybolduğu Paris sokaklarında uzun uzun yürüyorlar. Geniş caddeler boyunca ilerliyor, tiyatroların ve hıncahınç dolu café'lerin önünden geçiyorlar. Giderek karanlıklaşan ve daralan sokakları takip edip, gençlerin sırtlarını çöp tenekelerine dayayarak esrarlı sigaralar tüttürdükleri küçük meydanlara varıyorlar.

Mila bu sokakları tanımıyor. Sarı renkli bir ışık kaldırımları aydınlatıyor. Bu evler, bu restoranlar evinden çok uzakmış gibi geliyor ve endişeli bakışlarını Louise'e çeviriyor. Güven verici bir söz söylemesini bekliyor. Belki de bir sürpriz yapmasını? Ama Louise ilerliyor, durmadan ilerliyor ve sessizliğini sadece: "Haydi, geliyor musun?" diye mırıldanmak için bozuyor. Küçük kızın bilekleri kaldırım taşlarının üzerinde burkuluyor, midesini mengeneye alan bir sıkıntı var içinde ve yakınmalarının, olayı daha vahim hale getireceğinin farkında. Şu an kapris yapmanın hiçbir işe

yaramayacağını hissediyor. Montmartre Sokağı'nda, Mila barların önünde sigara içen kızları inceliyor, yüksek topuklu giymiş kızları, biraz fazlaca yüksek sesle konuşan ve barın sahibinin: "Hey, uyumaya çalışanlar var burada, sessiz olun biraz!" diye azarladığı kızları. Mila bütün ipuçlarını kaybetti, aynı şehirde olup olmadığını bile bilmiyor artık, buradan evini görüp göremeyeceğini, anne babasının şu an nerede olduğunu bilip bilmediğini.

Bir anda Louise, hareketli sokağın ortasında duruyor. Gözlerini havaya doğru çeviriyor, bebek arabasını duvar dibine yaslayıp, Mila'ya:

"Neyli dondurma istersin?" diye soruyor.

Tezgâhın arkasındaki satıcı, bezgin bir ifadeyle çocuğun kararını vermesini bekliyor. Mila'nın boyu, dondurma tenekelerini görmeye yetmiyor, parmak ucuna kalkıyor ve sonra asabi bir sesle cevap veriyor:

"Çilekli."

Bir eliyle Louise'in elini tutup diğeriyle külahını kavramış halde, bu kez gecenin içinde geri dönüş yolunu kat ediyor Mila, korkunç bir baş ağrısına neden olan dondurmasını yalaya yalaya. Baş ağrısını geçirmek için gözlerini sımsıkı yumuyor ve çilek püresinin tadına ve dişlerinin arasına sıkışan küçük meyve parçacıklarına yoğunlaşmaya çalışıyor. Dondurma, boş midesine lapa lapa düşüyor.

Dönüşte otobüse biniyorlar. Mila, otobüse her binişlerinde yaptığı gibi, biletini kendi damgalatmak istiyor. Ama Louise onu susturuyor. "Geceleri, bilete gerek yok. Merak etme."

Louise evin kapısını açtığında, Paul'u kanepeye uzanmış halde buluyor. Gözlerini kapamış, müzik dinliyor. Mila

babasına doğru koşuyor. Kollarına atılıyor ve buz gibi suratını babasının boynuna yapıştırıyor. Paul onu azarlarmış gibi yapıyor bu saate kadar dışarıda kaldığı, koca bir kız gibi gece vakti restoranlarda sürttüğü için. Myriam'ın banyo yapıp erkenden yattığını söylüyor. "İşten bitkin düşmüştü. Onu görmedim bile."

Louise bir anda bunalıma giriyor. Planı hiçbir işe yaramadı. Üşüyor, bacakları ağrıyor, son kalan parasını da harcadı ve Myriam yatağa gitmek için kocasını beklemedi bile.

İnsan çocukların yanında yalnız hissediyor kendini. Bizim dünyamızın dış sınırlarını umurlarına bile takmıyorlar. Sertliğinin, karanlığının farkına varıyorlar, ancak daha fazlasını bilmek istemiyorlar. Louise onlarla konuşuyor ve onlar başlarını diğer yana çeviriyorlar. Ellerini tutuyor, onlarla aynı boyda olmak için çömeliyor, ancak onlar başka tarafa bakmaya başladılar bile, gözlerine bir şey ilişiyor. Onu dinlememeyi kendilerine bahane edecek bir oyun buldular. Üstelik üzgünmüş gibi de görünmüyorlar.

Louise Mila'nın yanına oturuyor. Bir sandalyenin kenarına tünemiş olan küçük kız resim çiziyor. Çizim kâğıtları ile keçeli kalemlerinin başında, neredeyse bir saat boyunca sıkılmadan durabiliyor. En küçük ayrıntılara bile dikkat ederek, büyük bir özenle boyuyor. Louise küçük kızın yanında oturmayı, renklerin sayfanın üzerine dağılışını izlemeyi seviyor. Çimenlerinde kibrit vücutlu, uzun elli insanların uyuduğu turuncu bir evin bahçesindeki devasa çiçeklerin tomurcuklanmalarına şahit oluyor sessizce. Mila hiçbir noktayı boş bırakmıyor. Bulutlar, uçan arabalar, kocaman balonlar gökyüzünü hareli bir yoğunlukla kaplıyor.

"Bu kim?" diye soruyor Louise.

"Bu mu?" Mila parmağını, sayfanın yarısından fazlasını kaplayan, güler yüzlü devasa bir karakterin üzerine götürüyor.

"Bu Mila."

Louise çocukların yanında teselli bulamıyor artık. Anlattığı hikâyeler sadece tekrardan ibaret ve Mila onu uyarıyor. Masal kahramanları canlılıklarını ve ihtişamlarını yitirdiler. Şimdilerde bu kahramanlar, mücadelelerinin anlamını da, amacını da unuttular ve anlattığı peri masalları, yoksullaşan prenseslerden, kendi kendilerine konuşan ve çocukların dediklerinden hiçbir şey anlamadıkları, hatta sabırlarını taşıran, hasta ve bencil ejderhalardan oluşan, uzadıkça uzayan, bölük pörçük, alakasız öykülere dönüştüler. "Başka bir şeyler bul," diye yalvarıyor Mila, ancak sözcüklerin içine, bataklığa gömülürmüş gibi gömülen Louise bulamıyor.

Louise daha az gülüyor, çocuklarla oynadıkları kızmabirader partilerine ya da yastık savaşlarına daha az neşe katıyor. Saatlerce bıkmadan izlediği bu iki çocuğa bayılıyor oysa. Onayını ya da yardımını istediklerinde ona attıkları o masum bakışlardan gözleri doluyor. Özellikle de Adam'ın, bütün hareketlerinde sadece ve sadece Louise'e mahsus bir şey olduğunu göstermek istermişçesine, gelişimine, sevinçlerine tanıklık etmesi için arkasını dönmesini seviyor. Onların masumiyetiyle, heyecanıyla beslenmek isterdi, sarhoş oluncaya dek. Bir şeyi ilk kez gördükleri andaki gözleriyle görebilmek isterdi dünyayı, bir makinenin nasıl işlediğini anladıkları, sonrasında ne kadar yorgun düşeceklerini düşünmeden aynı hareketi sonsuza dek tekrar edebileceklerini sandıkları andaki ifadeleriyle.

Louise bütün gün televizyonu açık bırakıyor. Korkunç söyleşiler, saçma sapan programlar, kurallarını anlayamadığı yarışmalar izliyor. Son terör saldırılarından bu yana, Myriam çocuklara televizyon izlettirmesini yasakladı. Ama Louise umursamıyor. Mila, izlediklerini anne babasının

önünde tekrar etmemesi gerektiğini biliyor. "takip", "terörist" ya da "öldürülen" sözcüklerini ağzına almaması gerektiğini de. Küçük kız, sessizce ama hevesli bakışlarla ekrandan geçen haberlere bakıyor. Sonra, artık dayanamayacak hale geldiğinde erkek kardeşine dönüyor. Oynuyorlar, kavga ediyorlar. Mila onu duvarın dibine itiyor ve öfkeden yüzü al al olan Adam ablasının yüzünü tırmalıyor.

Louise arkasını dönüp bakmıyor bile. Gözleri ekrana kenetli ve bedenini hiç hareket ettirmeden oturuyor. Dadı çocuk parkına gitmeyi reddediyor. Diğer kızlarla karşılaşmak ya da kendisine yardımcı olmayı teklif ederek kendini karşısında küçük düşürdüğü o yaşlı komşularıyla yüz yüze gelmek istemiyor. Çocuklar evin içinde hapsolmuş halde giderek asabileşiyorlar, ona yalvarıyorlar, biraz hava almak, arkadaşlarıyla oynamak, yolun sonundaki dondurmacıdan çikolatalı gözleme almak istiyorlar.

Çocukların ciyaklamaları Louise'i sinir ediyor, o da avaz avaz bağırmak istiyor. Çocukların bezdirici cıvıltıları, tekdüze sesleri, durmadan "Neden?" diye sormaları, bencilce arzuları beynini kemiriyor. "Yarın ne zaman?" diye soruyor Mila, yüzlerce kez. Louise şarkı söylemeye başladığında, bir daha söylemesi için yalvarıyorlar, her şeyin sonsuz tekrarını talep ediyorlar, hikâyelerin, oyunların, şaklabanlıkların, ama Louise'in tahammülü yok artık. Ağlamalarına, şımarıklıklarına, abartılı mutluluklarına hoşgörüsü kalmadı. Bazen, parmaklarını Adam'ın boynuna kenetleyip bayıltıncaya kadar sarsmak geçiyor içinden. Başını sallayıp bu düşünceleri zihninden hemencecik uzaklaştırıyor. Artık düşünmeden edemiyor, ama kapkaranlık ve yapış yapış bir dalganın onu ele geçirdiğinin farkında.

Birinin ölmesi gerek. Bizim mutlu olmamız için birinin ölmesi gerek.

Tek başına yürüdüğünde hastalıklı nakaratlar takılıyor diline. Kendi uydurmadığı ve anlamını kavradığından bile emin olmadığı cümleler zihninde dönüp duruyor. Yüreği katılaştı. Seneler kalbini kalın ve buz gibi bir kabukla kapladı ve artık çarptığını bile güçlükle duyabiliyor. Hiçbir şey içine dokunmuyor. Artık sevemediğini kabullenmek zorunda. Yüreğinde şefkat namına ne var ne yoksa tüketti, ellerinin okşayacak bir şeyi kalmadı.

"Bunun için cezalandırılacağım," diye geçiriyor aklından. "Sevmeyi bilmediğim için cezalandırılacağım."

O öğleden sonraya ait fotoğraflar var. Tabedilmediler ama varlar, bir yerlerde, bir fotoğraf makinesinin dibinde. Özellikle çocukların pozları. Adam yarı çıplak, çimenlere uzanmış. O iri mavi gözleriyle yan tarafa bakıyor, dalgın, hatta hüzünlü denebilecek bakışlarda, ufacık yaşına rağmen. O resimlerden birinde, Mila bol ağaçlıklı bir yolun ortasında koşuyor. Üzerinde kelebek desenleri olan beyaz bir elbise giymiş. Ayakları çıplak. Bir başka fotoğrafta Paul, Adam'ı omuzlarına oturtmuş, Mila'yı da kucağına almış. Myriam objektifin arkasında. Bu ânı o yakalıyor. Kocasının yüzü bulanık çıkmış, gülümsemesi oğlanın ayaklarından birinin altında kalmış. Myriam da gülüyor, hareket etmemelerini söylemek gelmiyor aklına. Bir an için debelenmeyi kesmelerini. "Fotoğraf çekiyorum burada, lütfen ama."

Oysa her fırsatta yüzlerce kare çektiği ve canı sıkkın olduğunda baktığı bu fotoğrafları seviyor. Metrodayken, iki görüşme arasında, hatta bazen bir akşam yemeği sırasında, parmaklarını çocuklarının fotoğraflarının üzerinde gezdiriyor. Artı, böylesi anları ölümsüzleştirmenin, geçmiş mutlulukların izlerini kaydetmenin annelik görevi olduğuna inanıyor. Günün birinde onları Mila'nın ya da Adam'ın gözlerine sokabilir. Anılarını bir bir sayacak ve bu resimler eski duyguları, ayrıntıları, bir ortamı harekete geçirecek. Ona her zaman, çocukların gelip geçici bir mutluluk olduğu

söylenmişti, gel geç bir hayal, bir camgüzeli. Ebedi bir başkalaşma. Farkına bile varamadan ağırbaşlı bir ifadeye bürünen yusyuvarlak yüzler. O yüzden de, her fırsatını bulduğunda, iPhone'unun kamerasından kendisine göre dünyanın en güzel manzarasını oluşturan çocuklarına bakıyor.

Paul'un arkadaşı Thomas, onları günübirlik sayfiye evine davet etti. Şarkı yazmak ve kurtulamadığı alkol sorununu bastırmak için burada inzivaya çekildi. Thomas bahçesinin dibindeki ahırda midilliler yetiştiriyor. Amerikalı artistler kadar sarışın ve kısacık bacaklı, gerçeküstü midilliler. Sınırlarını Thomas'ın bile bilmediği devasa bahçenin içinden ufak bir nehir geçiyor. Çocuklar öğle yemeklerini çimlerin üzerinde yiyorlar. Anne babalar roze şarap içiyorlar ve en sonunda Thomas dayanamayıp masanın ortasına koyduğu karton kutudaki şarabı kafasına dikiyor. "Arkadaş arasındayız, değil mi? Dedikodusunu yapacak değilsiniz."

Thomas'ın çocuğu yok ve sonu gelmeyen dadı, eğitim ya da aile tatili öyküleriyle canını sıkmak Paul ile Myriam'ın aklının ucundan dahi geçmiyor. Bu güzel mayıs gününde, bütün sıkıntılarını unutuyorlar. Kaygıları bir anda gerçek boyutlarına dönüyor: Gündelik küçük sıkıntılara, hatta şımarıklıklara. Akıllarında yalnızca gelecek var, planlar, kısa zamanda tomurcuklanacak mutluluklar. Myriam'ın hiç kuşkusu yok, Pascal ona eylül ayında ortaklık teklif edecek. Böylece davalarını kendi seçebilecek ve angarya işleri stajyerlere yükleyebilecek. Paul karısına ve çocuklarına bakıyor. Zoru başardıklarını ve bundan sonra hayatlarının en güzel kısmını yaşayacaklarını düşünüyor.

Bütün gün koşup oynayarak harika vakit geçiriyorlar. Çocuklar midillilere binip onlara elma ve havuç

yediriyorlar. Thomas'ın bostan adını verdiği, ancak içinde tek bir sebze bile yetişmemiş olan arazinin içindeki yabani otları yoluyorlar. Paul eline bir gitar alıp herkesi güldürüyor. Sonra, Thomas şarkı söylemeye, Myriam da ona eşlik etmeye başlayınca herkes susuyor. Çocuklar gözlerini ardına dek açıp bilmedikleri bir dilde usulca şarkılar söyleyen erişkinleri hayran hayran izliyorlar.

Eve dönüş vakti geldiğinde, çocuklar çığlık çığlığa bağırıyorlar. Adam kendini yere atıyor, gitmek istemiyor. Yorgunluktan bitkin düşen Mila da, Thomas'ın kucağında hüngür hüngür ağlıyor. Arabaya oturur oturmaz çocuklar uyuyakalıyor. Myriam ile Paul sessiz. Dingin toprakların, sanayi bölgelerinin, gri renkli rüzgâr değirmenlerinin şiirsel manzarası üzerine batan kızıl renkli güneşin ışıkları arasından, kolza tarlalarına bakıyorlar.

Çevre yolunda meydana gelen bir kaza yolu tıkamış ve trafik sıkışıklıklarından nefret eden Paul, çıkışlardan birinden sapıp Paris'in merkezine devlet karayolundan bağlanmaya karar veriyor. "Tek yapmam gereken GPS'imi takip etmek." Yol boyunca panjurları kapalı, çirkin ve pahalı konutların dizili olduğu sokaklara dalıyorlar. Myriam uyukluyor. Sokak lambalarının ışığında, ağaçların yaprakları binlerce siyah elmas gibi parıldıyor. Paul'un da kendinden geçip sızmasından korkan Myriam arada sırada gözlerini açıyor. Paul onu rahatlatıyor ve Myriam tekrar uykuya dalıyor.

Myriam korna seslerine uyanıyor, gözleri yarı açık, zihni uykudan ve biraz fazlaca abarttığı roze şaraptan bulanık halde, sıkışıp kaldıkları caddeyi ilk bakışta çıkaramıyor. "Neredeyiz?" diye soruyor, yanıt vermeyen, hiçbir şey

bilmeyen ve yolu tıkayan, ilerlemelerine engel olan şeyin ne olduğunu anlamaya çalışan kocasına. Myriam başını çeviriyor. Yeniden uykuya dalabilirdi, tabii eğer oracıkta, karşı kaldırımda, Louise'in o tanıdık gölgesini görmeseydi eğer.

"Baksana," diyor Paul'a, kolunu diğer tarafa uzatarak. Ama Paul trafik sıkışıklığına odaklanmış halde. Bir çıkış bulmanın, bir U dönüşü yapmanın yolunu arıyor. Dört bir yandan akın eden araçların artık tamamen kilitlendikleri bir yol kavşağında takıldı. Motosikletler güç bela arabaların arasından sıyrılmaya çalışıyorlar, yayalar kaportalara sürtüyorlar. Trafik ışıkları birkaç saniye içinde yeşilden kırmızıya dönüyor. Kimse ilerlemiyor.

"Şuraya baksana. Louise bu galiba."

Myriam, kavşağın diğer tarafında yürüyen kadının yüzünü daha iyi görebilmek için koltuğundan hafifçe doğruluyor. Camı açıp ona seslenebilirdi, ama gülünç duruma düşerdi ve büyük olasılıkla dadı, sesini duyamazdı bile. Myriam, Louise'in sarı saçlarını, ensesindeki topuzu, kendine özgü o çevik ve titrek yürüyüşünü görüyor. Dadı, mağazalarla dolu bu caddede ağır ağır ilerliyormuş gibi görünüyor. Sonra Myriam onu gözden kaybediyor, ufacık bedeni yoldan geçenlerin arkasında kalıyor, gülerek ellerini kollarını sallayan bir insan selinin gerisinde. Ve sonra yaya geçidinin diğer tarafında yine beliriveriyor, renkleri hafifçe solmuş eski bir filmin karelerinden, karanlığın gerçekdışı bir görüntüye dönüştürdüğü bir Paris manzarasından fırlamış gibi. Her zamanki bebe yaka gömleği ve fazla uzun eteği içinde, Louise aykırı duruyor, sanki içinde olması gereken öyküyü karıştırmış da kendini farklı bir dünyada buluvermiş gibi, sonsuza dek aylakça dolaşmak üzere.

Paul öfkeyle kornaya basıyor ve çocuklar irkilerek uyanıyor. Kolunu camdan dışarı sarkıtıp arkaya doğru bakıyor ve hız kesmeden, burnundan soluyarak caddeyi kesen sokaklardan birine dalıyor. Myriam onu alıkoymak, ona bol vakitleri olduğunu, sinirlenmenin hiçbir şeye yaramayacağını söylemek isterdi. Özlem dolu bakışlarla, karşı tarafına geçmeye hazırlandığı ve geçtiği gibi hemen yok oluverecceği sınır çizgisinin kıyısında, bir şey beklermiş gibi duran Louise'in sokak lambasının altındaki hayali, hatta puslu görüntüsüne bakıyor en son âna dek.

Myriam koltuğuna gömülüyor. Tekrar önüne bakıyor, sanki çok eskilerden kalma bir anıyla, eski bir tanıdığıyla, gençlik aşkıyla karşılaşmışçasına allak bullak hissediyor. Louise'in nereye gittiğini, gerçekten o olup olmadığını ve orada ne aradığını düşünüyor. Onu daha uzun süre camın arkasından izlemek, yaşamasını seyretmek isterdi. Ona tesadüfen o kaldırımda, alışkın olduğu ortamdan böylesine uzakta rastlamak, içinde bastırılmaz bir merak duygusu uyandırıyor. Hayatında ilk kez, onlarla birlikte olmadığında, Louise'in kime dönüştüğünü, tensel açıdan hayal etmeye çalışıyor. Annesinin, dadısının ismini söylediğini duyan Adam da camdan dışarı bakmıştı.

"Bu benim dadım," diye bağırıyor onu parmağıyla işaret ederek, sanki başka bir yerde, tek başına yaşaması, sanki bir bebek arabasına ya da bir çocuk elinden destek almadan tek başına yürüyebilmesi mümkün değilmiş gibi.

"Louise nereye gidiyor?" diye soruyor.

"Evine," diye yanıt veriyor, Myriam. "Kendi evine."

Yüzbaşı Nina Dorval, Strasbourg Caddesi'ndeki evinde, yatağına uzanmış, gözleri ardına kadar açık, yatıyor. Bu yağmurlu ağustos ayında Paris bomboş. Gece sessiz. Yarın sabah saat 07.30'da, Louise'in her sabah çocukların yanına gittiği saatte, Hauteville Sokağı'ndaki dairenin mühürleri sökülecek ve yeniden kurgulama sürecine geçilecek. Nina sorgu yargıcını, dava vekilini ve avukatları haberdar etti. "Dadının rolünü ben oynayacağım," dedi. Hiç kimse ona karşı koymaya cesaret edemezdi. Yüzbaşı bu davayı herkesten iyi biliyor. Cinayet mahalline ilk önce o varmıştı, Rose Grinberg telefon ettikten hemen sonra. Müzik öğretmeni çığlık çığlığa bağırıyordu: "Dadı yaptı. Çocukları o öldürdü."

O gün, polis memuru binanın önüne konuşlandı. Ambulans olay yerini az önce terk etmişti. Küçük kızı en yakın hastaneye ulaştırmaya çalışıyorlardı. Sirenlerin gürültüsü, ilkyardım ekibinin telaşı, polis memurlarının solgun benizleri etrafı bir anda saran aylakların dikkatini çekmiş görünüyordu. Sokaktan geçenler, sanki bir şey bekliyormuş gibi duruyorlar, soru soruyorlar, ekmek fırınının önünde ya da bir kapı girişinde hareketsizce dikiyorlardı. Adamın biri kolunu uzatıp apartmanın girişinin fotoğrafını çekmişti. Nina Dorval onu olay yerinden uzaklaştırmıştı.

Yüzbaşı merdivenlerde, anneyi daireden tahliye eden ilkyardım ekipleriyle karşılaştı. Sanık henüz yukarıdaydı,

bilincini kaybetmiş halde. Avcunun içinde küçük, beyaz renkli bir seramik bıçak tutuyordu. "Onu arka kapıdan çıkartın," diye emretmişti Nina.

Evin içine girdi. Herkese bir rol tayin etti. Üzerlerine geçirdikleri geniş beyaz önlükleriyle delil toplayan adli tıp uzmanlarını izledi. Banyoya girdiğinde elindeki lastik eldivenleri çıkarıp küvetin üzerine eğildi. Parmak uçlarını bulanık ve buz gibi olmuş suyun içine daldırdı önce, suyu çalkalandırarak, halkalar oluşturarak. Bir korsan gemisi dalgalara kapıldı. Elini bir türlü suyun içinden çıkaramıyordu, onu dibe doğru çeken bir şey vardı sanki. Kolunu önce dirseğine, sonra da omzuna dek suyun içine daldırdı ve soruşturmacı onu bu halde buldu, gömleğinin kolu sırılsıklam olmuş şekilde. Nina'ya dışarı çıkmasını söyledi, olay yerinden ipuçları alması gerekiyordu.

Nina Dorval, kayıt cihazını dudaklarına yapıştırıp, evin içinde gezinmeye başladı. Mekânı betimledi, sabun ve kan kokusunu, açık kalan televizyondan gelen sesi ve o an ekranda olan programın adını. Hiçbir ayrıntı atlanmadı: İçinden, buruşuk bir gömlek kolu sarkan çamaşır makinesinin açık duran kapağı, dolmuş evye, yere saçılmış çocuk giysileri. Masanın üzerinde, içinde öğle yemeğinden kalan artıkların kuruduğu pembe renkli iki tabak duruyordu. Deniz kabuğu makarnalar ile jambon parçalarının fotoğrafları çekildi. Sonradan, Louise'in hikâyesini daha yakından öğrenince, ona bu manyak dadının söylencesi anlatılınca, Nina Dorval evin o anki dağınıklığına şaşırdı.

Teğmen Verdier'i, seyahatten dönen Paul'u karşılaması için kuzey garına yolladı. O nasılsa işini bilir, diye düşündü. Deneyimli bir adamdı, gerektiği şekilde konuşup Paul'u sakinleştirebilirdi. Teğmen gara vaktinden çok önce vardı. Kuytu bir

köşeye geçip gelen trenleri izlemeye koyuldu. Canı sigara içmek istiyordu. Bir vagondan yolcular indi ve gruplar halinde koşmaya başladılar. Hiç kuşkusuz bağlantılı bir sefere yetişmeye çalışıyorlardı ve teğmen, kan ter içinde kalmış bu kalabalığa, çantalarını sıkıca tutan yüksek topuklu kadınlara, "Kenara çekilin!" diye bağıran erkeklere baktı. Sonra Londra'dan gelen tren yanaştı. Teğmen Verdier, Paul'un seyahat ettiği vagonun dibinde durabilirdi, ancak peronun ucunda beklemeyi tercih etti. Evlatlarını kaybetmiş babanın kendisine doğru ilerleyişini izledi, kulaklarında bir kulaklık ve elinde ufak bir çanta ile. Onu karşılamaya gitmedi. Ona birkaç dakika daha izin vermek istiyordu. Sonu gelmeyecek bir gecenin kollarına teslim etmeden birkaç saniye daha geçmesini.

Polis memuru rozetini gösterdi. Ona kendisiyle gelmesini söyledi ve Paul ilk başta bunun bir yanlışlık olduğunu sandı.

Aradan haftalar geçtikçe, Yüzbaşı Dorval olayları yeni baştan canlandırdı. Bir türlü komadan çıkmayan Louise'in sessizliğine rağmen, bu kusursuz dadı hakkında verilen benzer ifadelere rağmen, yüzbaşı yapbozun eksik parçasını bulmayı başarabileceğini düşünüyordu. Kapalı kapılar ardındaki çocukluğun gizli ve hararetli dünyasında tam olarak ne olduğunu anlamaya çalışacağına ant içmişti. Wafa'yı merkeze çağırttırdı ve onu sorguya çekti. Genç kadın gözyaşlarına hâkim olamıyordu, ağlamaktan tek kelime dahi edemiyordu ve en sonunda polis memurunun sabrı taştı. Ona, içinde olduğu durumun, evraklarının, çalışma izninin, Louis'in ona verdiği sözlerin ve kendi saflığının umurunda bile olmadığını söyledi. Tek öğrenmek istediği, o gün Louise'i görüp görmediğiydi. Wafa, o sabah evlerine gittiğini anlattı. Zili çalmış ve Louise kapıyı hafifçe aralamıştı.

"Sanki bir şeyler gizler gibiydi." Ama Alphonse koşarak içeri dalmış, Louise'in bacaklarının arasından sıyrılarak, hâlâ pijamalarıyla televizyonun karşısında oturan çocukların yanına gitmişti. "Onu ikna etmeye çalıştım. Dışarı çıkıp küçük bir gezinti yapabileceğimizi söyledim. Hava güzeldi ve çocukların canı sıkılacaktı. Louise duymak bile istemedi. İçeri girmeme izin vermedi. Hayal kırıklığına uğrayan Alphonse'u yanıma çağırdım ve çıkıp gittik."

Ama Louise evde durmadı. Rose Grinberg gayet açık bu konuda: Dadıya binanın girişinde rastlamış, öğleden sonra şekerlemesinden bir saat kadar önce. Cinayetten bir saat önce. Louise nereden geliyordu? Nereye gitmişti? Dışarıda ne kadar kalmıştı? Polisler, ellerinde Louise'in fotoğrafıyla bütün mahalleyi gezdiler. Herkesi sorguya çektiler. Yalancıları ve sırf vakit geçirmek için masallar okuyan serserileri susturmak zorunda kaldılar. Çocuk parkına, Paradis isimli café'ye gittiler Faubourg-Saint-Denis Sokağı'nın pasajlarında yürüdüler ve dükkân sahiplerine sorular yönelttiler. Ve sonra, süpermarketin video kayıtlarını buldular. Yüzbaşı, görüntüleri belki bin kez izledi. Louise'in, rafların arasında sakin adımlarla yürüyüşüne tekrar tekrar baktı, midesi bulanıncaya kadar. Ellerini inceledi, bir karton süte, bir paket kurabiyeye ve bir şişe şaraba uzanan minicik ellerini. Bu görüntülerde, çocuklar dadının bakışlarından uzakta, bir raftan diğerine koşuyorlar. Adam kutuları yere saçıyor, tekerlekli bir alışveriş arabası süren bir kadının dizlerine çarpıyor. Mila sürpriz yumurtaları yakalamaya çalışıyor. Louise gayet sakin, ağzını bile açmıyor, onlara seslenmiyor. Kasaya yöneliyor ve çocuklar, gülerek yanına geliyorlar. Bacaklarına sarılıyorlar, Adam dadısının eteğini çekiştiriyor, ama Louise onları umursamıyor. Polis memuru, dudağındaki

hafif seğirtiden, kaşlarının altından attığı kaçamak bir bakıştan, belli belirsiz birkaç sinirli hareketini yakalıyor. Louise'i, çocuklarını ormanın derinliklerinde bırakıp terk eden masallardaki çift karakterli annelere benzetiyor.

Saat 16.00'da Rose Grinberg panjurlarını kapadı. Wafa çocuk parkına kadar yürüyüp bir banka oturdu. Hervé işini bitirdi. İşte tam o saatte Louise banyoya yöneldi. Yarın Nina Dorval aynı hareketleri tekrar etmek zorunda kalacak: Musluğu açacak, elini suyun altına koyup, tıpkı kendi oğulları küçükken yaptığı gibi suyun sıcaklığına bakacak. Ve şöyle diyecek: "Haydi çocuklar gelin. Banyo zamanı."

Paul'a, Mila ile Adam'ın sudan hoşlanıp hoşlanmadıkları soruldu. Giysilerini çıkartmadan önce, genellikle isteksiz olup olmadıkları. Küvetin içinde oyuncaklarıyla oynamayı sevip sevmedikleri. "Bir kavga çıkmış olabilir," diye açıklamıştı yüzbaşı. "Öğleden sonra saat dörtte banyo yapmak onları kuşkulandırmış ya da şaşırtmış olabilir mi sizce?" Cinayet aleti babaya gösterildi. Sıradan bir mutfak bıçağıydı, ama o kadar ufaktı ki Louise onu kolayca avcunun içine saklayabilmiş olmalıydı. Nina Paul'a bıçağı tanıyıp tanımadığını sordu ya da cinayeti önceden planlamış olan Louise'in mi satın almış olabileceğini? "Acele etmeyin," diye belirtti yüzbaşı. Ama Paul'un düşünmesine gerek kalmadı. Bu bıçağı, onlara Thomas Japonya'dan hediye olarak getirmişti. Seramikten, son derece keskin ve en ufak temasta insanın parmağının ucunu uçurabilecek cinsten bir bıçaktı. Bu suşi bıçağının karşılığında Myriam da ona bir bozukluk vermişti, kötü şans getirmesin diye. "Ama onu asla mutfakta kullanmıyorduk. Myriam onu bir dolabın tepesine tıkmıştı. Çocukların erişemeyeceği bir yerde durmasını istiyordu."

İki ay boyunca, gece gündüz süren sorgulamaların, dadıyı iki ay boyunca adım adım takip etmenin sonucunda Nina, Louise'i herkesten daha iyi tanıdığına inanıyor. Bertrand Alizard'ı da merkeze çağırttırdı. Yaşlı adam yüzbaşının bürosundaki koltukta tir tir titriyordu. Alnından akan ter damlaları çilli yanaklarını ıslatıyordu. Kandan ve kötü sürprizlerden son derece korkan mal sahibi, polis Louise'in stüdyosunu araştırdığı sırada dışarıdaki koridorda beklemişti. Çekmeceler bomboştu, camlar gıcır gıcır. Hiçbir şey bulamadılar. Yalnızca Stéphanie'nin eski bir fotoğrafı ile birkaç açılmamış zarf.

Nina Dorval ellerini Louise'in çürümüş ruhuna daldırdı. Her şeyini öğrenmek istedi. Dadının kendini içine hapsettiği sessizlik duvarını yumruk darbeleriyle yıkabileceğine inandı. Rouvier'leri, Bay Franck'ı, Bayan Perrin'i, Louise'in öfke nöbetleri yüzünden bir süre yattığı Henri-Mondor Hastanesi'nin doktorlarını sorguya çekti. Saatlerce, o çiçekli defterine yazdıklarını okudu, öyle ki Louise'in yalnız bir çocuğun özeniyle kaleme aldığı o yabancı isimler, o çarpık çurpuk harfler geceleri rüyalarına girmeye başladı. Yüzbaşı, Louise'in Bobigny'deki evde yaşadığı dönemdeki komşularını buldu. Çocuk parkındaki dadılara sorular sordu. Hiç kimseyle samimiyeti yok gibiydi. "Tanışıklığımız günaydın ve iyi akşamlardan ibaretti, hepsi bu." Kayda değer bir şey yoktu.

Ve sonra, sanığı hastane yatağında uyurken izledi. Hemşireye odadan çıkmasını söyledi. Giderek yaşlanan bu taş bebekle baş başa kalmak istiyordu. Bileklerinde ve boynunda mücevher niyetine kalın beyaz pansumanlar olan, bu uyuyan taş bebekle floresan ışığının altında, solgun gözkapaklarına kenetliyordu bakışlarını, şakaklarındaki aklara ve kulakmemesinin altında hafifçe atan damarına. Harap

olmuş yüzünden bir şeyler okumaya çalışıyordu, kırışıklıkların derin oyuklara dönüştüğü kupkuru teninden. Yüzbaşı, hareketsiz bedene dokunmadı, ancak Louise'in yanına oturup onunla konuştu, tıpkı uyuma taklidi yapan çocuklarla konuşulduğu gibi. Ona: "Beni duyduğunu biliyorum," dedi.

Nina Dorval deneyimlemişti: Yeniden kurgulamalar bazen uyarıcı etkisi yaparlar, gerçeğin acının içinden fırladığı, geçmişin yepyeni bir ışıkla aydınlandığı büyü törenleri gibi. Sahneye adım atınca sihir meydana çıkıverir, bir ayrıntı belirir, bir çelişki anlam ifade etmeye başlar. Yarın, önünde hâlâ birkaç çiçek demeti ile çocuk çizimlerinin solmakta olduğu, Hauteville Sokağı'ndaki daireye girecek. Şamdanların etrafından dolanıp asansöre binecek. O mayıs gününden bu yana hiçbir değişikliğe uğramayan, hiç kimsenin eşyalarını almak ya da evraklarını toparlamak için dahi uğramadığı bu ev, dehşet verici bir tiyatro oyununa sahne olacak. Nina Dorval sahnenin perdesini kaldıracak.

Orada, kendini bir iğrenti dalgasına kaptıracak, her şeyden nefret edecek, bu daireden, çamaşır makinesinden, sürekli kirli olan evyeden, kutularından çıkıp masanın üzerine serilen oyuncaklardan, sapı kırık ucu tavana bakan kılıçtan. O Louise olacak, çığlıkları ve ağlamaları susturmak için kulaklarına parmaklarını tıkayan Louise. Yatak odasından mutfağa, banyodan mutfağa, çöp tenekesinden çamaşır kurutucusuna, yataktan girişteki dolaba, balkondan banyoya gidip gelen Louise. Geri gelen ve tekrardan başlayan Louise, yere eğilen ve parmak ucuna kalkan Louise. Dolabın içinden bıçak alan Louise. Camı açıp ayağını küçük balkonun pervazına dayamış halde, bir kadeh şarap içen Louise.

"Haydi çocuklar gelin. Banyo zamanı."

Fas asıllı Fransız bir anne olan Myriam, çocuklarını bir dadıya emanet edip avukatlığa geri dönmek istediğinde, kocasıyla beraber en iyisini bulmaya koyulurlar. Louise gibi mükemmel birine denk gelecekleri ise akıllarının ucundan geçmez. Louise içine kapanık, nazik, işine kendini tüm kalbiyle adayan, çocukları da kendine hayran bırakan biridir. Zaman ilerledikçe ailenin ve dadının arasındaki bağlar giderek güçlenir bir yandan da karmaşıklaşır. Birbirlerine bağımlı hale gelmeleriyle korkunç bir trajediye doğru ilerleyen yolun taşları döşenmiş olur.

Leïla Slimani Fransa'nın en önemli edebiyat ödüllerinden Goncourt'u kazandığı bu uluslararası çoksatan romanında sevgi ve eğitime dair düşünceleri, sınıf ve kültür bilincine yönelik önyargıları, para ve tahakküm arasındaki ilişkiyi sorguluyor. Yazar, keskin kalemi ve karanlık şiirsel diliyle daha ilk sayfadan trajedi ve gerilim duygusunu insanın yüreğine nakış gibi işliyor.

"Louise'de evlerinin anahtarı var, her şeyden haberdar, hayatlarına o kadar işledi ki, onu oradan çıkarmak imkânsızmış gibi görünüyor."

KIRMIZIKEDİ
/kir
/ki
/kr
/kirmizikediyayinevi
KDV muafiyeti uygulanmıştır
ISBN 978-605-298-279-2